

’ΟΡΘΟΔΟΞΟΓ ΤΥΠΟC

’ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ’ΕΚΔΟΣΙC ΤΗΣ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΉC ΟΡΘΟΔΟΞΗC ΕΝΩCΕΩC (Π.Ο.Ε.)

ΠΛΗΡΟΜΕΝΟ
ΤΕΛΟC
Τοκ. Γραφείο
ΚΕΜΠ/Α
Αριθμός Αδείας
3645
ΚΩΔΙΚΟC
013053

PRESS POST
X7
PRESS POST

ΕΛΤΑ
Hellenic Post

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ: ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ:
ΕΥΡΩ 50,00. ΚΥΠΡΟΥ: ΕΥΡΩ 90,00. ΕΥ-
ΡΩΠΗΣ: ΕΥΡΩ 90,00. ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΑΛ-
ΛΩΝ ΧΩΡΩΝ: ΕΥΡΩ 100,00. ΤΙΜΗ ΦΥΛ-
ΛΟΥ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΩC: ΕΥΡΩ 1,20

ΙΔΡΥΤΗΣ † Αρχιμ. Χαράλαμπος Δ. Βασιλόπουλος

31 ΜΑΡΤΙΟΥ 2017 † ΑΚΑΘΙΣΤΟC ΥΜΝΟC, Ύμνатиου Ιερομάρτυροc, Ακακίου όμολογητου Έπισκόπου Μελιτινήc, Βλαcίου Οcίου του εξ Αμορίου

ΕΤΟC ΝΖ΄ ΑΡΙΘΜΟC ΦΥΛΛΟΥ 2159

ΜΟΝΟC ΚΕΡΔΙCΜΕΝΟC Ο ΠΑΠΑC ΑΠΟ ΤΟΥC ΘΕΟΛΟΓΙΚΟΥC ΔΙΑΛΟΓΟΥC

’Αντίδωρον αγάπης είc τόν σεμνόν, είc τόν άγιον,
είc τόν πραγματικόν άνθρωπον του Θεού, π. Μάρκον*

Ο Άγιος Ιωάννης ό Χρυσόστομοc cέ όμιλία του cτό βιβλίό τήc Γενέcεωc γράφει ότι ή Χάριc του Αγίου Πνεύματοc δέν επέτρεπε τυχαία νά μάc παραδοθούν όι γραπτέc ιcτορίεc εύcεβών, δικαίων ανθρώπων τήc Παλαιάc Διαθήκηc, αλλά γιά νά μάc παρακινήcει νά μιμηθούμε καί νά ακολουθήcουμε μέ ζήλο τό παράδειγμα τών νενάρετών ανδρών. Γιατί όταν ακούcουμε γιά τήν ύπομονή του ένόc, γιά τήν cωφορcύνη του άλλου, γιά τήν πρόθυμη φιλοξενία του τρίτου, γιά τή μεγάλη άρετή του καθενόc καθώc καί γιά τόν τρόπο μέ τόν όποίο ό καθένac από αυτούc διέτρεπε καί έγινε ζακωcτόc, παρακινούμεθα καί εμείc νά μιμηθούμε τό ζήλο τουc.

Εμείc είχαμε τήν ιδιαίτερη, τήν ξεχωριcτή εύλογία από τόν Θεό, όχι μόνο νά διαβάζουμε, αλλά νά ζήcουμε τήν παρουcία ένόc δικαίου, εύcεβούc, αγίου ανθρώπου, του πατρός Μάρκου. Η γνωριμία μάc μαζί του, μία εύεργετική αποκάλυψη του Θεού cτή ζωή μάc.

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙC ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

«Ο νέoc Μάρκοc Εύγενικόc»

Του Ίερέωc Συνήχου π. Δημητρίου Χ. Αλικάκου

Πρόc τόν Μακαριώτατον Αρχιεπίcκόπον μάc καί πάcηc Έλλάδοc: κ.κ.Ιερώνυμον, πρόεδρον Ί. Συνόδου είc Αθήnac.

Κοινοποίηση cέ επίcκόπουc-ναό-περιοδικά!

Όλων υίκά-άδελφικά-καταπαράζομαι τήν Αγία δεξιά ύμών. Οί άπρoσκύνητοι θεολόγοι τήc ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗC cτό τεύχοc 110 <Σεπτ-Οκτ 2016> δηροcειούcөн επιστολή "Νέου Μάρκου Εύγενικού", του άπρoσκύνητου Σεβασμιωτάτου Κυθηρών Σεραφείμ. Άπειυθύνεται cτό cώμα τήc Ιεράc Συνόδου δι' ύμάc. Τό θέμα είναι: Η ύπουλη παραcυναγωγή που έγινε cτό Κολυμβάρι Χανίων Κρήτηc, τό παρελθόν έτοc 2016. Διότι εκεί προcθήατε: cτήν ψευδοcύν-οδο!!!!... Μάλλον, Συωνο-Μαcόνιο-κατευθυνόμηνη!

Τά άποτελέcματα:...Ενέργεια άπαλείφειωc τήc παρουcίαc τήc ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙC ΤΗΝ 6ην ΣΕΛ.

Καλοί Στρατιώται Ίηcου Χριcτου καί cτρατιωτάκια

Του κ. Χρήcτου Κ. Λιβανού, Πρόεδρου Όρθοδόξου

Ίεραποστολικήc Αδελφότητοc «Μ. Αθανάcιοc», Τορόντο, Καναδάc

Άρχιcε επιτέλουν νά ξεχωρίζη ή ήρα από τό cνάτι. Άλυcι-δωτέc αντίδράcειc κληρικών από τή Φλώρινα μέχρι τήν Κρή-τη κατά τών κακοδόξων άποφάcων τήc ψευδοcυνόδου τήc Κρήτηc. Άξιοι Ιερείc έπαυcαν τό μνημόcυνον τών επίcκόπων των. Διά νά απαλλαγί από τό Οικουμενιcτικό άγoc ή Όρθο-δόξια, επιβάλλεται νά πράξουν τό αυτό καί ό επίcκοποι διά τουc άρχιεπιcκόπουc καί πατριάρχαc. «Νύν υπέρ πάντων αγών»!

«Ούκ εκλείψουσι τή Όρθοδόξια cτρατιώται», δέν θά λείψουν cτήν Όρθοδόξια cτρατιώτεc! Αυτόν τόν λόγο έλεγε cυχνά, κηρύττονταc μέ φλογερό καί μοναδικό τρόπο ό μακαριcτόc Μητροπολίτηc πρ.

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙC ΤΗΝ 6ην ΣΕΛ.

Τά ανεπίτρεπτα που φέρουν όδύνη είc τουc Όρθοδόξουc Χριcτιανούc

3ον

Ποίοc ήτο πρώτοc είc τόν κατάλογον
τών Σεβασμιωτάτων άντιπροcώπων,
που ένα Πατριαρχείον έcτειλεν
είc τό Κολυμβάρι τό 2016;

Cτόν Όρθ. Τύπο τήc 17/6/2016 καί υπό τόν τίτλο «Η άντιπροcω-πία του Πατριαρχείου [αναφέρεται ό τίτλοc του] διαβάζουμε τά εξήc: «Ανεκονώθη ή cύνθεcις τήc άντιπροcωπίαc του Πατριαρχείου [...] είc τήν Μεγάλην Cύνodon, ή όποία εκτόc από τόν Πατριάρχην θά περιλαμβάνει τουc Μητροπολίταc:

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙC ΤΗΝ 5ην ΣΕΛ.

‘Η cημερινή Ρωμαϊκή Κατήχηcιc γράφει: «Ο Πάπαc... είναι ή αιώνια καί όρατή άρχή καί θεμέ-λιο τήc ενότητηc... Έχει πλήρη, υπέρτατη καί παγκόcμια έξουcία μέσα cτήν Έκκληcία...».

Του π. Γεωργίου Δ. Μεταλληνού,
Όμοτίμου Καθηγητου Παν/μίου Αθηνών

α) Πολιτικοί όι cτόχοι τών διαλόγων καί ένδοκοcμικά τά κίνητρα: Οί διάλογοι καί τότε καί cήμερα είναι καταδικαcμέ-νοι cέ άποτυχία από τήν γένεcή τουc. Cτουc ουνιπίζοντεc, παλαι-ούc καί νέουc, ή αγάπη πρόc τήν πίστη, ώc δυνατότητα cω-τηρίαc, είναι ύποτονική, άν όχι ένιοcτε καί δυοδιάκριτη. Κινητή-ρια δύναμη ο' αυτούc είναι ή πο-λιτική cτοχοθεcία τήc διαcώcε-ωc του κράτουc καί τών cυνδεο-μένων μέ αυτό ύλικών cυμφε-ρόντων. Αυτό όμως είναι ευδιά-κριτο καί cτίc cημερινέc cché-cειc. Η διάcωψη τοπικών εκκληcιαcτικών cυμφερόντων καί ό cυνδεδεμένεc μέ αυτά έcωτερικέc πολιτικέc cκοπιμό-τητεc ή καί όι επιβαλλόμενεc από τή Νέα παγκόcμια Τάξη κα-τευθύνουν τά πράγματα. Τά cchéδια τήc «Νέαc Τάξηc» επι-βάλλουν καί τήν πορεία τών Διαλόγων (διαχριcτιανικών καί διαθρηcκειακών) πρόc τήν πραγματώcη τήc «πανθρη-cκειάc». Έτοι καθίcεται καί ή Όρθόδοξη Έκκληcία, cτίc τοπι-κέc εκφάνcειc τήc, cυνυπεύθυ-

νη γιά τήν εξάπλωcη καί εδραί-ωcη τήc Παγκοcμιοποίησηc, που είναι πρώτα καί κύρια ιδεο-λογική καί πολιτική, καί μετά οικονομική, ώc επίτευξη του πλανητικού ανθρώπου καί τήc πλανητικήc κοινωνίαc, του όρα-ματοc του New Age.

Οί Διάλογοι, cυνεπώc, καί τό-τε καί cήμερα, διακονούν πολιτι-κέc cκοπιμότητεc καί όχι τήν έν Χριcτώ Παναλήθεια. Η ένωcη γίνεται μέcο καί όχι cκοπόc. Τό πρόβλημα όμως, καί τότε καί cήμερα, είναι διφωέc: α) Η άφε-λής cτήριξη τήc έλπίδου cτόν πατιcμό καί β) ή γιά τόν λόγο αυτό όχι μόνο cύμπραξη, αλλά καί ταύτιcη μέ τήν παπική πλά-νη, όπωc αποδεικνύει ή χρηcι-μοποιούμενη γιά τήν Παλαιά Ρώμη εκκληcιαcτική γλώcca εκ μέρουc τήc Όρθοδόξιαc, που cυνιcτά, όπωc επανειλημμένα έχει ύποcτηριχθεί, άπόρριψη de facto τήc πατερικήc εκκληcιολο-γίαc. Η έντεχνα προβαλλόμενη πίστη καί θεολογία άπλώc cυγ-καλύπτουν τίc αληθινέc προθέ-cειc. Η άκολουθήcαcα όωc

τήν φλωρεντιανή cύνοδο δου-λεία απέδειξε,ότι ή διάcωψη τήc όρθήc πίcτεωc, ώc άποcτο-λικήc καί πατερικήc Όρθοδο-ξίαc, διαcώζει καί τήν cυνέχεια τήc Έκκληcίαc, ανεξαρτήτωc τών πολιτικών εξελίξεων.

Από τό 1920 ό διαχριcτιανι-κέc cchécειc έντάccονται cτό πλαίσιο τήc διεθνούc πολιτικήc («Κοινωνία τών Έθνών», «Όργανιcμόc Ηνωμένων Έθνών») μέ τήν παραχθένc από τό πολυcυζητημένο Διάγ-νελμα του Οικουμενικού Πα-τριαρχείου νέα τακτική. Η πολι-τική καί διπλωματική έμπλοκή τών cημερινών διαλόγων μάc μέ τή Νέα Έποχή καί τά πλανη-τικά cchéδια τήc είναι εμφανήc. Ποcο δέ μάλλον, που τό κράτοc του Βατικανού cυμπορεύεται μέ τήν παγκόcμια Ύπερδύναμη καί γι' αυτό ό Πάπαc χαρακτηρίεται άπρoκάλυπτα από τόν Δυτικό Τύπο «Πατριάρχηc Νο 2». Η Όρθοδόξια cύρεται από τήν άρχή του 20ού αιώνα cτήν cτή-ριξη τών cτόχων τήc διεθνούc (παγκόcμιαc) πολιτικήc μέcω τών διαλόγων τήc «Οικουμε-νικήc Κινήcεωc».

Οί «βυζαντινοί» αυτοκράτο- ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙC ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

Η ΥΠΕΡΑΓΙΑ ΘΕΟΤΟΚΟC

‘Η θαυματουργόc εικόν τήc Θεοτόκου ή επονομαζόμενη του Ακαθιcτου. Εύρίcκεται είc τήν Ι. Μ. Χιλανδαρίου.

Άγών κατά του Οικουμενιcμού

Του πρωτοπρεcβυτέρου π. Διονυcίου Τάτση

ΕΙΝΑΙ άνηcυχητικό τό φαινόμενο όι μεγαλόcχημοι κληρικοί τήc Έκκληcίαc τήc Ελλάδοc νά ητρουν άνεκτική cτάcη άπέναντι cτουc αιρετικοίc, παπικόu καί προτεcτάντεc, καί νά cυμφωνούν μέ τουc οικουμενιcτέc, όι όποίοι ώc κύριο-καί μοναδικό θά έλεγα- έργο τήc ζωήc τουc έχουν τήν ένωcηc τήc Όρθοδόξιαc μέ έτεροδόξουc, μία ένωcη χωρίc μετάνοια εκ μέρουc τών αιρετικών, χωρίc άπάρνηcη τών δοξαcιών τουc καί χωρίc καθαρέc προθέcειc.

Ο οικουμενιcμόc cτοχεύει cτήν ένωcηc τών «εκκληcιών», ενώ φαίνεται από παντού ότι είναι άδύνατη, εκτόc καί άν όι πρωτεργάτεc του έννοουөн ένωcη τήν ύποταγή cτόν πάπα, ό όποίοc είναι εγκόcμιοc άρχονταc, βαθύτατα αλλοτρεγμένοc πνευματικά. Ένωcη τήc Όρθοδόξιαc μέ τουc αιρετικούς δέν πρόκειται νά γίνει ποτέ. Όcο καί νά αγνιώνονται όι οικουμενι-cτέc τουc Φαναρίου καί τήc διαcποράc, αλλά καί όι περιcότεροι μητροπολίτεc τήc πατρίδωc μάc μέ τήν ένοχη cιωπή τουc.

Κοινή αίcθηcη είναι ότι όι οικουμενιcτέc δέν έχουν πνευματική ευαιcθηcία, ούτε καί άνηcυχούν γιά τήν άπομάκρυνcη του Λαού από τό θέλημα του Θεού. Μένουν cτουc θρόνουc τουc, cάν κοcμικοί άρχοντεc, ζούν άριcτοκρατικά καί άπεργάζονται τήν καταcτροφή τήc Όρθοδόξιαc! Βέβαια, δέν θά τό πετύχουν αυτό ποτέ. Προκαλούν όμως κλυδωνιcμό cτήν Έκκληcία καί πλήττουν τήν ενότητc των πιcτών.

Τό έργο των οικουμενιcτών μοιάζει cέ πολλά cημεία μέ εκεί-νο των ανήχηcτων καί άθέων, όι όποίοι πολεμουөн τήν Έκκλη-cία, χωρίc όμως νά μπορούν νά τήν διαλύcουν! Δέν είναι υπερ-βολικοί ό λόγοc μου. Δυcτυχώc όι οικουμενιcτέc είναι άμετα-νόητοι -όπωc καί όι αιρετικοί- καί άπειλούν τουc όρθοδόξουc, γιάτί άντιδρουν cτά όλέθρια cchéδια τουc. Αποτολμούөн τά πάντα. Είναι άποκαλυπτική ή τακτική του οικουμενικού πατριαρχου Κ. Βαρθολομαίου καί τήc cυνόδου του άπέναντι cτουc άγιορρεπέc πατέρεc του διαφωνοөн δηροcίωc μέ τόν οικουμενιcμό καί διακοπύουν τή μνημόνευcη του. Ύψώνει πάντα τή δομόκλειο cτάθη τήc άπομόνωcηc ή καί απομάκρυνcηc τουc από τό Άγιον Όροc! Είναι έπίcηc προκλητική ή άφωνία των άρχιερέων τήc ήμιαυτόνομηc Έκκληcίαc τήc Κρήτηc άπέναντι cτίc οικουμενιcτικέc δραcτηριότητεc του πατριαρχείου. Δυcτυχώc,

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙC ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

Καθηγηται άγνοοούν τά δόγματα!

Είναι διάχυτοc cήμερα όι άποψιc ότι μέ τουc Παπικόu δέν διαφέρουν είc ουδέν πορά μόνον είc τό Πρωτεϊον. Μάλιστα, άκό-μη καί τό Πρωτεϊον ύποβιβάζεται είc ένα άπλοον ιcτορικόν ζήτημα, τό όποϊόν όι οικουμενιcται λέγουν ότι τό αποδεχόμεθα καί όι Όρθόδοξοι είc τήν Ανατολήν, αλλά μέ έλαχιcίωc διαφορετικόν περιεχόμενον. Αιτή ή άποψιc είναι καί διαδεδομένη είc Κα-θηγητάc Πανεπιcτημίου. Τό πρόβλημα βε-βαιώc ήρχιcε από τουc Καθηγητάc τήc Δο-γματικήc. Καθηγητήc τήc Δογματικήc, ό όποίοc cυμμετείχε καί είc τουc διαλόγουc, είπε πρό μερικόν έτών δηροcίωc είc φοιτη-τέc θεολογίαc ότι «γιά τήν ένωcηc των Έκκληcιών δέν μάc ένοχλεί καθόλου ή δομή τήc Καθολικήc Έκκληcίαc, όπου υπάρχει ό Πάπαc καί, προύποτιθέται αύcτηρή ιεραρ-χία. Αυτό είναι άπλώc ή δική τουc Παράδο-cη. Τό πώc αυτό εμπέδωcαν τίc Εύαγγε-λικέc άρχέc καί ό τρόποc μέ τόν όποίο αυτόc εξελίχθηκαν cτή Δύση. Έμείc έχουμε άλλο cύcτημα καί αυτοί άλλο. Άν γίνει λοιπόν ή ένωcη αυτοί θά κρατήcουν τό δικό τουc, καθώc δέν χρειάζεται νά αλλάξουν κάτι ή νά άπαρνηθούν τήν Παράδοcη τουc καί εμείc θά κρατήcουμε τό δικό μαc»!Τό λυπηρόν δέν είναι ότι τά είπεν, αλλά ότι τά πειcτεί, ότι ύπερcταίπειται αυτόc τήc άπόψιc καί ότι αυτόc προουθενται είc τόν διάλογον!

Ο Καθηγητήc όπωc καί πολλοί Καθηγηται καί Ιεράρχαι, έπειδή cυνήθωc δέν ένδιατρί-βουν είc τάc δογματικάc cυγγραφάc των Αγίων Πατέρων, διότι όι πρώτοί τά θεωρούν άντικείμενον cυγκεκριμένηc ειδικότηταc καί άρα μόνον όι Καθηγηται τήc Δογματικήc όφείλουν νά άcχολούνται (!) καί όι δεύτεροι διότι μέ τά διοικητικά καί ποιμαντικά καθή-κοντα έλθιμογόνηcαν ότι κύριον λειτουργήμα τουc είναι νά «όρθοτομούөн τόν λόγον τήc αληθείαc», επαναλαμβάνουν αυτοάc τάc εcφαλμένοc άπόψειc. Μάλιστα, έπειδή δέν έχουν διάθεcη ή δέν είναι είc θέcην νά δια-λεχθούν, όποιοcδήποτε ύποδείξει είc αυτόc τήν γράφουν όι Πατέρεc είτε γίνεται έχθρόc τουc είτε του προcτάcτου τήν εύκο-λον άναπόδεικτον κατηγόριον ότι έρμηνεύει

Ο Πάπαc Πίοc ΙΒ΄ μέ τιάραν

επί φορητου θρόνον προ μολύc 60 έτόν

Philip Sherrard, «Η Έκκληcία, ό Πα-πικόc καί τό Cχιcμα». Ο Cέρραντ ήτο Άγγλοc, ό όποίοc μετετράφη είc τήν Όρθοδόξιαν. Είναι cπουδαίον ότι ύπάρξε cυνεργάτη καί φίλοc του Σεβ. Διοκλείαc Καλλιcτου Γουέαρ καί ότι είc τόν ιδϊόν του πρόλογον του πονήματόc του μεταξί άλλων ευχαριcτεί τόν Σεβ. Περγάμου Ί. Ζη-

άλληc ημέραc βρεθήκαμε μπρο-cτά cέ μία cιδερένια πόρτα, τήc όποίαc τό κουδοονί έγραφε: «Με-τόχιον Ί. Μ. Ευαγγελιcμού Μη-τρόc του Ηγαιπτόc»... Μία μο-ναχή μάc άνοιξε καί μάc δόγηγεc cτό άρχονταρικό, όπου μάc περιέ-μενε ό Γέρονταc π. Αμφιλόχοc. Ο Γέρονταc ήταν υψηλό καί άδύνατοc, cωcτό κυπαρίcι. Άφού τόν χαιρέτcαμε, καθίcαμε κι ακού-γαμε τά, πράγματι, cοφά του λό-για. Άρχιcαν κι όι έρωτήcειc. Τήν περιόδο εκείνη είχαν άρχίcει τά άλταβερίcτια του Οικουμενικού Πατριαρχείου μέ τό Βατικανό, ήταν φυcικό νά πάρουμε τή γνώ-μη του Γέροντα: «Ο Χριcτόc, παι-διά μου, ήρωcε μία εκκληcία, τήν Έκκληcίαc μάc, τήν Όρθοδόξια μάc. Μόνο αυτή κρατάει άνόθευτη καί άκέραια τή διδαcκαλία Του. Όλοι όι άλλοι καί πρόcθεcαν ή κάπi άφάρεcαν, γι' αυτό είναι cχι-ματικοί ή αιρετικοί. Πάντωc όι πα-

πτικοί θέλουν μέ κάθε τρόπο νά μάc ύποτάξουν καί νά μάc αφο-μωίωcουν. Τό τί όποιοc άνοί-Ο Όρθόδοξοι ΈΑλληνεc κατά τήν κα-τοχή των Δωδεκανήcων όχι μόνον από τουc Ίταλόu cτρατιώτεc αλλά καί από τουc Ίταλόu μιοcι-νάριουc που είχαν έλθει cτά Δω-δεκάνηcον, γιά νά μάc παραcύ-ουν cτόν πατιcμό» χρειάζεται πολλή προcοχή καί προcευχή εκ μέρουc μάc. Δέν πρέπει όμως νά έχομε όποιο όποίο cκάφοc τήc Έκκληcίαc μάc δέν τό κυβερνοούν άνθρωποι, αλλά αυτόc ό ίδιοc Χριcτόc».

Γέροντα, πώc θά καταλάβου-με έν νάc κληρικόc είναι εύλα-βηc, άν φοβάται τό Θεό; τόν ρώ-τηcα.

-Παιδι μου, αυτό είναι πολυ εύκολο. Εoύ πώc μέσα cτό ιερό. Τό ιερό θά cέ βοθηήσει νά κατα-λάβειc, άν ό ιερέαc είναι εύλαβήc ή έχει πάνω του φόβο Θεού. Δέξ

τώc cυμπεριφέρεται, όχι μόνον τήν ώρα που λειτουργεί, αλλά καί τήc άλλωc ώραc που βρίσκεται μέ-cα c' αυτό. Άν γελεί, άν άcτει-εύεται, άν φωνάζει, άν δέν έχει cυναίcθηcη ότι βρίσκεται cτά Άγία των Αγίων, άν δέν πειcτεί ότι τό ιερό είναι γεμάτο από Άγγέ-λουc που άκατάπαυτα δοξολο-γούөн τόν Κύριο που είναι πάνω cτήν Άγία Τράπεζα, τότε ό κληρι-κόc αυτόc έχει έξοικειωθεί μέ τό 'ιερό. Οί κληρικοί αυτοί θά δώ-cουν γιά τή cυμπεριφορά τουc αυτή μία μέρα λόγο cτό Θεό. Τουc κληρικόuc αυτοίc νά τουc άποφενύγετε. Η έξοικειωcη μέ τό Άγία είναι πολυ εύκολη, είναι με-ταδοτική.

Η άλλη μου έρώτηcη ήταν: - Γέροντα, τό ίδιο ιcχύει καί γιά τόν Έπίcκοπο;

-Τά πατριάρχηc ιcχούον καί γιά τουc Έπιcκόπουc καί γιά όλουc όcοι μπαίνουν μέσα cτό 'ιερό.

Μόνο γιά τόν Έπίcκοπο πρέπει νά προσθέcουμε καί κάτι άλλο. Ο Έπίcκόποc κρίνεται καί από τόν όδηγό του, μή cάc φαίνεται πα-ράξενο. Ο όδηγόc είναι ό καθρέ-πτηc του.

Δυcτυχώc ή ώρα είχε περάcει κι έτσι άφού πήραμε τήν ευχή του καί άcπαcθήκαμε τή δεξιά του cτήν άριcτερή καί φύγωμε. Η φωνή του Γέροντα μάc έκανε νά cταμα-τήcουμε: -Λουκά, παιδι μου, πρόcεξε μην έξοικειωθείc μέ τό αναλόγιο κι εoύ, Γιώργο, μην έξοικειωθείc μέ τό ιερό. Άντε cτήν Ευχή του Θεού καί πείτε καί κανένα Κύριε έλέηcον καί γιά μένα, τό έχω μεγάλη ανάγκη.

Σιωπηλό καί μέ αίcθήματα χαρμολύπηc φύγαμε από τό 'ιερό Μετόχιον.

Τέκνον τήc Πάτρου Τήν άλλη μέρα ό cυμφοιτητήc ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙC ΤΗΝ 2ον ΣΕΛ.

Άγια Μαρία ή Αίγυπτία: Τò πρότυπον τῆς μετανοίας

ΤΗΝ Ε΄ ΚΥΡΙΑΚΗ τῶν Νηστειῶν ἡ ἁγίας μας Ἐκκλησία τιμᾷ καί προβάλλει ὡς ὕψιστο πρότυπο μετανοίας καί συντριβῆς τὴν ἁγία Μαρία τὴν Αἴγυπτίᾳ, μία πρῶνι διαβόητη πόρνη, ἡ ὁποία ἀπὸ τὰ δώδεκα χρόνια τῆς κυλιόταν στὸ βούρκο τῆς ἀκολασίας καί παρέσερνε καθημερινὰ πλήθος ἀνθρώπων στὰ ἁμαρτωλά τῆς δίχτυα. Ὅμως μέσα στὰ κατὰβθα τῆς ψυχῆς τῆς σιγό-καινε μία κρυφὴ σπίθα σωτηρίας. Ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ τὴν ἐπισκόπασε στὸν πανiero Ναοῦ τῆς Αναστάσεως, ὅπου εἶχε πάει, γιὰ νὰ βρεῖ πορνικούς πελάτες. Ἐκεῖ τὴ βρῆκε καί τὴν αἰχμαλώτισε ὁ Νυμφίος τῶν ἀνθρώπινων ψυχῶν, ὁ Λογρωτὴς μας Χριστὸς. Αὐτὸς ὁ Ὅποιος «ἐτάζει καρδίας καί νεφρούς», διείδε τὴν κρυμμένη σπίθα σωτηρίας στὴν ψυχὴ τῆς. Ἀπὸ ἐκείνῃ τὴ στιγμὴ συντελέστη-κε μία θαυμαστὴ ὄντολογικὴ ἀλλαγὴ σὲ αὐτή.

Σύγχρονοι «τεσσαράκοντα μάρτυρες»!

ΤΟ ΜΑΡΤΥΡΙΟ τῶν Ἁγίων Τεσσαράκοντα Μαρτύρων τῶν πρωτοχριστιανικῶν χρόνων ζα-ζωντανέμεν στὴ σύγχρονῃ Ἰνδία. Φανατικοὶ εἰδωλολάτρες ἰνδουιστῆς ἐρίξαν σὲ παγωμένη λίμνῃ Χριστιανούς, οἱ ὁποῖοι δὲν ἤθελαν νὰ ἀπαρνηθοῦν τὸ Χριστὸ καί νὰ ἀσπασθοῦν τὴν θρησκεία τους! Ἐνα συγκλονιστικὸ βίντεο παρουσίασε τὸ καλὸ ἱστολόγιο «ΟΡΘΟΔΟΞΗ ΑΝΤΕΠΙΘΕΞΗ», δίνοντας πρὸς δημοσιότητα τὸ ἥρωικὸ μάρτυριο τῶν σύγχρονων ὁμολογητῶν τοῦ Χριστοῦ. Τὸ μάρτυριο συντελέσθηκε στὴν ἰνδικὴ πόλῃ Μπαρπού Ουράν, στίς 20 τοῦ μηνὸς τοῦ περασμένου Ἰανουαρίου. Πρόκειται γιὰ ζευ-γάρι Χριστιανῶν, τοὺς ὁποίους, ἀφοῦ τοὺς βασάνισαν φρικτὰ, τοὺς ἐρίξαν εἰς μία λυγτὰ, ἀφόρη-τοῦ ψυχούς, σὲ παγωμένη λί-μνῃ, ὅπου παρῆμειαν 17 ὥρες, ὑπομένοντας μὲ καρτερία καί ἠρωισμό τὸ μάρτυριό. Τὸ ὄνομα τοῦ ἀνδρᾶ Μπαρπού Λουράν, ὁ ὁποῖος ξεψύχῳσε σιμὰ τὸ πρῶν, ἐνῷ ἡ σύζυγός του ὑπέστη ἀνεπαρτήθωτες βλάβες στὴν ὕειά τῃ! Οἱ φα-νατικοὶ εἰδωλολάτρες ἦσαν ὅλῃ λυγτὰ ἐξῶ ἀπὸ τὴ λίμνῃ καί τοὺς παρότρυναν νὰ ἀρνηθοῦν τὸ Χριστὸ. Ἐκεῖνοι ψῶναν μὲ ὁσὴ δύναμη τοὺς εἶχε ἀπορρί-νει: «Δὲν θὰ ἀρνηθῶμεν τὸ Χρι-στὸ μὰς μέχρι τῆς τελευταίας μὰς πνοῆς!» Δυστυχῶς οἱ ἄλλες ἐννέα χριστιανικῆς οἰκογένειες υπέκυψαν στοὺς ἐκβιασμούς τῶν εἰδωλολατρῶν καί δέχτη-καν νὰ λάβουν μέρος στὴν εἰδωλολατρικὴ λατρεία. Ἡ δαι-μονοθηρικήα τοῦ Ἰνδουισμού, αὐτὴ ποὺ σκοτώνει Χριστι-ανούς, εἶναι μία ἀπὸ τίς θρη-σκείες τοῦ κόσμου, ἡ ὁποία συμετέχει στίς διάφορες δια-θρησκειακῆς συναντήσεις, γιὰ τὴν ὀθῆεν ἐδραίωση τῆς εἰρη-νικῆς θρησκευτικῆς συνύπαρ-ξης! Μαζὶ τοὺς συμετέχουν καί οἱ «δικιοὶ» μὰς οἰκουμενιστές, οἱ ὁποῖοι βλασφημοῦν, ὑποστηρί-ζοντας πῶς ἡ σωτηρία συντελεῖ-ται καί στίς ἄλλες θρησκείες, ἄρα καί στὸν Ἰνδουισμό! Ὁ Θεὸς νὰ τοὺς φωτίσει ἀνὰ πά-νωσαν ἀνὰ ἐκστομίζουν τέτοιες βλασφημίε!

Συντακτικὴ ἀποκάλυψις: Ὁ Δαλαὶ Λάμα πράκτωρ τῆς CIA!

ΔΕΙΤΕ τὸ ποῖον ἐνὸς ἑτερο-θρήσκου, γιὰ τὸν ὁποῖο, κατὰ τὸν κ. Βαρθολομαῖο, πρέπει νὰ τροποποιηθοῦν οἱ Ἱεροὶ Κανό-νες: "Ἐνας ἀπὸ τοὺς πλεόν σκο-τεινοὺς σύγχρονους θρησκευτι-κοὺς ἡγέτες εἶναι καί ὁ «ἐνσαρ-κωμένος θεός» τοῦ δαιμονικοῦ Λαμαϊστικοῦ Βουδισμού, Δαλαὶ Λάμα, ὁ ὁποῖος χεραίρει ἐκτίμησε-ως ἀπὸ τοὺς παγκόσμιους ἡγέ-τες καί μπορεῖ νὰ μπαίνειβγαίνει ἀνεπιπόδιστα στὰ παγκοσμιο-ποιητικὰ κυβερνητικὰ κλιμάκια. Δεῖτε μία συντακτικὴ ἀποκά-λυψη γιὰ τὸ ἐν Ἀνγῶν «σεβαστό» μούτρο: Ἡ Los Angeles Times ἐγράψε τὰ ἑξῆς γι' αὐτόν: «Γιὰ μεγάλο μέρος τῆς δεκαετίας τοῦ 1960, ἡ CIA ἔδωσε στὸ θιβε-τιανὸ κινῆμα ποὺ ἦταν στὴν ἐξο-ρία 1,7 ἑκατομμύρια τὸ χρόνο γιὰ τίς ἐπιχειρήσεις του κατὰ τῆς Κίνας, συμπεριλαμβανομένης μιάς ἐτήσιας ἐπιθώπισης τῶν \$ 180.000 γιὰ τὸν Δαλαὶ Λάμα, σύμφωνα μὲ ἄρτι κυκλοφορή-σαντα ἔγγραφα τῶν μυστικῶν πληροφοριῶν τῶν ΗΠΑ. Τὰ χρήματα τὰ ὁποῖα τοὺς Θιβητιανούς καί τὸν Δαλαὶ Λάμα ἦταν μέρος τῆς παγκόσμιας προσπάθειας τῆς CIA κατὰ τὴ διάρκεια τῆς αἰχμῆς τοῦ Ψυχροῦ Πολέμου γιὰ τὴν ὑπονόμευση τῶν κομ-μουνιστικῶν κυβερνήσεων, ἰδι-αίτερα στὴ Σοβιετικὴ Ἐνωση καί τὴν Κίνα. [...] Τὰ ἔγγραφα, ποὺ δημοσιεύθηκαν τὸν περασμένον μῆνα ἀπὸ τὸν Στέν Νηπάρμεντ, ἀπεικονίζουν τὸ ιστορικὸ υπό-βαθρο τῆς κατάστασης στὸ Θιβέτ καί σήμερα, μὲ τὴν ὁποία ἡ Κίνα συνεχίζει νὰ κατηγορεῖ τὸν Δαλαὶ Λάμα ὅτι εἶναι ἐν-εὐς πράκτορας τῶν ἑξῶν δυνάμε-ων ποὺ ἐπιδιώκουν νὰ διαχωρι-

ρῇ περιπτώσῃ μετατρέπονται σὲ τζαμία καί στὴ χειρότερη σὲ παζάρια! Δεῖτε τὴν εἰδηση: "Ὁ Χριστὸς ποὺ ἀπᾶδει μὲ τὸν πο-λιτικὸμὸ καραχτήρα τοῦ μνη-μεῖο, ἐπιφυλάσσει στὸν μεγα-λοπρεπεῖα τοῦ τοῦ Ἀγίου Χαρα-λάμπους στὴν Κρήνῃ (Τοσεμὲ) τῆς μικρασιατικῆς Ἑρρυθραίας ἀπέναντι ἀπὸ τὴ Χίο, ὁ Δῆμος τῆς πόλης, στὸν ὁποῖο καί ἀνή-κει. Ἐκκληλκτοὶ ὅσοι βρέθηκαν στὴν περιοχὴ τῆς Σμύρνης τῆς περασμένης μέρες μὲ ἀφορμὴ τὴν ἐκεῖ περίοδιό τοῦ Οἰκουμε-νικοῦ Πατριάρχῃ καί ἐπισκέ-φθηκαν τὸν Τοσεμὲ διαπίστω-σαν τὴν λειτουργίᾳ μέσα στὸν ἀνακαινισμένον ναὸ ἐνός... πα-ζαρίου! Συγκεκριμένα μέσα στὸ ναὸ εἶχαν τοποθετηθῆν τραπεζ-ία μὲ διάφορα ἐμπορεύματα, τὰ ὁποῖα καί πωλούνταν στοὺς περαστικούς ποὺ ἐμπάνταν σὲ αὐτὸ τὸ ἰδιαιτέρω μαγαζί. Ὁ ναὸς τοῦ Ἀγίου Χαραλάμπους σὲ ρυθμὸ τρικλήτης βασιλικῆς, ἀποπετρατώθηκε τὸ 1832, χρι-σμένος πᾶνω σὲ παλαιότερο κτίσμα ποὺ καταστράφηκε τὸ 1821. Πρόκειται γιὰ ἓνα πελώ-

ρη περιπτώσῃ μετατρέπονται σὲ τζαμία καί στὴ χειρότερη σὲ παζάρια! Δεῖτε τὴν εἰδηση: "Ὁ Χριστὸς ποὺ ἀπᾶδει μὲ τὸν πο-λιτικὸμὸ καραχτήρα τοῦ μνη-μεῖο, ἐπιφυλάσσει στὸν μεγα-λοπρεπεῖα τοῦ τοῦ Ἀγίου Χαρα-λάμπους στὴν Κρήνῃ (Τοσεμὲ) τῆς μικρασιατικῆς Ἑρρυθραίας ἀπέναντι ἀπὸ τὴ Χίο, ὁ Δῆμος τῆς πόλης, στὸν ὁποῖο καί ἀνή-κει. Ἐκκληλκτοὶ ὅσοι βρέθηκαν στὴν περιοχὴ τῆς Σμύρνης τῆς περασμένης μέρες μὲ ἀφορμὴ τὴν ἐκεῖ περίοδιό τοῦ Οἰκουμε-νικοῦ Πατριάρχῃ καί ἐπισκέ-φθηκαν τὸν Τοσεμὲ διαπίστω-σαν τὴν λειτουργίᾳ μέσα στὸν ἀνακαινισμένον ναὸ ἐνός... πα-ζαρίου! Συγκεκριμένα μέσα στὸ ναὸ εἶχαν τοποθετηθῆν τραπεζ-ία μὲ διάφορα ἐμπορεύματα, τὰ ὁποῖα καί πωλούνταν στοὺς περαστικούς ποὺ ἐμπάνταν σὲ αὐτὸ τὸ ἰδιαιτέρω μαγαζί. Ὁ ναὸς τοῦ Ἀγίου Χαραλάμπους σὲ ρυθμὸ τρικλήτης βασιλικῆς, ἀποπετρατώθηκε τὸ 1832, χρι-σμένος πᾶνω σὲ παλαιότερο κτίσμα ποὺ καταστράφηκε τὸ 1821. Πρόκειται γιὰ ἓνα πελώ-

ὉΘΕΟΔΟΣΟΣ ΤΥΠΟΣ

Ο ΑΓΙΟΣ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

Ο ΑΓΙΟΣ ΑΚΑΚΙΟΣ ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΜΕΛΙΤΙΝΗΣ

ΣΤΙΣ 31 ΜΑΡΤΙΟΥ ἡ Ἐκκλη-σία μας τιμᾷ τὴν μνήμη τοῦ ὁσίου πατρός ἡμῶν Ἀκακίου, ἐπισκόπου Μελιτινῆς τοῦ ὁμο-λόγου τῆς. Ὁ ἅγιος Ἀκάκιος ἐξῆ-σε στὸς χρόνους τοῦ βασιλέα Δεκίου καί ἐπειδὴ διδάσκει τὴν πίστη στὸ Χριστὸ συνελήφθη-κε ἀπὸ τοὺς εἰδωλολάτρες καί ὀδηγήθηκε στὸν Ὑπατο Μαρ-κιανό. Ὅταν ρωτήθηκε ἀπὸ αὐτόν τί πιστεύει καί σὲ ποῖον Θεὸ προσκυνεῖ ὁ ἅγιος Ἀκά-κιος τοῦ μίλησε γιὰ τὴν ἑνσαρ-κὸ οἰκονομία τοῦ Κυρίου, γιὰ τίς οὐράνιες, αὐλεις δυνάμεις, τὰ Χερουβὶμ καὶ τὰ Σεραφίμ καί ὅτι οἱ θεοὶ τῶν Ἑλλήνων εἶναι ψεύτικοι. Γιὰ τὸν λόγο αὐτὸ οἱ εἰδωλολάτρες, ἀφοῦ τὸν βασά-

νισαν χωρὶς οἶκο τὸν φυλάκι-σαν. Κατόπιν ὁ Μαρκιανὸς ἐστειλε γράμμα στὸν βασιλέα, ὅπου τοῦ ἐξήγοιτορεῖς τὰ περὶ τοῦ ἁγίου, αὐτὸς ὁμως τὸν πρόσταξε νὰ ἐλευθερώσῃ τὸν ἅγιο Ἀκάκι καί μάλιστα χωρὶς νὰ τὸν ὑποβάλῃ σὲ τιμωρίες καί σὲ ὕβρεις. Ἐτοῖ ὁ ἅγιος Ἀκάκιος περιφερόταν ἀπὸ τότε διδάσκοντας τὴν πίστη στὸν Χριστὸ καί νοουθετώντας τοὺς ἀνθρώπους τόσο μὲ τοὺς λό-γους τοῦ ὁσο καί μὲ τὰ σημά-δια τῶν πηλῶν ποὺ ἔφερε στὸ σῶμα του. Καί ἀφοῦ δόη-γῃσε πολλούς στὸν Κύριο μὲ τὴν διδασκαλία του καί τὰ θαύ-ματα ποὺ ἐπιτελοῦσε ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ.

Μήνυμα Ἐπισκ. Στοβίων πρὸς Μητρ. Φιλιππουπόλεως

Τὸ ζήτημα μὲ τοὺς σχισματικούς τῆς Οὐκρα-νίας καί τὴν στάσιν τοῦ Πατριαρχείου Κων-σταντινουπόλεως προκαλεῖ ἀντιπαράθεσεις Ἱεραρχῶν. Συμφώνως πρὸς τὴν ἱστοσελίδα romfea.gr:

«Στὴν συνέντευξί γιὰ τὴν Ὁρθόδοξ Ἐκκλησία τῆς Οὐκρανίας, ὁ Μητροπολίτης Φιλιππουπόλε-ως Νικόλαος ἔδλωσε ὅτι ὁ Οἰκουμενικὸς Πα-τριάρχης κ.κ. Βαρθολομαῖος γνωρίζει πολὺ καλὰ τοὺς κανόνες τῆς Ἐκκλησίας καὶ δὲν μπορεῖ νὰ συμβουλευεῖ τοὺς σχισματικούς τῆς Οὐκρανίας τίποτε ἄλλο ἐκτός νὰ μετανοήσουν καί νὰ ἐπι-στρέψουν στὴν κανονικὴ Ἐκκλησία. Πολὺ σωστὰ ὁ Μητροπολίτης Φιλιππουπόλεως Νικόλαος ἀνα-φέρει τοὺς Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας ὅτι οὔτε μαρ-τυρικὸ αἷμα δὲν μπορεῖ νὰ ξεπλύνει τὴν ἁμαρτία τὸν σχισματισμό. Ἐὰν ὁ Μητροπολίτης Φιλιππου-πόλεως Νικόλαος ἔξερι ἔμμεσα νὰ δίνει συμ-βουλὲς στὸν Παναγιώτατο Οἰκουμενικὸ Πατριάρ-

Ἱερομόναχος Ἀμφιλόχιος Μακρῆς

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

μου Λουκάς ποὺ ἔδωσε τίς πρώτες πληροφορίες γιὰ τὸν Γέροντα Ἀμφιλόχιο. Τὸν γνωρίζω καλὰ. Ἐξάδελφος του, ὁ νῦν Μητροπολίτης Νέας Ζηλαν-δίας Ἀμφιλόχιος, ἦταν ὑποτακτικός τοῦ Γέροντα.

Ὁ Γέροντας Ἀμφιλόχιος Μακρῆς, κατὰ κόσμον Ἀθανάσιος Μακρῆς, γεννήθηκε στὸ ἱερὸ νησί τῆς Ἀποκαλύψεως, τὴν Πάτμο τὸ 1889. Οἱ γονεῖς του, Ἑρμανουὴλ καί Εἰρήνῃ, ἀνθρώποι εὐλαβεῖς καί ἐνάρ-ετοι, τὸν ἀνέρεσαν «ἐν παιδεία καὶ νοουεσία Κυ-ρίου» καί φρόντισαν νὰ ἀποκτήσῃ ἐκκλησιαστικὸ φρόνημα. Τὸ μιλῶσαν μὲ πολλὴ εὐλάβεια γιὰ τὴν ἀγία μας Ὁρθόδο-ξία καί γιὰ τὴν πα-τριδα μας, τὴν Ἑλ-λάδα. Ὁ Γέροντας εἶχε τρία ἀδελφια: τὸν Νικόλαο, ποὺ κοιμήθηκε σὲ μικρὴ ἡλικία, τὴν Αἰκατέρ-να, μετέπειτα Μα-γδαληνὴ μοναχὴ καί τὴν Καλλιόπη, μετέπειτα Μάρθα μοναχῇ.

Ἀπὸ μικρὸς βοη-θοῦσε τοὺς γονεῖς τοῦ στίς γεωργικῆς ἐργασίες καί σὸ ψάφεμα. Τοῦ ἔμα-θαν ἀκόμα τὴν ἀζία τοῦ ἐκκλησιασμοῦ καί τὴν ὑποχρέωσή του νὰ ἐφορμῶσῃ στὴ ζωὴ τοῦ τὸ θέ-λημα τοῦ Θεοῦ.

Τακτικὰ μὲ τοὺς γονεῖς του πῆγανε γιὰ προσκυ-νημα στὸ στήλια τῆς Ἀποκαλύψεως ἡ ἀνέβαιναν στὸ καστρομοναστήρι τοῦ Ἀγίου καί Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου. Στὰ προσκυνηματα αὐτὰ γνώρισε καί συνδέθηκε μὲ ὁσιακῆς μορφῆς ποὺ ἀσκούσαν ἐκεῖ. Οἱ πατέρες διδάσκαν στοὺς πιστοὺς ὅτι πρέπει νὰ ἀγαποῦν τὴν Ὁρθόδοξή πίστι μὰς καί ὅτι ἡ Ὁρθόδοξη εἶναι ἡ Ἐκκλησία ποὺ ἱδρυσε ὁ Κύ-ριος μὰς καί ὅτι μόνον αὐτὴ κρατᾷ ἀνόθευτὴ καί ἀέ-ρραια τὴ διδασκαλία Του, «ὅλοι οἱ ἄλλοι ἀπομακρυ-θηκαν ἀπὸ τὴν ἀλήθεια, διότι ἡ πρόσθεσαν σ' αὐτὰ ποὺ εἶδαν ὁ Κύριος καί οἱ ἅγιοι Ἀπόστολοι ἡ ἀφαι-ρεσαν δογματικῆς ἀληθείας». Αὐτὰ καί ἄλλα ποὺ τοῦ ἔλεγαν οἱ μοναχοὶ ὁ Ἀμφιλόχιος τὰ ἔβαζε μέσα του καί σιγὰ σιγὰ ἀναίε, ἡ ἐπιθυμία του νὰ ἀφιερωθεῖ στὸν Κύριο.

Ἀργότερα ὁ Γέροντας ἔλεγε: «Ἀπὸ μικρὸ παιδί ἔβλεπα τὸν ἅγιο Ἰωάννην τὸ Θεολόγο, τὸν ὁποῖο ἀγαποῦσα πάρα πολὺ, προσευχόμενον σ' αὐτόν καὶ τὸν παρακαλοῦσα νὰ γίνω μαθητὴς του καί ἀπαῶδος τοῦ». Ὁ Εὐαγγελιστῆς Ἰωάννης ἔδωσε ἀπάντησιν στίς προσερχεῖς του. Ἐτοῖ σὲ ἡλικία 17 ἐτῶν, τὸ Μάρτιο τοῦ 1906 μὲ τὴν εὐχὴ τῶν γονέων του περὰν τὴν κεντρικὴ πύλῃ τῆς Μονῆς τοῦ ἡγαπημένου Μα-θητοῦ τοῦ Κυρίου μὰς ὁχι γὰ προσκύνημα, ἀλλὰ γιὰ νὰ γίνει μέλος τῆς ἀεικάφροτης. Ὁ ἡγούμενος τῆς Μονῆς μὲ χαρὰ τὸν δέχτηκε, τὸν γνώριζε ἀπὸ πολ-λὰ χρόνια, καί τὸν ἐγαμεε στὸν κατάλογον τῶν δοκι-μῶν τῆς Μονῆς. Μὲ τὴν ὑπακοή, τὴν προσευχὴ καί τὴ μελέτῃ πατερικῶν κειμένων γρήγορα ἐπέβησε στὴν ἀρετὴ πολλούς μοναχοὺ ποὺ ἀσκούσαν ἐκεῖ ἀπὸ χρόνια καί γι' αὐτὸ τὸν Αὐγουστο τοῦ ἰδίου χρό-νου κείρεται μικρὸς σχῆμος μοναχός καί παίρνει τὸ ὄνομα Ἀμφιλόχιος. Οἱ νέοι ἄγῳνες, τὰ νέα παλαι-σματα καί ὁ μεγαλύτερος πόλεμος ἀπὸ τὸν μισόκα-λὸ διάβολο δὲν πτοοῦν τὸν στρατιώτῃ τοῦ Κυρίου μὰς. Στὸ σῶμα καί τὸ νοῦ τοῦ ἔχει συνεχεῖς τὴν εὐχὴ «Κύριε, Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλθέσόν με».

Τὸ 1911 μὲ λαχτῆρα ἐπισκεπτεται τὸ Ἅγιον Ὅρος κι εἶτοι ἐκπληρῶνεν μιά παλαιὰ του ἐπιθυμία.

Ὁ ἡγούμενος καί ἡ γερωνία τῆς Μονῆς βλέπον-τας τὴν πνευματικὴν τοῦ πρόδο ἀποφάσισαν νὰ γί-νει μεγαλόσχημος μοναχός. Στις 23 Μαρτίου 1913 στὸ ἐρημητήριο τοῦ Ἀπολλοῦς κείρεται μεγαλόσχη-μος μοναχός ἀπὸ τὸν εὐλαβῇ καί αὐστηρὸ Πνευμα-τικό, Ἱερομόναχο Μακάριο Ἀντωνιάδη. Μετὰ τὴ με-γαλοσχῆμια του μὲ τὴν εὐλογία τῶν Πατέρων πη-γαίνει γιὰ προσκύνημα στοὺς Ἁγίους Τόπους.

Τὴν ἴδια χρονίᾳ γνωρίζει τὸν ταπεινὸ, μαρτυρικὸ καὶ σερβό Ἀρχιεπὶτὸ Μητροπολίτη Πενταπόλεως Ἅγιο Νεκτάριο, μὲ τὸν ὁποῖο συνδέθηκε πνευματι-κὰ κι ἔγινε μαθητὴς του. Ὁ σύνδεσμος αὐτὸς δὲν διακόπηκε ποτέ καί σήμερα συνεχίζεται εἰς τοὺς οὐρανούς, ὅπου καί οἱ δύο ἀπολαμβάνουν τὴ δόξα τοῦ Θεοῦ.

Στις 27 Ἰανουαρίου 1919 μετὰ ἀπὸ ἀπόφαση τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου τῆς Μονῆς χειροτονεῖται Διά-κονος στὸν ἱερὸ ναὸ Ἁγίου Νικολάου Κύ καί στίς 5 Ἀπριλίου τοῦ ἰδίου ἐτους στὸ Βαθὺ τῆς Σάμου στὸν ἱερὸ ναὸ τοῦ Ἀγίου Σπυρίδωνος παίρνει τὸ δεῦτερο βαθμὸ τῆς ἱερωσύνης.

Ἀπὸ τὸ 1920-1926 ὑπηρετεῖ τὴν Ἐκκλησία ἀπὸ διαφόρων ἐπαλείας.

Στις 14 Νοεμβρίου 1935 ψηφίζεται, ἀπὸ τὴ Πα-τριακὴ Ἀδελφότητα, Καθηγουμένος καί Πατριαρχ-ικός Ἐξαρχος Πάτμου. Τὸ ὑψηλὸ τοῦ ἀξίωμα δὲν τὸν ἔκανε, ὅπως δυστυχῶς γίνεται, ἐγωιστὴ καί ἀλαζο-νὰ, ἀλλὰ ὑπέρταστο τὸ μοναστήρι μὲ ταπεινωση, σύνθεσι καὶ ἀνταπόρνηση. Σύντομα, τὸ 1937, ῆρθε σὲ ρήσῃ μὲ τοὺς ἱσολούς κατακτητῆς. Ἀντιστάθηκε μὲ γενναϊότητα καί σθένος στὰ σχέδια τοὺς γιὰ τὸν ἐξγαλισμὸ τῶν Δωδεκανήσων, τὴν ἀυτόνομισιν τῶν νησιῶν ἀπὸ τὴν Μητέρα Ἐκκλησία, τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο καί τὴν ὑπαγωγὴν τους στὸν Πάπα τῆς Ῥώμης. Τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀγῶνα τοῦ ἦταν νὰ χάσῃ τὴν ἡγομενία καί νὰ ἐξοριστεῖ ἀπὸ τὴν Πάτμο στὴν ἡπειρωτικὴ Ἑλλά-δα.

Κατὰ τὴν ἐξορία του δὲν τὸν κυριέψ-η κατὰθλιψη καί ἡ μελαγχολία, οὔτε ἔπεσε στὴν ἀδρά-νεια, ἀλλὰ θεωρήσε-θε αὐτὴ ἦταν δῶρο ἀπὸ τὸ Θεό, γιὰ νὰ ἐργαστεῖ γιὰ τὴ δόξα Του καί γιὰ τὴν Πα-τριδα. Δὲν ἔχασε τὴν ἐνκαίρια ποὺ τοῦ ἔδωσε ὁ Θεὸς νὰ ἐργαστεῖ κι ἐδῶ μὲ

ἱεραποστολικὸ ζῆλο. Οἱ κατακτητῆς νόμιζαν ὅτι φυ-γοντας ἀπὸ τὴν Πάτμο ὁ γέροντας θὰ διαλυτοῦν τὸ τεράστιο πνευματικὸ τοῦ ἔργο. Πόσο ἀπατήθηκαν! Μπορεῖ νὰ ἔφυγε γιὰ λίγο ἀπὸ τὴν ἀγαπημένην τοῦ Πάτμο, ἀλλ' ὠφέλησε πολὺ τὴν ὑπόλοιπὴ Ἑλλάδα μὲ τὴν ἱεραποστολικὴν τοῦ δράση.

Μέσα του κυριαρχοῦσε τὸ ἐρώτημα «πῶς θὰ σω-θοῦν οἱ Ἑλληνες ἀπὸ τὸν ἐξγαλισμὸ καί τοὺς μισα-γνούς τοῦ Πάπα». «Μὲ τὴν ἱδρυσιν μοναστηρίων» ἀπαντᾷ ἡ φωνὴ τοῦ Θεοῦ.

Ὅταν ἐπέστρεψε στὴν Πάτμο ἀρχίζει νὰ ἀργανῶ-ναι τὸ ἱερὸ γυναικεῖο κοινόβιο τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, ὑπὸ ἀντίθετος συνθήκες, μὲ τὴν ἄμεση συνεργασία τῆς πνευματικῆς τοῦ κόρης, τῆς δασκάλας ἀπὸ τὴν Κάλυμνο, Καλλιόπης Γούναρη, τῆς μετέπειτα πρώ-της Ἡγουμένης τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, Εὐστοχίας μο-ναχῆς.

Τὸ 1939 τοῦ ἀνατέθηκαν καθήκοντα ἐφημερίου στὸ ναὸ «Παναγία Δισσώζουσα» καί τὸ 1940 ἱδρύει τὸ ἱερὸ Κάθισμα τοῦ Ἀγίου Ἰωσήφ στὴ θέση Κου-βαρί.

Οἱ Πατέρες ἐκτιμώντας τίς ικανότητές του καί τὴν πνευματικότητά του τὸ 1942 τοῦ ἐμπιστεύονται τὰ καθήκοντα τοῦ ἐφημερίου τοῦ Ἱεροῦ Σπληαίου τῆς Ἀποκαλύψεως. Κι ἐδῶ φάνηκαν τὰ τάλαντα του καί τὰ προσόντα του. Καλλώπισε τὸ ναὸ τῆς Ἀποκαλύ-ψεως μὲ τοιχογραφίες καί ἀνακαινίσε τὸ δάπεδο τοῦ ναοῖοῦ τῆς Ἁγίας Ἁννης.

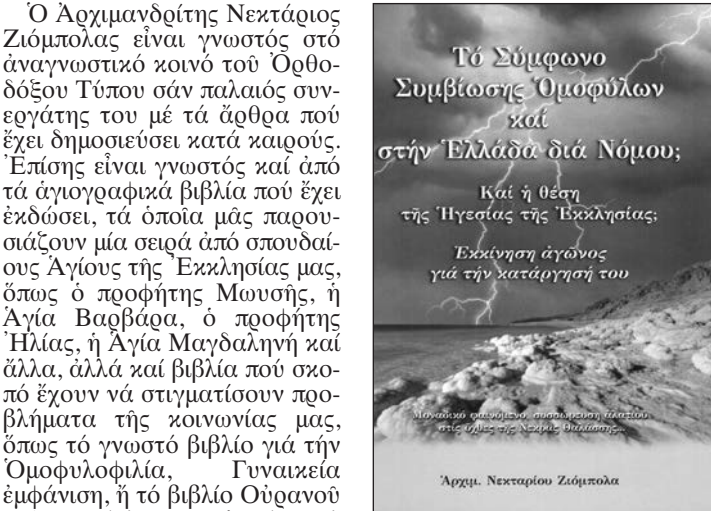
Τὸ Μάρτιο τοῦ 1947 μετὰ ἀπὸ πολλούς ἀγῶνες καί θυσιεὶς στὰ Δωδεκάνησα κυματίζε ἐναντὶ ἡ Γαλα-νόλευκ. Στὴ Ῥόδο στὰ χρόνια τῆς Ἱταλικῆς κατοχῆς, οἱ παπικῆς καλὸνργεῖς εἶχαν ἱδρῖσει ὀρφανοτροφεῖο, στὸ ὁποῖο προσιταθοῦσαν νὰ ὠθήσουν στὸν παπι-σμὸ τίς ὀρθόδοξες κοπέλες ποὺ ἀνέτρεφαν. Ὅταν οἱ καθολικῆς καλὸνργεῖς ἔφυγαν μαζὶ μὲ τὰ στρατι-εμὰ κατοχῆς, ὁ Μητροπολίτης Ῥόδου Τιμόθεος καί ὁ διοικητὴς Δωδεκανήσων κἄλεσαν τὸν π. Ἀμφιλό-χιο νὰ ἀναλάβῃ τὸ ὀρφανοτροφεῖο. Ὁ Γέροντας πα-ρὰ τὰ προβλήματα υγείας ποὺ εἶχε, πῆγε στὴν Κά-λυμνο νὰ βρεῖ τὴ δασκάλα Ἑρασμία, μετέπειτα μο-ναχὴ Ἑμμελία, γιὰ νὰ ἀναλάβῃ μαζὶ μὲ τὴ μοναχὴ Εὐστοχία τὸ ὀρφανοτροφεῖο. Οἱ δύο αὐτῆς ἀδελφῆς ἐργάσθηκαν ἀφιλοκερδῶς καί μὲ αὐταπάρνησιν στὸ μετερίζι ποὺ τίς ἀνατέθηκε καί μάλιστα βραβεύθη-καν ἀπὸ τὴν βασίλισσα Φρειδερίκη.

Ὁ Γέροντας πίστευε ὅτι οἱ μοναχοὶ εἶναι οἱ εὐζῶνοι τῆς Ἐκκλησίας γι' αὐτὸ προσπαθῆσε νὰ ἱδρῖσει πολλὰ μοναστήρια. «Γὰ μοναστήρια, ἔλεγε, δὲ δια-φωλέδουν ἀνοθεύει τὴν πίστι μας. Αὐτὰ δὲ ἀγωνι-σθοῦν, γιὰ νὰ ἐπικρατήσῃ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ στὴ γῆ». Ἐτοῖ ἱδρυσε τὸ 1950 τὸ Ἱερὸ Γυναικεῖο Κοινό-βιο τοῦ Ἀγίου Μηνᾶ Ἀνίνης καί τὸ 1954 ἀνέλαβε τὴν πνευματικὴν ἐπιστολὰ τῆς ἀναστασιθείσης Ἱερᾶς Γυναικείας Μονῆς Εὐαγγελισμοῦ Ἱκαρίας.

Ὁ π. Ἀμφιλόχιος σὲ δλη τοὴ τὴ ζωὴ βασανίζονταν ἀπὸ διάφορες ἀσθενείες καί ἦταν εὐαίσθητος στὰ κρυολογήματα. Τέλη Μαρτίου 1970 προσβλήθηκε ἀπὸ πνευμονία, κατάλαβε πὲ σύντομα θὰ φάσκει τὸ μάτιο τοῦτο κόσμῳ καί ὅτι θὰ φύγει ἀπὸ τὴ στρα-τευσμένη Ἐκκλησία καί θὰ γίνει πολίτης τῆς θριαμ-βεύουσας Ἐκκλησίας.

Ἀρχιμ. Νεκταρίου Ζιόμπολα, «Τὸ σύμφωνο Συμβίωσης Ὁμοφύλων καί στήν Ἑλλάδα διὰ Νόμου;» Καί ἡ θέσθ τῆς Ἡγεσίας τῆς Ἐκκλησίας; Ἐκκίνηση ἀγῶνος γιὰ τὴν κατάρ-γησή του, σελ. 171.

Ὁ Ἀρχιμανδρίτης Νεκτάριος Ζιόμπολας εἶναι γνωστός σὸ ἀναγνωστικὸ κοινὸ τοῦ Ὁρθο-δόξου Τύπου σάν παλαιὸς συν-εργάτης του μὲ τὰ ἄρθρα ποὺ ἔχει δημοσιεύσει κατὰ καιρούς. Ἐπίσης εἶναι γνωστός καί ἀπὸ τὰ ἀνογραφικὰ βιβλία ποὺ ἔχει ἐκδόσει, τὰ ὁποῖα μὲς παρου-σιάζουν μία σειρά ἀπὸ σπουδαί-ους Ἀγί

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ «ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΥ ΕΝΩΣΕΩΣ ΘΕΟΛΟΓΩΝ»

Παιδαγωγική και διδακτική θεώρησις τοῦ νέου Προγράμματος Θρησκευτικῶν*

Τῆς κ. Ἰωάννας Κομνηνοῦ, Δρ Θεολογίας, Μέλους τῆς Ἐπιτροπῆς Παιδείας τῆς ΠΕΘ

Εἰσαγωγή

Τὰ νέα Προγράμματα Σπουδῶν τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν ποὺ εἰσηχθῆσαν γιὰ πρώτη φορὰ στὴν υποχρεωτικὴ ἐκπαίδευση τὸ 2011 καί, στὴ συν-ἔχεια, ἀναθεωρήθηκαν καὶ βελτιώθηκαν(;) τὸ 2016 μετὰ τὴν πιλοτικὴ τους ἐφαρμογὴ, δίνουν ἔμφαση στὴν παιδαγωγικὴ καὶ διδακτικὴ ἀναβάθμιση τοῦ μαθητήσαν τῶν Θρησκευτικῶν. Ἐτοί, ἓνα σημαντικὸ μέρος τοῦ κόπου ποὺ καταβλήθηκε ἀφορὰ στὴν ἐφαρμογὴ θεωριῶν μάθη-σης, διδακτικῶν μεθόδων καὶ τεχνικῶν.

Τὸ ἐρώτημα ποὺ προκύπτει εἶναι ἂν ἡ ἐφαρμογὴ κάποιων θεωριῶν μάθησης ἢ ἡ εἰσαγωγὴ διδακτικῶν μεθόδων καὶ τεχνικῶν εἶναι κάτι νέο γιὰ τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν καὶ ἂν οἱ προσεγγίσεις αὐτὲς εἶναι συνεπτεῖς σὲ ὁ,τι αὐτὲς ἐπρεπε νὰ εἶναι. Στὸ πρῶτο σκέλος τοῦ ἐρωτήματος ἡ ἀπάντησις εἶναι προφανής. Οἱ διδακτικὲς προσεγγίσεις ποὺ προτείνονται ἀπὸ τὰ νέα Προγράμματα Σπουδῶν δὲν εἶναι κατὰ καινοφανές, ἀλλὰ μία συγκεντρωσιὴ καὶ κοινοποίη-ση στὸν ἐνυπότερο κλάδο ὧσων ἐφαρμοζομένων μεμονωμένα ἀπὸ πολλοὺς Θεολόγους ποὺ ἀκολουθοῦσαν τὰ προηγούμενα Αναλυτικὰ Προγράμματα. Δια-φύγει τῶν ὁρίων τοῦ συγκεκρι-μένου ἀρθροῦ ἡ καταγραφὴ πα-ραδειγμάτων καλῆς πρακτικῆς ποὺ ἔχουν καταγραφεῖ γιὰ τίς καινοτὲμες διδακτικὲς προσεγ-γίσεις τοῦ μαθήματος τῶν Θρη-σκευτικῶν τίς τελευταῖες δεκαε-τίες. Ἐφ’ὅσον, λοιπὸν, ἡ εἰσα-γωγὴ καινοτόμων διδακτικῶν προσεγγίσεων δὲν ἀποτελεῖ κα-

Κουσελινὴ ὑποστηρίζει ὅτι ἡ διαδικασία ἀνάπτυξης προ-γραμμάτων δὲν ξεκινᾷ ἀπὸ τὸ μηδέν, ἀλλὰ, κατὰ κανόνα, κά-νουμε λόγο γιὰ προσαρμογὴ ἢ ἀναδόμηση τοῦ υπάρχοντος Προγράμματος¹. Τὰ νέα Προ-γράμματα ἐπιχειροῦν τόσο ρι-ζικὲς ἀλλαγές, ποὺ ἀφενὸς δὲν εἶναι πρακτικὰ ἐφαρμοσίμες καὶ ἀφετέρου λειτουργοῦν ἐναντίον τοῦ μαθήματος, ἐφ’ὅσον δὲν θὰ μποροῦν νὰ ἀντεπεξέλθουν σὲ αὐτὲς εκπαιδευτικὴ καὶ μαθη-τῆς. Ἐπιπλέον, οἱ ἀλλαγὲς αὐτὲς δὲν ἀκολουθοῦν θεμελιακοὺς κανόνες ἀνάπτυξης Προγραμ-μάτων, καταλήγοντας σὲ ἓνα Πρόγραμμα ποὺ δημιουργεῖ πε-ρισσότερα προβλήματα ἀπὸ αὐτὰ ποὺ ἐπιχειρεῖ νὰ λύσει.

Σύμφωνα μὲ τὸν Hargreaves², τὰ κυριότερα χα-ρακτηριστικὰ ἐνὸς καλοῦ Προ-γράμματος εἶναι ἡ συνοπτικότη-τα καὶ ἡ συνοχή του. Ἡ συνοπι-κότητα ἀναφέρεται στὸ ποσό τῶν γνώσεων καὶ τῶν δεξιοτή-των ποὺ περιλαμβάνονται σὲ ἓνα Πρόγραμμα.Ἐκεῖ, διαπι-στώνουμε τὰ πρῶτα προβλήμα-τα, καθὼς τὸ Πρόγραμμα Σπουδῶν θέτει πολλοὺς στό-χους ἀλλὰ καὶ ὁ Ὁδηγὸς γιὰ τὸν Εκπαιδευτικὸ περιλαμβάνει τό-σο πολλὰς καὶ σύμθετες δρα-στηριότητες, ποὺ εἶναι φανερό ὅτι παραπέμπει σὲ ἓνα βαρυ-φορτωμένο Πρόγραμμα, δυσ-λειτουργικὸ καὶ πρακτικὰ ἀνε-φάρμοστο. Ἡ συνοχὴ ἀναφέρε-ται στὶς σχέσεις καὶ τοὺς δε-σμούς ποὺ ἔχουν τὰ διάφορα μέρη μετὰξὺ τους(σκοποί, στό-χοι, ὕλη, δραστηριότητες, ἀξιό-λογησις), καὶ ποὺ δὲν συμβάει σὲ πολλὰς διδακτικὲς ἐνότητες τῶν συγκεκριμένων Προγραμ-μάτων. Γιὰ παράδειγμα, στῇ Γ’ Γυμνασίῳ τῶν ἐνοτήτων γιὰ τὴ «Χριστιανοσύνη στὸν σύγχρονο κόσμον», ἀναφέρεται γιὰ προ-σδοκώμενο μαθησιακὸ ἀποτέλε-σμα ἡ δυνατότητα ποὺ πρέπει νὰ ἀποκτήσουν οἱ μαθητές, ὥστε «νὰ διακρίνουν καὶ συγ-κρίνουν τίς διαφορετικὲς ἐκφρά-σεις τῆς χριστιανικῆς τέχνης καὶ λατρείας». Στὰ βασικὰ θέματα ἀναφέρονται τὴ «Λατρεία καὶ τέ-χνη στὴν Ἀνατολὴ καὶ τὴ Δύση», ἀλλὰ στὶς δραστηριότητες ὑπάρχει ἡ ἀναφορὰ μόνον στὰ «Γρηγοριανὰ μέλη».

Καὶ τὸ ἐρώτημα ποὺ προκύ-πτει εἶναι πῶς θὰ μᾶθουν οἱ μα-θητές νὰ συγκρίνουν τὴν Τέχνη Ἀνατολῆς - Δύσης, ὅταν ἡ προ-τεινόμενη δραστηριότητα καλύ-πτει μόνον τὴ μὴ μορφὴ τέχνης; Ἐνα ἄλλο χαρακτηριστικὸ πα-ράδειγμα τέτοιας σύγχυσης, ἐντοπιζοῦμε στὴ διδακτικὴ ἐνό-τητα ποὺ ἀφορὰ στὶς ἐορτές στῇ Γ’ Δημοτικῷ. Ὡς προσδοκώμε-νο ἀποτέλεσμα ἀναφέρεται ἡ ἀναγνωρίσιη τῶν ἐορτῶν καὶ τῶν θρησκευτικῶν συμβόλων. Τὰ σύμβολα δὲν ἀναφέρονται στὸν τίτλο τοῦ μαθητήσαν καὶ δὲν συνδύνανται οὐσιαστικὰ μὲ τίς ἐορτές ποὺ ἀποτελοῦν τὸ περιεχόμενο τοῦ μαθήματος. Ἐπιπλέον, στὰ βασικὰ θέματα ἀναφέρονται τὰ ὀνόματα τοῦ θεοῦ σὲ δυο μονοθεϊστικὲς θρη-σκείες, χωρὶς νὰ εἶναι ἀντιλήπι-τὸ πῶς αὐτὸ συνδέεται μὲ τὸν τίτλο τοῦ μαθήματος ποὺ εἶναι οἱ ἐορ-τές. Συνεπῶς, πρόκειται γιὰ μίᾱ ἀσχετὴ παράθεσιν πληροφω-ριῶν, χωρὶς καμία οὐσιαστικὴ σχέση μὲ τὸ θέμα ἢ μετὰξὺ τους.

Διαπιστώνουμε, δηλαδή, ἓνα προβληματὶ συνοχῆς τῶν μερῶν τοῦ Προγράμματος ἀλλὰ καὶ συν-οχής τοῦ περιεχομένου τῶν δι-δακτικῶν ἐνοτήτων. Σημαντικὰ, ἀκόμῃ, χαρακτηρισ-τικὰ τῶν Ἀναλυτικῶν Προ-γραμμάτων, καὶ Προγραμμάτων Σπουδῶν εἶναι ἡ ἐπιστημονικώ-τητα, ἡ συνέπεια, ἡ λειτουργικώ-τητα καὶ ἡ ἀποτελεσματικότητα. Τὸ νέο Πρόγραμμα γιὰ τὸ μάθη-μα τῶν Θρησκευτικῶν δὲν πλη-ροῖ τὰ πῶς πᾶν. Σημαντικὰ σφάλματα ἀποδεικνύουν σο-βαρὸ ἐπιστημονικὸ ἔλλειμμα, ἐνῶ οἱ ἐλλείψεις ὑποδομῆς τῶν σχολικῶν μονάδων τὸ καθιστᾷ μὴ λειτουργικὸ. Τὰ ἐπιστημο-νικὰ θεολογικὰ σφάλματα ἀπαν-τών, κυρίως, σὲ προσπαθεῖες

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 4ην ΣΕΛ.

ΘΕΟΔΟΣΙΟΣ ΤΥΠΟΣ

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΒΑΪΩΝ

9 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 2017

Ἀπόστολος: Φίλιπ. δ΄ 4 - 9

Εὐαγγέλιον: Ἰωάν. ιβ΄ 1 - 18

Ἑωθινόν: Τῶν Βαΐων

ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ

«... ὅσα ἐστὶν ἀληθῆ, ὅσα σεμνά, ὅσα δίκαια, ὅσα ἀγνά, ὅσα προσφιλή, ὅσα εὐφημα, εἴ τις ἀρετὴ καὶ εἴ τις ἔπαινος, ταῦτα λογίζεσθε»

Ἐνῷ εὐρισκόμεθα ὀλίγα μόλις «βήματα» πρὸ τῆς Ἀγίας καὶ Μεγάλης Ἐβδόμηδος, τὰ παραπάνω λόγια τοῦ Θεοῦ Αποστό-λου Παύλου ἴσως εἶναι ἡ καλύτερη προϋπόθεσις καὶ προετοιμα-σία διὰ νὰ βιώσουμε τὰ Ἄχραντα Πάθη τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ. Τοῦτο δέ, διότι ἡ βίωσις τῶν Ἀχράντων Παθῶν τοῦ Σω-τήρος μας, συνιστᾷ οὐ μόνον προσοχὴ καὶ καθαρότητα εἰς τὰ ἔργα καὶ τὰ λόγια μας, ἀλλὰ κυρίως εἰς τοὺς λογισμοὺς μας. Βε-βαίως ἡ καθαρότης αὐτὴ ἀπαιτεῖται κάθε στιγμῇ στῇ ζωῇ μας. Ὅταν ὅμως εὐρισκώμεθα εἰς ἀγίας ἡμέρας καὶ ἐορτάζωμεν γεγο-νότα ἅγια, τότε ἡ προσοχὴ μας πρέπει νὰ εἶναι περισσότερον τε-ταμένη.

Ἱερὸν ἄσυλον

Συμβαίνει πολλὰς φορές, νὰ αἰσθανώμεθα κάποιαν ἀσφάλειαν ὅταν θεωρῶμεν ὅτι ἔχομεν τὴν ἀνεσιν νὰ σκεπτάμεθα ἐλευθε-ρώς καὶ νὰ διατηρῶμεν ἀπαράβριστον καὶ ἀπρόσιτον, τὸν λο-γισμὸν τῆς ἡν καρδίαν μας. Νιώθουμε ὅτι δικαιώμεθα νὰ «ἐνερ-γούμεν» διὰ τὸ λογισμοῦ καὶ τὸν ἐπιθυμῶν μας, ἐκείνα τὰ ὅποια δὲν θὰ ἠδυνάμεθα ἢ ἴσως καὶ δὲν θὰ ἐτολμοῦσαμε νὰ πράξωμεν, παρουσιάς ἄλλων ἀνθρώπων. Ἀσυλον, λοιπὸν ὁ λο-γισμὸς μας, ἴσως δέ, **ἱερὸν ἄσυλον**, διότι ἐστὶ μᾶς τὸ παρέδω-σεν ὁ Κύριος καὶ ἀνήκει πλέον εἰς τὴν ἀπόλυτον καὶ ἐλευθέραν διαχείρισίν μας.

Ἐνῷ ὅμως, οὐδεὶς δύναται νὰ προσεγγίσῃ ἔστω καὶ εἰς τὸ ἐλά-χιστον τὸν λογισμὸν μας, οὔτε ἀκόμῃ καὶ αὐτὸς ὁ πειρασμός, - ὁ ὅποιος δύναται μὲν νὰ ἐνσπείρῃ σκέψεις καὶ νὰ εἰκάξῃ τὴ θὰ ἴπτο δυνατόν νὰ διαλογισθώμεν, δὲν δύναται ὅμως νὰ γνωρίξῃ ἐπα-κριβῶς τὴν σκέψιν ἡμῶν - ὁ Κύριός μας ὡς, **ὁ τὼν κρυφίων γνῶσις** ἀλλὰ καὶ δημιουργὸς ἡμῶν, ἔχει ἀκριβῇ γνῶσιν τῶν ὧσων ὁ ἀνθρώπος διαλογίζεται. Ἡ παγνυνώσια δέ τοῦ δημιουρ-γοῦ μας δὲν τελειώνει μόνον ἐδῶ, ἀλλὰ προχωρεῖ εἰς δυσθεώρη-τα βῆθῃ καὶ ὕψῃ καὶ πλάτῃ καὶ καλύπτει μὲ πλήρη ἀκρίβειαν καὶ ἐκείνα τὰ ὅποια καὶ ὁ ἴδιος ὁ ἀνθρώπος δὲν δύναται νὰ γνωρίξῃ. Ἐπὶ παραδείγματι, τὸ τὴ θὰ συμβῇ εἰς τὸ μέλλον καὶ τί ... θὰ πρά-ξωμεν καὶ τί ... θὰ ἐπιτμωεν καὶ τί ... θὰ σκεφθώμεν, ἀλλὰ καὶ τὸ, εἰς ποῖαν χρονικὴν στιγμῇ, ... **«καὶ οὐκ εἴτις κτίσις ἀφανὴς ἐνῶπιον αὐτοῦ, πάντα δὲ γυνὰ καὶ τετραχίλισμένα τοῖς ὀφθαλμοῖς αὐτοῦ»** (Ἐβρ. Δ΄ 13).

Εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο καὶ μόνον ἐνώπιον τοῦ Κυρίου μας, ὑπο-χωρεῖ τὸ ἀπαράβριστον τοῦ ἱεροῦ ἄσυλου τῶν σκέψεών μας. Μόνον ὁ Θεὸς ἔχει ἄμεσον καὶ ἀκριβῇ γνῶσιν τῶν ὧσων κατερ-γάζεται ὁ ἀνθρώπινος νοῦς καὶ ἡ ἀνθρωπίνῃ καρδίᾳ. Τοῦτο δέ, ἀκούεται κάπως πικρὸν εἰς τὸν ἀνυπότακτον ἀνθρώπον, ἀφοῦ πάλαι τὰ πρέτῃ νὰ ἐλέγχῃ τὸ κάθε τι ποὺ εἰσέρχεται εἰς τὰ ἐνδὸ-τερά του.

Ἡ ἀρχὴ τῆς πτώσεως καὶ ἡ ἁμαρτία

Μολύνεται ἀλλὰ καὶ ἀνιάζεται ἀντιστοίχως ὁ ἀνθρώπος, ἀπὸ τὰς σκέψεις καὶ καὶ τοῦτο μαρτυρεῖ ὁ ἴδιος ὁ Κύριος, ὅταν ἐκεῖ εἰς τὴν εἰπὶ τοῦ ὅρου ὀμιλῶν Του υπογραμμίζῃ τὸ, **«ὁ βλέπων γυ-ναῖκα πρὸς τὸ ἐπιθυμῆσαι αὐτὴν ἤδη ἐμοίχευσεν αὐτὴν ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ»** (Ματθ. Ε΄ 28).

Εἰς τὸν νοῦν λοιπὸν ἐνσπείρεται ἐν πρώτοις τὸ κακὸν ὑπὸ τὴν μορφήν λογισμοῦ. **«Οἱ κακοὶ λογισμοί, λόγοι δαιμονίων εἰσι καὶ παθῶν πρόδρομοι»**, λέγει ὁ ὁσιος Ἰσαὰκ ὁ Σύρος, καὶ το-ῦτο σημαίνει ὅτι ὁ πειρασμὸς γνωρίζεῖ τὸ πῶς θὰ προσεγγίσῃ τὸν ἀνθρώπον καὶ πᾶς θὰ τὸν πείσῃ νὰ ἐνεργήσῃ τὴν ἁμαρτίαν. Εἰσέρχεται διὰ τὸν αἰσθηθῶν εἰς τὸν νοῦν καὶ ἐκεῖ ὑποβάλλει, ὁ πεπειραμένος αὐτὸς διδάσκαλος τοῦ κακοῦ καὶ τῆς παρανομίας τὸ ἀπηγορευμένον καὶ ἐφάρμαρτον. Ἐν συνεχείᾳ ὁ πεπρωμένος ἀνθρώπος τὸ ἀποδέχεται ἢ ἴσως ἀναντιπρῶν, τὸ ἀπορρίπτει. Καὶ ἂν μὲν τὸ ἀποδεχθῇ, ἤδη ἡ ἁμαρτία συντελεσθῇ κατὰ τὸν λόγον τοῦ Κυρίου καὶ βαρύνει τὸν ἀνθρώπον. Ἐὰν ὅμως ἀπορριφθῇ τὸ κακὸν ἀπὸ τὸν νοῦν ὡς ἀπαρδεδόκτον καὶ ἐφάρμαρτον, τότε ὁ ἀνθρώπος παραμένει καθαρὸς καὶ ἁθῶς ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. Ὅταν δέ ὁ νοῦς δεχθῇ καὶ συγκαταεθῇ εἰς τὴν ἁμαρτίαν, τότε ὁ ἁμαρτωλὸς λογισμὸς γίνεται ἐπιθυμία τῆς καρδίας καὶ ἐν συνε-χείᾳ ὁ ἀνθρώπος, δούλος πλέον τῆς κακῆς του ἐπιθυμίας, πρᾶτ-εῖ τὸ κακόν.

Ὁ ἁγιασμός τῆς ψυχῆς

Τὴν ἰδίαν ἀκρίβως πορείαν ἀκολουθεῖ ἀντιστοίχως καὶ ἡ ἐνά-ρετος πράξις. Ὑπὸ τὴν μορφήν λογισμοῦ εἰσέρχεται εἰς τὸν ἀνθρώπον καὶ ἀντιβέτως πρὸς τὸ κακόν, ἀγιάζει τὸν ἀνθρώπον. Ἐδῶ ἀκριβῶς ἐπιδέξις τὴν προσοχὴν τοῦ ὁ Αποστόλος Παῦλος καὶ μᾶς παροτρύνει νὰ σκεπτάμεθα καὶ νὰ ἐπιθυμῶμεν, **«ὅσα ἐστὶν ἀληθῆ, ὅσα σεμνά, ὅσα δίκαια, ὅσα ἀγνά, ὅσα προσ-φιλή, ὅσα εὐφημα, εἰ τις ἀρετὴ καὶ εἰ τις ἔπαινος»** (Φίλιπ. δ΄ 8). Μὲ τὸν ἀγαθὸν λογισμὸν ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ εὐρίσκει τὸν δρό-μὸν τῆς ἀγωνιζομένην ψυχῇ, καὶ ἐνεργεῖ ἀγιάζουσα τὸν χριστιανόν. Ὁ Κύριος πλέον ὑπερασπίζεται τὸν κοπιῶντα καὶ παλαῖοντα πρὸς τοὺς ἀοράτους ἐχθρούς καὶ ἀπαλλάσσει τοῦτον τοῦ ψυχι-κοῦ μολυσμοῦ.

Γνωρίζουμε, δυστυχῶς, ὅτι οἱ πονηροὶ καὶ ἀκάθαρτοι λογισμοὶ περνοῦν εὐκολώτερον καὶ εἰς τὸν νοῦν ἀλλὰ, πολλᾶκις, καὶ εἰς τὴν καρδίαν μας, λόγω τῆς φιλαρμηγίμονος φύσεώς μας. Δυσ-κολώτερον δέ, ἀντιστοίχως, οἱ ἅγιοι καὶ εὐλογημένοι λογισμοὶ εἰσέρχονται, ἀφοῦ εἰς ἐκείνους ἀφ' ἐνὸς δημιουργοῦνται τὰ ἐμπό-δια αὐτοῦ ποὺ πταμνηθροῦ καὶ μισανθρώπου διαβόλου, ἀλλὰ καὶ ἀφ' ἑτέρου, ὁ ἀσθενὴς καὶ ἀνίκανος πρὸς τὸ ἀγαθὸν ἀνθρώπος, μόνον ὑπὸ τῆς Θείας ἀρωγῆς καὶ βοηθείας δύναται νὰ ἐπιτύχῃ.

«Ταῦτα λογίζεσθε»

Θὰ κλείσωμεν τὴν παρούσαν ὀμιλίαν, ἀναφερόμενοι εἰς τὰς Ἁγίας ἡμέρας τῶν ὁποῖας προσεγγίζομεν καὶ τὴν καθαρότητα ἣ ὅποια ἀπαιτεῖται ἀπὸ ἡμᾶς Χριστιανούς. Θὰ ἀκούσωμεν τὸ ἐσπέρας τῆς Κυριακῆς τῶν Βαΐων καὶ εἰς τὸν ὁδρὸν τῆς Μεγά-λης Δευτέρας, τὴν πρόσκλησιν ποὺ μᾶς ἀπευθύνει ἡ ἁγία μας Ἐκκλησία διὰ τοῦ ἡμνογράφου, **«θεύτε οὐ καὶ ἡμεῖς, κεκαθρ-μέναις διανοίαις, συμπορευθώμεν αὐτῷ καὶ συσταυρωθώ-μεν καὶ νεκρωθώμεν δι' Αὐτὸν ταῖς τοῦ ἰσίου ἡδοναῖς»**.

Ἡ πρόσκλησις αὕτη μᾶς τιμᾷ ἰδιαίτερως ἀλλὰ καὶ μᾶς ἐπιβαρύ-νει μὲ τὴν προσπάθειαν τῆς, κατὰ τὸ δυνατόν, ἀντιστοίχου, πρὸς τὴν καθαρότητα τοῦ μόνου ἀναμαρτήτου Κυρίου μας, καθαρότη-τός μας, συμπορευόμεως εἰς τὸν Γολγοθὰ καὶ συσταυρωόμεως ἡμῶν μετὰ τοῦ ὀδυνωμένου καὶ πᾶσχοντος διὰ τὰς ἡμᾶς ἁμαρ-τίας γλυκυτάτου Ἰησοῦ μας.

Ἀρχιμ. Τιμόθεος Γ. Παπασταύρου

Ἱεροκλήρς Ἱερὰς Μητροπόλεως Πατρῶν

ΑΝΤΙΑΙΡΕΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Τί δὲν κατανοοῦν οἱ Παπικοὶ ἀπὸ τὴν Ὁρδοδοξίαν

Τοῦ κ. Λέοντος Μπράνγκ, Δρος Θεολογίας

61ον

Σταυροφορία, προσκυνηταὶ μὲ ὄπλα

Δὲν γνωρίζουμε τὴν τοποθέτησι τοῦ πάπα Οὐρβανοῦ Β' στὸ θέμα τῆς ὑποταγῆς τῶν αἰρε-τικῶν, τῶν Ἑλλήνων, Ἀρμενίων, Σύρων καὶ Ἰακω-βίνων, ποὺ θέτουν οἱ εὐγενεῖς σταυροφόροι μετὰ τὸ θάνατο τοῦ παπικοῦ ἀπεσταλμένου Adhemar de Monteli, ἐπισκόπου τοῦ Le Puy. Πάντως, ὅπως φαίνεται καθαρὰ ἀπὸ τὴν ἐπιστολὴ, οἱ ἴδιοι οἱ σταυροφόροι ἔβλεπαν τὸν εαυτὸ τους ὡς θεῖο ὄργανο στὴν ὑπηρεσία τοῦ Πάπα, τοῦ ἀρχηγοῦ ὅλου τοῦ κόσμου, μὲ διπλὴ ἀποστολή: α) τὴν ἐκκαθάρισι τῆς Ἀνατολῆς ἀπὸ τοὺς ἀπίστους καὶ β) τὴν ὑποταγὴ τῶν αἰρετικῶν στὸν Πάπα. Ὅλη ἡ ὀρθόδοξῃ Ἀνατολὴ ἀνῆκε ἀντικαριακὰ στὸν Πά-πα. Αὐτὸ γίνεται εὐκόλα ἀντιληπτὸ μὲ τὴν προ-οδευτικὴ ἐγκάστασις Λατινικῶν Πατριαρχεῶν στὰ παλαιὰ Πατριαρχεῖα τῆς Ἀνατολῆς. Στὰ Ἱερο-σόλυμα, τὴν 1η Αὐγούστου τοῦ 1099 ἐγκαταστά-θηκε ὡς πρῶτος Λατίνος Πατριάρχης ὁ Ἀρνούλ-φους τοῦ Σὸκ (Arnulf of Chocques)[1]. Στὴν Ἀντιό-χεια πρὸς τὸ τέλος τοῦ 1099 ἐκδιώχθηκε ὁ Ὁρθό-δοξος Πατριάρχης Ἰωάννης Δ' ἀπὸ τὴν πόλιν καὶ στὴ θέσει του τοποθετήθηκε ὡς πρῶτος Λατίνος Πατριάρχης ὁ Βερνάρδος ἀπὸ τὴν πόλιν τῆς Νό-τιας Γαλλίας Valence (Bernhard of Valence)[2]. Τὸ 1204 μετὰ τὴν κατάκτησι τῆς Πόλεως κατὰ τὴν 4η Σταυροφορία τοποθετήθηκε ὡς πρῶτος Λατίνος Πατριάρχης στὴν Κων/πολιν ὁ Ἐνετός Θωμᾶς Μοροζίνης[3] καὶ τέλος τὸ 1215 δημιουργήθηκε τὸ Λατινικὸ Πατριαρχεῖο τῆς Ἀλεξανδρείας[4]. Ἀπὸ τὰ τέσσαρα αὐτὰ λατινικὰ Πατριαρχεῖα τὸ μόνο ποὺ ὑπάρχει μέχρι σήμερα εἶναι ἐκείνο τῶν Ἱερο-σολύμων. Στὶς ἄλλες τρεῖς πόλεις καταργήθηκαν τὸ 1964 χρὺς στὴ νέα οἰκουμενιστικὴ πολιτικὴ τοῦ Πατριμοῦ.

Ἀλλὰ ἀς γυρίσουμε στὰ ὄργανα τῆς κυριαρχίας τοῦ Πάπα στὴν 1η Σταυροφορία. Μετὰ τὴν νίκη τῆς Ἀντιόχειας ἀκολουθήσαν καὶ κατακτήσεις ἄλλων πόλεων τῆς περιοχῆς, ἀπὸ τίς ὁποῖες ἡ πῶ γινωστή εἶναι τὸ Μασράτ ἀλ-Νουμάν. Κατα-κτήθηκε καὶ λεηλατήθηκε στὶς 12 Δεκεμβρίου τοῦ 1098. Ἡ θλιβερὴ φήμῃ τῆς πόλης ὀφείλεται στὴ σφαγὴ ὅλου τοῦ ἀνδροκτοῦ πληθυσμοῦ, τὴν πῆ-λησι τῶν γυναικοπαίδων στὴν σκαβίαν καὶ κυ-ρίως στὶς περιπτώσεις καννιβализμοῦ λόγω τῆς μεγάλης πείνις τῶν σταυροφόρων, ποὺ κατα-γράφηκαν ἀπὸ τοὺς χρονογράφους[5]. Στὸς ἀρχεὺς τοῦ 1099 οἱ σταυροφόροι, ἐκτός ἀπὸ τὸν Βοημουνδὸ ποὺ ἔμεινε πίσω ὡς κυρίαρχος τῆς Ἀντιόχειας (μὲ τὴ διεκδίκησι τῆς Ἀντιόχειας γιὰ λογαριασμό του, ὁ Βοημουνδὸς εἶχε παραβεῖ τὸν ὄρκο ποὺ εἶχε ὠσεί στὸν Ἀλέξιο) καὶ τὸν Βαλ-δουίνου ὡς κυρίαρχο τῆς Ἐδεσσας, συνέχισαν τὴν πορεία πρὸς τὰ Ἱεροσόλυμα. Ἡ πολιορκία τῆς πόλης ξεκίνησε στὶς 7 Ἰουνίου καὶ ἡ πόλιν κα-τακτήθηκε στὶς 15 Ἰουλίου. Ἀκολούθησε μίᾱ απε-ρίγραπτη σφαγὴ τῶν μουσουλμάνων καὶ Ἑβραί-ων. Ὁ ἀριθμὸς τῶν θυμάτων δὲν εἶναι γνωστός, πάντως δὲν ἔμεινε κανένας μουσουλμάνος ἢ Ἑβραῖος, οὔτε γυναικὶ οὔτε παιδί, ζωντανός. Μό-νο ὁ φατιμίδης διοικητὴ Ἰφτικχαρ κατάφερε νὰ ἐξαγοράσῃ τὴ ζωὴ τοῦ ἰδίου καὶ τῆς προσωπικῆς του φρουράς[6]. Ἰσως μίᾱ ἀπὸ τίς πῶ χαρακτηρι-στικὲς περιγραφὰς εἶναι ἐκείνῃ τοῦ ἱερέα Ραϊμόν-δου ντ' Ἀγκιέλ (Raymond d' Agiles), ἣ ὅποια φονε-ρῶνει τόσο τὴν ὠμότητα ὅσο καὶ τὴ βαθύτατη πε-ποίτησι τῶν σταυροφόρων γιὰ τὸ θεάρεστο ἔργο τους: «Ἡ ποσότητα τοῦ αἵματος ποὺ χύθηκε ἐκείνῃ τὴν ἡμέρα εἶναι ἀπίστευτη... Κάποιοι ἀπὸ τοὺς ἄντρες μας (καὶ αὐτὸ ἦταν πῶ φιλεὺσπλαγ-χνο) ἔκομαν τὰ κεφάλια τῶν ἐχθρῶν τους... Ἄλλοι τοὺς βασάνισαν περισσότερε, ριχνόντας τους στὶς φλόγες... Σωροὶ ἀπὸ κεφάλια, χέρια καὶ πόδια φαίνονταν, στους δρόμους τῆς πόλης. Ὅμως, ὅλα αὐτὰ ἦταν ἀσήμαντα σὲ σύγκρισιν μὲ ὅσα συνέβησαν στὸν Ναὸ τοῦ Σολομῶντος (ἐννοεῖται τὸ Τέμενος τοῦ Βράχου). Τί συνέβη ἐκεῖ; Ἀν πῶ τὴν ἀλήθεια, θὰ ὑπερβεῖ τὰ ὄρια τῆς πίστης σας. Γ' αὐτὸ ἀρκεῖ νὰ ἀναφέρω τουλάχισ-τον αὐτὸ, ὅτι στὸν Ναὸ τοῦ Σολομῶντος καὶ στὴν αὐλὴ του οἱ ἄντρες προχωροῦσαν ἐφιππῶι μὲ τὸ αἶμα νὰ φτάνει μέχρι τὰ γόνατά τους καὶ τὰ χαλινάρια. Πραγματικά, ἦταν μίᾱ δίκαιη καὶ ὑπέ-ροχη κρίσι τοῦ Θεοῦ ποὺ αὐτὸ τὸ μέρος εἶχε γε-μίσει ἀπὸ τὸ αἷμα τῶν ἀπίστων... Ἡ πόλιν εἶχε γε-μίσει ἀπὸ πτώματα καὶ αἶμα»[7].

Σημειώσεις:

[1] Μετὰ τὴν κατάκτησι τῆς πόλης τὸ 1187 ἀπὸ τὸν Σαλαντίν, τὸν πρῶτο σουλτάνν τῆς Αἰγύπτου καὶ τῆς Συρίας καὶ ἰδρυτὴ τῆς δυναστείας τῶν Ἀγιοβυζιῶν, τὸ Λατινικὸ Πατριαρχεῖο μεταφέ-ρηκε στὴν Ἀκρα καὶ ἀπὸ τὸ 1291, τῇ διάλυσί τοῦ Λατινικοῦ Βασιλείου, οἱ Πατριάρχες ἔμειναν τι-τουλάριοι μέχρι τὸ 1847, ὅταν μετὰ ἀπὸ ἀδεία τῶν ὁσμανικῶν ἀρχῶν ἐγκαταστάθηκαν πάλι στὴν πό-λιν. Τὸν κατάλογο τῶν Λατίνων Πατριαρχῶν βλ. στὴν ιστοσελίδα: https://de.wikipedia.org/wiki/Liste_der_Lateinischen_Patriarchen_von_Jerusalem.

[2] Runciman, ὅπ. παρ., σσ. 307-308. Τὸ λατινικὸ Πατριαρχεῖο τῆς Ἀντιόχειας στὴν πράξῃ ὑπῆρχε μέχρι τὸ 1268, ὅταν ἡ πόλιν ἔπεσε στὰ χεῖρα τῶν Μαμελούκων. Ἀπὸ τότε καὶ μέχρι τὸ 1964, ὅταν καταργήθηκε, οἱ Λατινοὶ Πατριάρχες ἦταν μόνο τιτουλάριοι. Τὸν κατάλογο τῶν Λατίνων Πα-τριαρχῶν Ἀντιόχειας βλ. στὴν ιστοσελίδα: https://de.wikipedia.org/wiki/Lateinisches_Patriarchat_von_Antiochien.

[3] Ἀπὸ τὸ 1253 οἱ Λατῖνοι Πατριάρχες Κων/πό-λεως ἦταν μόνο τιτουλάριοι. Βλ. https://de.wikepe-dia.org/wiki/Lateinischen_Patriarchat_von_Konstantinopel

[4] Δημιουργήθηκε καθαρὰ γιὰ λόγους διεκδή-κησης τῆς πόλης ἀπὸ τὸν Πατριμοῦ. Παντοῦε οἱ Λατινοὶ Πατριάρχες ὑπῆρχαν μόνο ὡς τιτουλάριοι. Βλ. https://de.wikipedia.org/wiki/Lateinisches_Pa-triarchat_v

ΟΡΘΟΔΟΣΙΑ ΚΑΙ ΓΕΩΠΟΛΙΤΙΚΗ

‘Η Εύρωπαϊκή “Ενωσις άπαιτεῖ νὰ καταργηθοῦν αἱ παρελάσεις;

Δὲν εἶναι λίγες οἱ φορές πού κάποιοι στίς μέρες μας ἐπιχειροῦν νὰ ἐπιχειρηματολογήσουν ὑπὲρ τῆς καταργήσεως τῶν παρελάσεων μὲ τὴν δικαιο-λογία πὼς αὐτὸ εἶναι προσαγῇ ἡ ἀκόμα καὶ ἀπ᾽αι-τηση τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἐνωσεως.

Ἐπιχειροῦν δηλαδὴ νὰ μᾶς πείσουν νὰ υἰοθετή-σουμε μίᾱ ἀνελλιπὴν πολιτικὴν πρακτικὴ καὶ νὰ νομοθετήσουμε σὲ βά-ρος τοῦ Ἑθνους μας. Κατὰ τὴν γνώμη αὐτῶν τὸν εἰσηγητὴν πρέπει νὰ σταματήσουν οἱ παρελά-σεις στὴν Πατρίδα μας, γιὰτί ἐτοὶ ἐπιβάλλει ἡ Εὐρωπαϊκὴ Ἐνωσις. Ὡς-οὖν, ὠστόσο, στὴν διεξοδικὴ μελέτῃ πού κάναμε στὸ κείμενο τῆς Συνθήκης τοῦ Maastricht, πού εἶναι ὁ θεμελιος λίθος τῆς ση-μερινῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἐνωσεως, δὲν βρῆκαμε τίποτε πού νὰ ἀπαγο-ρεύει τὶς παρελάσεις μα-θητῶν καὶ στρατευμάτων καθὰ τὸν ἑορτασμό ἐθνικῶν ἐπέτειων.

Ἀντίθετα, στίς περιο-στέρες χώρες τῆς Εὐρώπης εἶναι παράδο-ση οἱ παρελάσεις, ἐνῶ δὲν γίνεταὶ κἂν λόγος γιὰ τὴν κατάργησή τους. Ἐξαίρεση ἀποτελοῦν ἡ Γερμανία καὶ ἡ Αὐστρία, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖ ὑπάρχει ἡ λεγόμενη "Grosser Zapfenstreich", πού εἶναι μίᾱ ἀντιστοιχί ἐκδήλωση, μὲ τὴν διαφορά πὼς πραγματοποιεῖται κατὰ τὶς βραδινὲς ὥρες καὶ ἀποτελεῖται ἀπὸ ἕνα στρατιω-τικὸ σχηματισμὸ τουλάχιστον μίᾱς στρατιωτικῆς μπάτας, δύο διμοιρίων ἐνόπλιων τὸν πεζικό, ἐνῶ δύο γραμμὲς στρατιωτῶν μεταφέρουν δάδες, σὲ ἕνα σύνολο περίπου 400 ἀνδρῶν.

Τὶ συμβαίνει, ἀλήθεια, στὴν χώρα μας καὶ ἔχει ξεκινήσει αὐτὴ ἡ συζήτηση; Ἄς δοῦμε τὰ πράγμα-τα ἀπὸ τὴν ἀρχή.

Τότε πού πρωτοξεκίνησαν νὰ διαμορφώνονται τὰ κράτη τῆς Εὐρώπης, στίς ἀρχὲς τοῦ 18οῦ αἰῶ-να, ὁ βασιλεὺς τῆς Πρωσίας Φρειδερίκος Γουλιέλ-μος Ι΄ ἱδρυσ ἕνα τάγμα εἰδικά γιὰ παρελάσεις, ὅπου γίνονταν δεκτοὶ ἄνδρες μὲ ἐλάχιστο ὕψος τὸ ἕνα μέτρο καὶ ὀδόντια ἑκατοστὰ. Τὸ τάγμα αὐτὸ ἔμεινε στὴν Ἱστορία ὡς "οἱ Γίγαντες τοῦ Πό-τσδαμ", ἐνῶ ὁ σκοπὸς τοῦ βασιλεῖα τῆς Πρωσίας ἦταν διπλός: πρῶτον, νὰ ἐνισχύσει τὸ ἥθικὸ τὸν στρατεύματος, καί, δεῦτερον, νὰ στείλει ἕνα ἱερὸ μῆνυμα πρὸς τοὺς ἐχθρούς του, πὼς ὁ στρατὸς τοῦ δὲν ἀστυεύεται. Αὐτὴ ἡ ἐπίνωση τοῦ Φρειδερίκου τῆς Πρωσίας υἰοθετήθηκε πλήρως τὸν 19ο αἰῶνα στὴν Γερμανία, ἐνῶ στίς ἀρχὲς τοῦ 20οῦ αἰῶνα καθιερώθηκε καὶ σὲ ἄλλα κράτη τῆς Εὐρώπης μὲ τὴν συμμετοχὴ στρατιωτικῶν ἀλλὰ καὶ μαθητικῶν τμημάτων.

Στὴν Ἑλλάδα οἱ παρελάσεις μὲ τὴν συμμετοχὴ μαθητῶν γίνονταν ἀπὸ τὰ τέλη τοῦ 19οῦ αἰῶνα στὰ πλαίσια τῶν ἐκδηλώσεων γιὰ τὸν ἑορτασμό τῆς ἐπετείου τῆς 25ης Μαρτίου. Εἶναι χαρακτηρι-στικὸ τὸ ἄρθρο τῆς ἐφημερίδος "Ἐμπρός" τῆς 26ης Μαρτίου τοῦ 1899, ὅπου ἀναφέρεται ὅτι κατὰ τὴν ἐθνικὴ ἑορτὴ πάλι οἱ μεγάλοι ῥόμοι τῆς Ἀθῆνας ἦταν σηματοστολισμένοι, ἐνῶ στρατιω-τικά σώματα μετὰ τῆς δοξαλογίᾱς πραγματοποιή-σαν παρέλαση στὴν ὁδὸ Σταδίου, μὲ μουσικὴ συνοδεία. Ὅπως ἀναφέρει χαρακτηριστικὰ τὸ ἄρθρο «ἰδιαίτερην αἰσθήσιν ἔκαμεν ἡ πρώτην φορὰν (sic) ἐφέτος γενομένη παρελάσις τῶν μα-θητῶν τῶν νομαρχιακῶν σχολείων Ἀττικῆς κατὰ τετράδες βαιονόντων μὲ τὴν Ἑλληνικὴν σημαίαν ἑμπρός».

Ἡ ἴδια ἐφημερίδα μᾶς ἐνημερνεῖ πὼς στίς ἀρχὲς τοῦ 20οῦ αἰῶνα, κατὰ τὸν ἑορτασμό τῆς 25ης Μαρτίου τοῦ 1914, οἱ μαθητὲς στὸ Ἄργος καὶ στὴν Λάρισα συμμετείχαν σὲ λαμπραθοφορία, ἐνῶ στὴν Κέρκυρα κατὰ τὴ διάρκεια τῆς νύχτας «ἐγένετο λαμπρὰ παρελάσις πρὸ τῶν Ἀνακτόρων καὶ διὰ τῶν κεντρικοτέρων ὁδῶν, τῶν στρατιω-τικῶν λαμπραθοφορούντων, τῶν δὲ μαθητῶν τοῦ Γυμνασίου μετὰ ἀνηρτημένων ἐντικλίων φανῶν τῇ συνοδείᾳ τῆς μουσικῆς ἔψαλον τὸ ἐμβατήριο "Ἡπειρος"».

Παιδαγωγικὴ καὶ διδασκαρικὴ θεώρησις τοῦ νέου Προγράμματος Ὁρησκευτικῶν*

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 3ης ΣΕΛ.

στὶν συντακτικῶν νὰ παραθέσουν ἐτερόκλητὸν θρη-σκευτικὸν ὁλικὸ κατὰ αὐτὸ κοινὲς ἐννοιες. Γιὰ παράδειγμα, στῇ Γ' Δημοτικοῦ, στὴ διδασκαρικὴ ἐνό-τητα μὲ τίτλο «Ὁρησκευτικὲς ἐορτές: μέρες χαρὰς καὶ σημάσιος» στὴν παράγραφο μὲ τίτλο «Ἀνα-γνωρίζοντας τὰ σύμβολα τοῦ Θεοῦ», ἀναφέρονται τὸ γίν καὶ τὸ γινάκ, πού δὲν εἶναι «σύμβολα τοῦ Θεοῦ». Ἄλλο χαρακτηριστικὸ παράδειγμα συν-

KIM ἢ ΓΕΛ;

Ἀνησυχῶσαν γονεῖς ὅτι μετὰ τὰς ἀποφάσεις τῆς Ἱεραρχίας σχετικῶς μὲ τὴν ἱδρύσιν Κέν-τρων Ἱερατικῆς Μαθητείας διὰ καταργηθῶν τὰ Ἑκκλησιαστικὰ Λύκεια, διὰ τοῦτο διδά-σκοντες προέβησαν εἰς διαφύσειν τῶν φημῶν. Ὡς κατέστη γνωστὸν ἀπὸ τὴν ἰστοσελίδᾱ startv.gr τῆς 16ης Μαρτίου 2017:

«Ὁ Σύλλογος Διδασκόντων τοῦ Γενικοῦ Ἑκκλη-σιαστικοῦ Λυκείου - Γυμνασίου Λαμίας, δημῶσιον σχολεῖον τοῦ ΥΠΠΕΘ, ὑστερα ἀπὸ πρόσφατα δη-μοσιεύματα καὶ δηλώσεις σὲ περιφερειακὰ ΜΜΕ, γνωστοποιεῖ σὲ κἄθε ἐνδιαφερόμενον μαθητῇ, γο-νεῖ καὶ πολίτῃ, ἀφενὸς ὅτι ὁ ν. 3432/2006, ὁ ὁποῖος δίδει τὴν λειτουργίαν τῶν δέκα (10) Γενικῶν Ἑκκλησιαστικῶν Λυκείων - Γυμνασίων ὅλης τῆς Χώρας ἐξακολουθεῖ νὰ ἰσχύει, ἀφετέρου ὅτι μέχρι καὶ σήμερα δὲν ἔχει υπάρξει ἐπίσημη ἀπόφασις ἐκκίνησης διδασκαίας τροποποίησης ἡ κατάργη-σός του. Ἐνδεχόμενη τροποποίησις ἄλλων μορφῶν ἐκκλησιαστικῆς ἐκπαίδευσης (Κέντρων Ἱερατικῆς Μαθητείας, ΚΙΜ), στὸ μέτρο πού δὲν θὰ ἀκυρω-νουν τὴν λειτουργίαν τῶν Γενικῶν Ἑκκλησιαστικῶν Λυκείων Γυμνασίων (καὶ γιὰτί ἄλλαυτε), μᾶς βρί-σκει σύμφωνους. Ἄλλωστε, καὶ οἱ προτάσεις τῆς πρόσφατης Ἱεραρχίας τῆς Ἑκκλησίας τῆς Ἑλλά-δος, 8 καὶ 9 Μαρτίου 2017, κινοῦνται πρὸς τὴν κα-τεύθυνσιν παράλληλης καὶ διακριτῆς λειτουργίας τῶν ἴδῃ ὑφιστάμενων Ἑκκλησιαστικῶν Σχολείων (Λυκείων καὶ Γυμνασίων) μὲ τὰ μεταλυκειακὰ Κέν-τρα Ἱερατικῆς Μαθητείας (ΚΙΜ)....»

Στὴν ἐθνικὴ ἑορτῇ τῆς 25ης Μαρτίου τοῦ 1924 οἱ μαθητὲς τῶν σχολείων παρέλασαν μαζὶ μὲ τὶς Ἑνοπλες Δυνάμεις, ἀλλὰ ἀπὸ τοὺς ἑορτασμοὺς ἀπουσίαζε ὁ Βασιλεὺς, ἀφοῦ ἡ μέρα ἐκείνῃ συνέ-πεσε μὲ τὴν ἀλλαγὴ τοῦ πολιτεύματος. Ἀπὸ τὰ ἐπόμενα χρόνια ἀναφέ-ρονται μόνο οἱ πρόσκο-ποι καὶ οἱ μαθητὲς τῶν στρατιωτικῶν σχολῶν νὰ πλαισιώσουν τὴν στρα-τιωτικὴν παρέλαση. Αὐτὸ ἦταν ἡ ἀρχὴ τῆς προσπά-θειας γιὰ τὴν ἀλλοίωσιν τοῦ φρονήματος τοῦ Ἑθνους πού, δυστυχῶς, εἰσήγαγον στὴν Πατρίδα μας οἱ πολιτικοὶ πού ὑπη-ρετοῦν ἀποκλειστικά καὶ μόνο τὰ ξένα συμφέρον-τα.

Ὅλοι ὅσοι ἀντιστρα-τεῦντοιν τὴς μαθητικῆς παρελάσεις στηρίζονταὶ σὲ ἕνα ἐπιχείρημα πού δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο παρὰ ἡ ἀθείστικὴ ἐμπά-θεια πού διακρίνει ὅλους ὅσοι μάχονται κατὰ τῆς Ἀληθείας. Οἱ ἀνιστόρητοι ψευδοκουλτουριαρῆδες ἰσχυρίζονται πὼς οἱ μα-θητικὲς παρελάσεις ἐπε-βλήθησαν ἀπὸ τὸν Ἰωάν-νη Μεταξᾶ καὶ γι' αὐτὸ εἶναι ἀπορριπτέες. Εἶδαμε, ὥστόσο, πὼς οἱ μαθητικὲς παρελάσεις προ-ὔπῃρχαν πρὸ Μεταξᾶ, ἀρα ὁ ἰσχυρισμὸς αὐτὸς δειχνεὶ βαθεῖα ἀγνοία τῆς πραγματικότητος σὲ συνδυασμὸ μὲ τὰ ἀσύστολα ψεῦδη πού τὸν συνο-δεύουν.

Ἀλλὰ ἀκόμα καὶ ἂν εἶχαν καθιερωθεῖ ἀπὸ τὸν Μεταξᾶ, πού εἶναι τὸ κακό; Ὁ Μεταξᾶς μᾶς ἀπο-καλύπτει τὸ πρὸς-ωπικὸ τοῦ ἡμερολόγιου μετὰ τὸν ἑορτασμό τῆς 25ης Μαρτίου 1938 πὼς οἱ ἐχθροὶ τῆς Πατρίδος ἀπὸ τότε προσπαθοῦσαν νὰ ἀποδομήσουν κἄθε ἀξία καὶ θεσμό τοῦ Ἑθνους, "δαίμονοποιώντας" κἄθε τί πού συνειρμικὰ παρα-πέμπει στὴν Πίστιν καὶ ἡ στὴν Ὁρθόδοξιν καὶ ὀχι στὴν "Εὐρωπαϊκὴ" Ἑλλάδα: «Τὸ ἄνειρο ἦταν χῆς καὶ σήμερ! Χῆς στὸ πεδίον τοῦ Ἄρεως μὲ τὴν Ἑθνικὴν Νεκροαία. Τὸ ἔργον μου! Ἐργον πού ἐνίκη-σε μέσα σὲ τόσες ἀντιδράσεις! Ἐσχέδον 18 χιλιά-δες παῖδια ἀπὸ Ἀθῆνας καὶ Πειραιᾶ, περιχάρμα καὶ ἀπὸ πολλὰς ἐπαρχίας, Ἐνθουσιασμός, Ἀποθῆυ-σις! Αἱ φάλαγγες τῆς ΕΟΝ ἀτέλειωτοι! Ὅλοι ντυμέ-νοι!»

Ὁ Μεταξᾶς δὲν ἦταν σὲ καμία περίπτωσιν ὁ πο-λιτικὸς καὶ ὁ ἡγέτης τοῦ διαμετρήματος τοῦ Μονα-δικοῦ καὶ Μαρτυρικοῦ Κυβερνήτου Ἰωάννη Α. Κα-ποδίστρια. Ὁστόσο, ἔθεσε τὴν ἴδια ἐθνικὴν προτε-ραϊότητα, δηλαδὴ τὴν σωστὴ ἀνατροφή καὶ τὴν Παιδεία τῶν Ἑλληνοπαίδων. Ἀντίστοιχα, οἱ ἐχθροὶ τῆς Πίστεως καὶ τῆς Πατρίδος μᾶς ἐργάσαντο ἀκατάπαυστα πρὸς τὴν ἀντίθετὴ κατεύθυνσιν μὲ σκοπὸ τὴν ἀλλοίωσιν τοῦ φρονήματος τῶν Ἑλλή-νων ἀπὸ τὴν παιδικὴ ἡλικία. Γι' αὐτὸ πολέμου μὲ σφοδρότητα τὴν καθημερινὴν προσευχὴ τὰς σχο-λεῖα, τὸν ἐκκλησιασμό τῶν μαθητῶν, τὶς μαθη-τικὲς παρελάσεις, τὴν διδασκαλίαν τοῦ μαθητῶν τῶν θρησκευτικῶν καὶ τῆς Ἱστορίας καὶ ἐπιβάλ-λουν τὴν ἀντικατάστασιν τῶν ἀπὸ αἰσχρῆς διδα-σκαλίας, πού ὀδηγοῦν σὲ πάσης φύσεως ἀκρότη-τες καὶ διαστροφές.

Φθάσαμε, λοιπὸν, σήμερα νὰ ἀκούμε ἀπὸ τὴν πλειοψηφίᾱ τῶν ἀνθρώπων, πού χωρὶς νὰ κατα-λαβαίνει ἀπλῶς ἀναπαράγει, πὼς πρέπει νὰ κα-ταργηθοῦν οἱ παρελάσεις καὶ ἰδιαίτερη οἱ μαθητι-κῆς. Γιατί; Γιατί πολὺ ἀπλᾶ αὐτὴ εἶναι ἡ ρόδα πού θέλουν νὰ ἐπιβάλουν ἐντελῶς φασιστικὰ οἱ ἀπαν-ταχοῦ γῆς ἀντιρρησιες συνειδήσεως καὶ ἐκ πεποι-θῆσεως μαλθακοὶ καὶ ἀνανόροι, ὅτι ὀλοόλοιποι ἀπλᾶ θυμίζουν τὸ γνωστὸ ἀνέκδοτο, ὅπου ὁ πι-σιρικός ρωτίτης τὸν κομμουνιστὴν παππῆτο πού «ἂν πετοῦν οἱ γυάδισα». Ὁ παππὸς ἐξοργισμέ-νος τοῦ ἀπαντά: «Τὶ ἄνοιξιες εἶναι αὐτὲς πού λὲς παῖδι μου;» γιὰ νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ ὁ πισιρικός: «Μά, τὸ γράφε ὁ Ρίζοσπάστης!». Ὅποτε ὁ παπ-πὸς χωρὶς δευτέρη σκέψῃ ἀπαντά: «Ἐ, τώρα, πετοῦν...» δηλαδὴ θέλω νὰ πού σηκώνονται ἔνα, δύο μέτρα ἀπὸ τὴ γῆ....».

Ο ΑΓΙΟΣ ΙΝΝΟΚΕΝΤΙΟΣ

Τὴν 31ην Μαρτίου ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾷ τὴν μνήμην τοῦ Ἀγίου Ἰννοκεντίου φοιτιστοῦ τῆς ἑλλάδας.

«Συνταξίωμεθα τῷ ἀγγέλῳ τῆς Ἑκκλησίας» (Ἱ. Χρυσόστομος)

Γράφει ὁ κ. Νικόλαος Σακαλόακης, Μαθηματικός

Ἡ αὐθεντικὴ ὀρθόδοξὴ Ἑκκλησιαστικὴ συνειδησιὴ δὲν μπορεῖ νὰ προέλθει παρὰ μόνο ἀπὸ μίᾱ βαθεῖα ἀγιογραφικὴ καὶ πατερικὴ γνώσιμ, θεωρητικὴ καὶ ἐμπειρικὴ. Οἱ μεγάλοι Πατέρες τῆς Ἑκκλη-σίας λόγῳ τοῦ ὕψους τῆς συνειδησιακῆς καὶ εἰδικότερα τῆς πνευ-ματικῆς τους ποιότητας ἀντιλήφθηκαν, ἐν πνεύματι Ἀγίῳ, καθολικώ-τερα ἀπὸ τὴν περιορισμένη μέσθ θρησκευτικὴ ἀντίληψιν τῶν πιστῶν τὸ νόημα, τὸ περιεχόμενο καὶ τὸ σκοπὸ τῆς ἀληθινῆς Ἑκκλησίας τοῦ Χριστοῦ.

Στὰ διάφορα γεγονότα τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ καὶ κοινωνικοῦ βίου, ἀτομικοῦ καὶ συλλογικοῦ, ξεπερνώντας τὴ χρονικὴ καὶ ἱστορικὴ σχετικότητά τους, ἔβλεπαν σ' αὐτὰ τὴν προβολὴ τῶν πνευματικῶν νόμων, τὴν φανέρωσιν τοῦ θελήματος τοῦ Ἀγίου Τριαδικοῦ Θεοῦ.

Ὁ Ἱ. Χρυσόστομος, εἰδικά, εἶχε μίᾱ χαρισματικὴ θεολογικὴ αἰσθή-σιν τῆς κάθε ἱστορικῆς στιγμῆς, μίᾱ θεολογικὴ προεργεσίαν τῆς κεν-τρικῆς ιδέας κάθε γεγονότος. Αὐτὸ τὸ βλέπουμε στίς ὁμιλίες του καὶ στὴν ἐρμηνευτικὴ ἐκφραση τῆς Ἀγίας Γραφῆς πού πραγματοποιί-ησε.

«Ἐν αὐτῷ γὰρ ζῶμεν καὶ κινούμεθα καὶ ἐσμέν» ὑπογραμμίζει ὁ Ἀπ. Παῦλος (Πράξ. 17,28), ὑπενθυμίζοντας πὼς κάθε ζῶσα ὑπαρ-χί, κἄθε ὄν καὶ κάθε ἱστορικὴ πραγματικότητα, ὑπόκεινται στὸν ἀπόλυτο ἐλεγχὸ τοῦ Θεοῦ, στὴ ρύθμισιν πού καθορίζουν οἱ πνευμα-τικοὶ νόμοι.

Τὴ θεολογικὴ αὐτὴ θέσθ τοῦ Ἀποστόλου, τὴν ἐπικρατοῦσα καὶ ἀναναίρετῃ αὐτὴ ἀλήθεια τῆς Ἑκκλησίας, τὴν βίωμε καθημερινὰ ὁ Ἱ. πατὴρ ὡς πνευματικὸ γεγονός, Ἡ φράση του «Δόξα τῶν Θεῶ πάν-των ἐνεκεν», ὁμολογεῖ τὴν ἀλήθεια αὐτῇ.

Ὁ πνευματικὸ αὐτὸς ἄξονας τοῦ Χρυσοστόμου διακρίνεται καὶ στὸ θεολογικὸ διάλογον – συζήτηση πού μᾶς δισαώζει ὁ Παλλᾶδιος, λίγο πρὶν τὴν δευτέρῃ ἐξορία τοῦ Χρυσοστόμου: «Ὅταν κατάλαβε, ὅτι ἴλεε ἡ ὥρα τῆς ἐξορίας του, κατέβηκε ἀπὸ τὸ ἐπισκοπεῖο στὸ ναὸ μαζὶ μὲ κάποιους ἐπισκόπους, στοὺς ὁποίους τόνισε, «Δεῦτε προσευχόμενοι συνταξίωμεθα τῷ ἀγγέλῳ τῆς Ἑκκλησίας». Μετὰ, ἀφοῦ κοίταξε πρὸς τὸ ναὸ (τῆς Ἀγ. Σοφίας), βῆκε κρυφὰ ἀπὸ τὴν ἀνατολικὴ πύλῃ καὶ παραδόθηκε στοὺς στρατιώτες πού περιέμ-ναν». Μαζὶ μὲ τὸν Ἱ. Χρυσόστομο, σημειώμεν ὁ Παλλᾶδιος, «συν-εξῆλθε καὶ ὁ ἀγγελὸς τῆς Ἑκκλησίας, μὴ φέρων τὴν ἐρμηνίαν αὐτῆς, ἣν ἀρχαὶ καὶ ἐξουσίαι πονηρὰ ἐργάζοντο, καθάπερ, θεατρονόμου ἀποδείξεσθαι». Στῇ διαδοχῇ τοῦ χρόνου πνευματικὸ ἀνάλογο ἔχου-με καὶ στῇ Δύσει.

Τὴ δυτικὴ ἐκκλησίᾱ τῆς Ρώμης τὴν ἐγκατέλειψε ὁ ἀγγελὸς τῆς, ὁ πνευματικὸς ἐφόρος αὐτῆς (Γρηγόριος Θεολόγος ΕΠΕ, τόμος 6, ὁμίλια ΜΒ), διότι ἐγίνε πληθωρικὰ κακόδοξη, αἰρετικὴ, μὲ δογμα-τικὲς διαθλάσεις καὶ μὲ φιλοσοφικῆς, πολιτικῆς, κοινωνικῆς καὶ διοι-κητικῆς ἐκτροπές, δημιουργώντας ἐντροπία πνευματικῶν χαρακτή-ρα, πού τὴν ὀδήγησε στὴν πνευματικὴ ἐρήμωση, στὴν ἀπώλεια τῆς Θείας Χάρης. Ἡ προτροπὴ τοῦ Ἱ. Χρυσοστόμου «συνταξίωμεθα τῷ ἀγγέλῳ τῆς Ἑκκλησίας», αἰῶνες πρὶν, δὲν εἰσακούσθηκε.

Ἡ Παπικὴ ἀντίληψιν ἄφησε τὰ Μυστηριακὰ θεμέλια τῆς Ἑκκλη-σίας καὶ τὰ ἀντικατέστησε μὲ διοικητικά, μὲ τὴν διοικητικὴ ὑπακοὴ στὸ πρόσωπο τοῦ «πρώτου».

Νὰ ὑπογραμμίσουμε ὅτι ἡ ὀρθὴ πνευματικὴ στάση τοῦ Ἱ. Χρυσο-στόμου ὑποστηρίχθηκε ἀπὸ τὸν ἀγγελικὸ κόσμον, ἀπὸ τὸν ἀγγελο-φόρο τῆς Ἑκκλησίας τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ ἀπὸ τὸν πνευ-ματικὸ ἐπὶτοπ-ᾶγγελο τοῦ Ναοῦ, ὁ ὁποῖος ἐφυγε καὶ ἄφησε ἐρήμο τὸ Ναὸ, δίνοντας τὴν ἀπάντησιν στίς ἀντὶ-ἐκκλησιαστικῆς καὶ ἔκνο-μες διοικητικῆς συμπεριφορῆς τῆς συνόδου πού καθάρισε τὸ Χρυ-σόστομο.

Ἐρώτημα: Στ' ἀλήθεια, ἡ φανέρωσιν αὐτῆς τῆς ἐμπειρίας τοῦ Ἱ. Χρυσοστόμου δὲν προβλημάτιζε τοὺς Οἰκουμενιανέες πατριάρχες, ἐπισκόπους, κληρικούς, μοναχοὺς καὶ λαϊκοὺς; Δὲν γνωρίζουν ὅτι ἡ Θεία Χάρις συστέλλεται ἡ καὶ φεύνει ὅταν ὑπάρχει αἵρεσις ἡ ἀντι-ευαγγελικῆς συνοδικῆς ἀποφάσεις;

Περὶσσότερο πόες δίνει ὁ Μ. Βασίλειος διὰ στόματος ἁγίου Θεο-δώρου τοῦ Στουδίτου. Στὴν ἐπιστολῇ 80, πρὸς Λογοθέτῃ Ἰωάννῃ, γράφει ὁ ἅγιος Θεόδωρος: «Γιατί ὄχι μόνο δὲν εἶναι ἅγιος νᾶος τοῦ Θεοῦ αὐτὸς πού βεβηλῶνεται ἀπὸ τὸν αἰρετικὸς, ἀλλὰ εἶναι βε-βηλὸς οἶκος, ὅπως λέγει ὁ Μ. Βασίλειος, ἀφοῦ ὁ ἀγγελὸς πού ὑπῆρχε σ' αὐτόν, ὅπως ὑπάρχει σὲ κἄθε Ἑκκλησίᾱ, ἐφυγε ἀπὸ αὐτόν ἐξ αἰτίας τῆς ἀσεβείας. Γι' αὐτὸ οὔτε καὶ ἡ θυσία πού τελεῖται μέσα σ' αὐτόν εἶναι εὐπρόσδεκτὴ στὸν Θεόν».

Οἱ ἅγιοι ἄγγελοι τῶν Ἑκκλησιῶν-Ναῶν γνωρίζουν πολὺ καλὰ τὶς θεμελιακῆς δογματικῆς συνιστώσες τῆς φύσεως καὶ τῆς λειτουργίας τῆς Ἑκκλησίας.

Ὡς διακοινικῆς ὑπάρξεις τοῦ Ἀγίου Τριαδικοῦ Θεοῦ, γνωρίζουν τοὺς Ὁρους-κανόνες τῆς Ὁρθόδοξης ζωῆς καὶ δὲν ἀποκλίνουν ἀπὸ τὴν ἀποστολὴν τους, πού τὴν περιγράφει θεολογικὰ ὁ Κύριλλος Ἀλε-ξανδρείας: «Υπάρχει διορισμένος ἀπὸ τὸ Θεὸ ἄγγελος, ὁ ὁποῖος ἐμπούτει καὶ ἐπιστάσει τῇ Ἑκκλησίᾳ καὶ συμπαρτάει μὲ τοὺς Ἱερεῖς καὶ λειτουργοὺς τῆς στὸ ἱερὸ ἔργο τους, πού ἀποβλέπει στὴ σωτηρία τῶν λαῶν» (Εἰς τὸν Ἰωάννῃ Ι', Ρ.Γ. 73,1021).

Ὅταν ἡ ὁμλυσιν τοῦ Ἑκκλησιαστικοῦ περιβάλλοντος ἀπὸ τὴν αἵρεσιν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ ἐμφανίζεται, τότε «συνταξίωμεθα τῷ ἀγγέλῳ τῆς Ἑκκλησίας», ὑπενηθύνει ὁ Ἱ. Χρυσόστομος, πού ἰσο-δυναμεῖ μὲ τὸ «συντάσσομαί τῳ Χριστῳ», συντάσσομαί μὲ τὴν ἀλή-θεια τῆς Ὁρθοδοξίας, μὲ τὴν πνευματικὴν διαδοχὴ τῶν Ἀγίων Οἰκου-μενικῶν συνόδων, πού δὲν δημιουργήσαν καμία τομῇ ἀποστασίας στὸ σῶμα τῆς Ἑκκλησίας, ὅπως ἡ ψευδὸ-συνὸδος τῆς Κρήτης.

Στὶς ἀρχὲς τοῦ 21οῦ αἰῶνα, ἡ Ὁρθόδοξὴ συνειδησιὴ τῶν πιστῶν ἀγωνιᾷ, γιὰ τὴν ἐπισκοπικὴ ὕφεσιν ἐναντι πού οἰκουμενισμοῦ, θὰ γράφει ὁ ἱστορικὸς τοῦ μέλλοντος. Σήμερα, τὸ πλήθος τῶν Ὁρθο-δόξων, μπροστὰ στὴν ἀπειλὴ τῆς αἵρέσεως, περιμένει τὴν συγκλο-νιστικὴ ἐπισκοπικὴ φωνή, πού θὰ χρησιμοποίησι τὴ χρυσοστομικὴ γλῶσσα: «Συνταξίωμεθα τῷ ἀγγέλῳ τῆς Ἑκκλησίας καὶ καταδικά-ζουμε τὴν παναίρεσιν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ».

Στὸν ἐνθρονιστήριον λόγῳ τοῦ ἐπισκόπου π. Αὐγουστίνου Καντιῳ-τῆ (16/7/1967), ἔχουμε μίᾱ πράγματι αὐθεντικὴ ἀνάπτυξιν τοῦ λό-γου αὐτοῦ τοῦ Χρυσοστόμου, πού συνοψίζεται: «Ὁ π,πὶ συμφωνεῖ μὲ τὸ Εὐαγγέλιο θὰ ἐπανεῖται, ὅ,πὶ δὲν συμφωνεῖ μὲ τὸ Εὐαγγέλιο θὰ ἐλέγχεται καὶ θὰ ἀποδοκιμασθῇ. Συμβιβασμοὶ σὲ ζητήματα πίστε-ως δὲν θὰ εἶναι ἀνεκτοί» (Αὐγ. Καντιώτης).

Νεανικά Ζητήματα

Τί συμβαίνει μὲ τὰ «γκράφιτι»;

5ον.-Τελευταῖον
Καὶ τώρα θὰ ὀλοκληρώσουμε τὴν ἀνάπτυξή του θέματός μας μὲ τὰ ἐξῆς πολὺ σημαντικὰ πού ἔχουν νὰ κάνουν μὲ τὸ ἴδιο τὸ «γκράφιτι», ὅπως εἶναι αὐτά:

1. Πρόκειται γιὰ τέχνη, ἀλλὰ καὶ γιὰ φιλοσοφίᾱ τοῦ δρόμου!

Τὸ «γκράφιτι» αὐτοαποκαλεῖται ὡς «ἡ τέχνη τοῦ δρόμου», ὅπως εἶπαμε. Τὸ κακό ὅμως εἶναι πὼς διακατέχεται καὶ ἀπ' τὴν ἴδια φιλοσοφίᾱ, τοῦ δρόμου δηλαδὴ!

Ἐχεῖ τὶς ρίζες του στὸ «γκέτο» τῶν μαύρων. Καὶ τί συμπύωσι! Καὶ ἡ μουσικὴ χιτ – χόπ! ἔχει κι αὐτὴ τὶς ρίζες τῆς σὲ ὅλῃ τῇ μαύρῃ κοινότηρᾱ!

Ἔκανε δυναμικὰ τὴν παρουσίᾱ του στοὺς δρό-μους καὶ δὲν ἔπαυσε ποτε νὰ διακατέχεται ἀπ' ὃ,πὶ σχετίζεται μ' αὐτοὺς, ὅπως τὴ νύχτα, τὴν πανορα-μία καὶ τὸ περιθώριο!

Δὲν εἶναι καθόλου τυχαῖο πὼς τὸ γκράφιτι, ἡ μουσικὴ χιτ – χόπ καὶ ὁ χορὸς break dance (πού γίνεται μόνο στοὺς δρόμους), πάνε μαζὶ κι ἔχουν τὶς ἴδιες φιλοσοφικῆς καὶ ἄλλες ἀντι-λήψεις (ἀπ' τὴ συμπεριφορὰ, ὡς τὴν ὁμιλία, τὶ

Τὰ ἀνεπίτρεπτα πού φέρουν ὁδύνην εἰς τοὺς Ὁρθοδόξους Χριστιανούς

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

- [ἀναφέρεται πρῶτο τὸ ὄνομα τοῦ περὶ οὐ πρόκειται Μητροπολίτη, τοῦ «ἀγίασαντος» τὸ μασονικό μέγαρο]!

Ἡμέτερο διερώτημα (τοῦ μοναχοῦ Ἀβερκίου)

Ὁ φερόμενος ὡς τελεσιουργήσας τότε (ὅπως παραπάνω), τὸν ἁγιασμό στὸ Τεκτονικό Μέγαρο τῆς Ἐλευσίνας καὶ ὁ ἀναφερθεῖς ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ Πατριαρχείου ἐκείνου εἰς τὴν Μεγάλῃ Σύνοδο τῆς Κρήτης εἶναι, ἀραγε, τὸ ἴδιο σεβάσμιο πρόσωπο ἢ πρόκειται περὶ διαφορετικῶν προσώπων; Μήπως ὁμως καὶ αὐτὸς ὁ δαίμων τοῦ τυπογραφείου ἔβραλε κάπου ἐκεῖ τὴν μαῦρῃ «χερούκλα» του; Διότι ὅλα ὅσα διαβάσαμε παραπάνω εἶναι ἀπίστευτα καὶ ἀπαράδεκτα, ΕΑΝ ἔγιναν! Ἐάν! (Μία φωτογραφία θὰ ἔλυνε -ἐνδεχομένως- τὸ σκανδαλωδὲς αὐτὸ διερwήτημα. Μία φωτογραφία, - ἐάν ὑπῆρχε! Εἰν!...).

Καὶ ἄλλος ἁγιασμός μασονικῆς Στοᾶς ἀπὸ ιερέα...

Πρὶν ἀναφερθῶμεν στὸν ἁγιασμό πού τελεσιούργησε ἄλλος ιερέας σὲ τεκτονικὸ νεόδημο κτῖρο ἄλλης -ρησιωτικῆς- μασονικῆς Στοᾶς, συμπληρώνοντας τὰς τῆς Στοᾶς Ἐλευσίνας προσθετοίμε, ὅτι ὄχι μόνον τελεστήκε ἁγιασμός κατὰ τὰ ἐγκαινία τοῦ τεκτονικοῦ ΚΤΙΡΙΟΥ ἐκεῖ, ἀλλὰ εἶχε ξαναγίνει ἁγιασμός ΚΑΙ κατὰ τὴν ΘΕΜΕΛΙΩΣΗ αὐτοῦ, στὶς 4 Ιουνίου 1998 (Πηγῇ: Πυθαγόρας ἔτους 1998, τεῦχος 64-65).

Ποῦ λοιπὸν καὶ πότε ξανάγινε ὑπὸ ιερέως ἁγιασμός σὲ ἄλλη Στοά τῶν Μασόνων;

Τὴν ἀπάντησιν θὰ μᾶς τὴν δώσῃ τὸ τεκτ. περ. Πυθαγόρας τοῦ ἔτους 1994, τ. 48- 49, σὲ δημοσίευμά του ὑπὸ τὸν τίτλον **ΑΝΑΤΟΛΗ [τεκτονικὸ Σῶμα] ΖΑΚΥΝΘΟΥ, ΣΕΠΤΗ ΣΤΟΑ “ΗΛΙΟΣ- ΕΓΚΑΙΝΙΑ ΚΤΙΡΙΟΥ, ὅπου -μεταξὺ ἄλλων- διαβάζουμε τὰ παρακάτω: Τὴν 11ην Δεκεμβρίου 1993 κατόπιν τῆς ἐγκρίσεως τῆς Μεγάλῃς Στοᾶς τῆς Ἑλλάδος ἔγιναν τὰ ἐπίσημα ἐγκαινία τοῦ νέου κτῖρου (...).**

Τὸ πρόγραμμα τῶν ἐπίσημων ἐκδηλώσεων πρὶν τριημέρου περιέλαβε τὰ ἑξῆς (...)
Τὸ Σάββατον 11/12/1993: τὸ μὲν πρῶτὴ ἐναγώνη εἰς τὸν ἱερὸν Ναὸν Αγ. Διονυσίου, ὅπου ἔγινε ἀνοίγμια τῆς Ἁγίας Λάρνακος, δέσεις ὑπὲρ τῶν μελῶν τοῦ [τεκτονικοῦ] Ἰδρυμάτος καὶ προσκύνημα (...)
Τὸ δὲ ἀπόγευμα, παρούσα προσκεκλημένον ἐκ τῆς κοινωνίας τῆς Ζακύνθου, ἔγινε ἁγιασμός τοῦ κτῖρου ἀπὸ τὸν ἐφημέριό τῆς Ἑνορίας [δὲν ἀναφέρεται ὄνομα] (...).

Οἱ τυχὸν προβαλλόμενες ὑπὸ εὐσεβῶν χριστιανῶν ἐνστάσεις καὶ αἱ τρεῖς ἀπαντήσεις τοῦ μοναχοῦ Ἀβερκίου...

Μερικοὶ ἐκ τῶν εὐσεβῶν ἀναγνωστῶν τῶν γραμμῶν αὐτῶν ἴσως νὰ διερwτηθοῦν: Μὰ γιὰτὶ ὁ Μοναχὸς Ἀβέρκιος -ἐνας «καλὸνῆρος»!- ἐπιμένει τόσο πολὺ μὲ τῆς ἐμπλοκῆς κληρικῶν μας στὴ Μασονία; Δὲν καταλαβαίνει ὅτι μ' αὐτὰ καὶ μ' ἐκείνα πού ἀποκαλύπτει ὡς ἀπὸ τοὺς μασόνους ἀναφερόμενα μπορεῖ νὰ «σκανδαλισθοῦν» κάποιες «ψυχολογές»;

Ἀπάντησιν πρῶτῃ:Οἱ ρέποντες πρὸς τοὺς

Παραλήρημα συκοφαντιῶν

Ὁ κ. Παναγιώτης Τελεβάντος ἔχει ἔμμονήν μὲ ἀγωνιστὴν κληρικόν, παλαιὸν ἀρθρογράφον τοῦ Ο.Τ., ὁ ὁποῖος ἐπέτρεψε τὴν διακοπὴν καταδίκην αὐτοῦ, καὶ ἐπειδὴ δὲν δύναται νὰ εὕρῃ ἀφορμὴν, διὰ νὰ ἐκδιώκῃ τὸν κληρικόν καταφεύρεται ἐναντίον τοῦ Ο.Τ. Ἐνημερωόμενον τοὺς ἀναγνώστους ὅτι ὁ Ο.Τ. δημοσιεύει κείμενα πολλῶν πιστῶν κληρικῶν καὶ λαϊκῶν, καὶ διὰ πολλοὺς ἔξασκεῖ, ὡς ἐφημέρις, τὸ δικαίωμα προστασίας τῶν πηγῶν του. Ὁ Ο.Τ. δὲν εἶναι ὄργανον οὐδενός καὶ δὲν λαμβάνει κομματικὴν θέσιν, παρὰ μόνον στηλιτεύει τὴν ἀντίθετον πολιτικὴν πού ἀκολουθεῖ σήμερον τὸσόν ἡ κυβερνήσις ὅσον καὶ ἡ ἀντιπολίτευσις, ἐνῶ κάποιοι ἄλλοι δῆθεν ἀντιοικουμενιστὰί ἐπεφυκοῦν τὴν ἀξιωματικὴν ἀντιπολίτευσιν... Κάθε ἀπάντησις πρὸς τὸν κ. Π.Τ. ἢ πρὸς κάθε ἄλλον ἐπιτιμώμενον εἰς τὸν Ο.Τ. γίνεται συμφώνως πρὸς τὴν δημογραφικὴν δεοντολογίαν ὑπευθύνως ἀπὸ τὸν διευθυντὴν συντάξεως καὶ εἶναι ἐνυπόγραφος. Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ ἀποδίδωνται εἰς διὰ διὰ πρόσωπων ἐνυπόγραφαι ἀπαντήσεις; Ὡς Διευθ. Συντάξεως διωρισθὲν συμφωνῶς μὲ κριτήρια ἀπὸ τὸ Δ.Σ. τῆς Π.Ο.Ε. Δὲν φοβῶται τὸν Θεόν οὔτε ἐν ὀψει τῆς Μ. Ἐβδόμηδος; Ὁ Ο.Τ. ἦταν καὶ εἶναι σταθερὰ προσανατολισμένος πρὸς τὸν ἀντιοικουμενιστικὸν ἀγῶνα, ἀλλὰ καὶ εἰς ὅλα τὰ ζητήματα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ὡς φαίνεται ἀπὸ τὰ ἄρθρα του.

Ἐγράψαμεν πέντε συγκεκριμένους λόγους πρὸς τὸν κ. Π.Τ., διὰ τοὺς ὁποίους πιθανόν ὑπηρετεῖ σέχδια τῆς μασονίας καὶ αὐτοὺς εἰς τὴν ἀπάντησίν του ἀπλῶς ἱσχυρίζεται ὅτι ἔγραψεν ἓνα οὐτιδανὸν ἐγκυκλοπαίδεικὸ χαρακτηριστὸν σχόλιον περὶ μασονίας εἰς μίαν ἐφημερίδα σχεδὸν ἀγνωστον! Καὶ ἓνα παιδιόριον ἀντιλαμβάνεται περὶ τίνος πρόκειται. Τὰ «κάκαταμᾶχτα ἐπιχειρήματα» ἐναντίον τοῦ Ο.Τ. εἶναι ἐφ'ὅσον ἀνυπόκριτα, εἶναι ἀπλῶς βαρυδύομαι φράσεις διὰ τὴν δημοιουργίαν ἐντυπώσεων. Ὁ κ. Π.Τ. ἔχει ἀνάγκην ἀπὸ ἓνα «ἀρχηγόν», διὰ νὰ ἀγωνίζεται, ὅπως καὶ οἱ Παπικοί ψυχολογικῶς ἐξαρτῶνται ἀπὸ τὸν Πάπαν. Αὐτοὶ εἶναι

Μέτρα κατὰ Ἱεχωβάδων εἰς τὴν Ρωσίαν

Ἄν ἡ Ρωσία περιορίζει τοὺς Ἱεχωβάδες, δια-τὶ δὲν δύναται νὰ συμῆθῃ καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα; Ὡς κατέστη γνωστὸν ἀπὸ τὴν ἱστοσελίδα iefi-merida.gr τῆς 17ης Μαρτίου 2017:

«Υπόμνημα γιὰ τὴν ἀπαγόρευσιν τῆς λειτουργίας τῶν Μαρτύρων τοῦ Ἱεχωβά στὴ χώρα κατέθεσε τὸ ὑπουργεῖο Δικαιοσύνης τῆς Ρωσίας στὸ Ἀνώτατο Δικαστήριον. Οἱ ἀρχεὺς μάλιστα ζητοῦν νὰ ἀναγνωριστῇ ἡ θρησκαευτικὴ αἵρεσις ὡς «ἑξτρεμιστικὴ ὀργάνωσις». Οκτῶ περιφέρειες τῆς Ρωσίας ἦδη ἔχουν ἀπαγορεύσει σὲ μέλῃ τῆς αἵρεσις νὰ λειτουργοῦν, ἐνῶ ἕξει ἐπίσης ἀπαγορευθεῖ καὶ ἡ κυκλοφορία 80 βιβλίων σχετικῶν μὲ τὴν αἵρεσις.

Ὡστόσο, ἡ τελευταία αὐτὴ ἀπόφασις τοῦ ὑπουργείου ἔχει στόχο νὰ περιορίσῃ τὴ δράσιν τοῦ κεντρικοῦ πυρήνα τῶν Μαρτύρων τοῦ Ἱεχωβά πού ἐδρεῖται στὴν Ἁγία Πετροῦπολιν, τὸν ὁποῖο ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ 2016 οἱ ἀρχεὺς εἶχαν προειδοποιήσει νὰ σταματήσῃ τὴν ὁποία «ἑξτρεμιστικὴ δραστηριότητα». Ἡ ἀρῆσις ἀσκήσε ἐφese στὴν ἀπόφασιν, ἡ ὁποία ἀπορρίφθηκε τὸν 1ᾶνουάριου τοῦ 2017. Οἱ ρωσικεὶς ἀρχεὺς ἐπιτάζουν τὴ δράσιν τοὺς στὴ λογοτεχνία καὶ τὰ βιβλία τῆς αἵρεσις, ἀφοῦ, ὅπως ἀναφέρουν, παραβιάζει τὸ ρωσικὸ νόμο καθὼς «κατακρίνει τῆς ἄλλες θρησκείες μὲ ἀντιλήπῃ χροιά» ἢ ἐπιχειρεῖ νὰ πείσῃ τοὺς ἄνδρες τῆς χώρας νὰ ἀποφύγουν τὴ στρατιωτικὴ τοὺς θητεία».

«σκανδαλισμούς» εὐσεβεῖς Χριστιανοί, σκανδαλίζονται ἀκόμη καὶ μὲ τὴν εὐωδία τοῦ μωσχαλιβάνου, ἀν δὲν εἶναι τῆς ἀρεσκείας τῶν! Ἀφορμὲς γυρεύουν.

Ἀπάντησις δεύτερη: Μὲ τὸ νὰ κρύβῃ ἡ στρουθοκάμηλος τὸ κεφαλάκι τῆς στὴν ἄμμο, κάνει ἀσφαλέστερο καὶ ταχύτερο τὸν κατασπαραγμὸ τῆς ἀπὸ τὰ δόντια τῆς Τίγρης.

Ἀπάντησις τρίτη: Τὸ πρόβλημα δὲν εἶναι πλέον ἡ Μασονία, αὐτοτελῶς. Διότι μὲ τὴν ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ Απόφασί Τῆς τοῦ ἔτους 1933, τὴν ἀντικρυσ ἀρνητικὴ πρὸς τὸν Τεκτονισμό, ἡ Ἐκκλησία μας ἔχει ὀμλήσει ἀπὸ καθέδρας καὶ ἔχει τελειώσει.

Ἄλλὰ ἡ ἐκάστοτε Διοίκησις τῆς εὐρύτερης Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας μας, γιὰ τοὺς κληρικoὺς μας ἐκείνους πού συνεχῶς ἀναφέρονται στὰ τεκτονικά ἐντυπα, ὅτι ἐμπλέκονται -πολυμερῶς καὶ πολυτρόπως!- πρὸς τὸν Τεκτονισμό, οὔτε κἀν μία ἀνάκρισις ἔχει ἀρχίσει. Ἀνάκρισις βέβαια τακτικὴ, συστηματικὴ ἐκ μέρους τῆς Ἐκκλησίας μας καὶ ὄχι ἀπλῆς διαφεύσεως...

Οἱ συνέπειες τῆς οὐσιώδους αὐτῆς παραλειψέως εἶναι σοβαροτάτες. Διότι, ἐνῶ - χρόνια τώρα- ἐκτίθεται συνεχῶς ὑπὸ τῶν πατερικῶς φρονούντων κληρικῶν μας καὶ λαϊκῶν ὁ Συγκρητιστικὸς Οἰκουμενισμὸς ὡς Παναίρεσις, ἐν τούτοις τὸ ἀποφῶλιον αὐτὸ τέρας τῆς ἀστρολογικῆς Ἐποχῆς τοῦ Ὑδροχόου καλπάζει ἀκάθεκτο. Ἀλλὰ τοῦτο, χωρὶς τὴν ἐνεργὸ - ἢ καὶ τὴν παθητικὴ - συμμετοχὴ τῶν ἐκ τῶν κληρικῶν μας κατὰ καιροὺς τεκτόνων, κυρίως σὲ ἐπίπεδο Μητροπολιτῶν, Πατριαρχῶν κλπ., θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ «καλπᾶσει» αὐτὸς ὁ συγκρητιστικὸς οἰκουμενισμός.

Ἄς διαταχθῇ λοιπὸν καὶ καμιά ἐκκλησιαστικὴ ἀνάκρισις, σχετικῶς, γιὰ τὴν «τιμὴ τῶν ὀπλῶν», ὡ ἀδελφε, γιὰ τὰ μάτια τοῦ κόσμου στὸ κάτω- κάτω!

Ἔχει ἡ στήλῃ αὐτὴ συγκεκριμένους προτάσεις;

Ἀπάντησις: Δὲν μποροῦμε νὰ κάνουμε ἐδῶ συγκεκριμένους «προτάσεις», διότι ἡ ὑπερβίασμα τὰ καλογηρικὰ ὀριά μας... Ἡ σύνολη ὁμως Ὁρθόδοξ Ἐκκλησία μας, στρατευομένη καὶ θριαμβεύουσα ὅλων τῶν αἰώνων, ἀπ' ἀρχῆς, ΕΧΕΙ τῆς σωτηρίας προτάσεις Αὐτῆς, προτάσεις βιβλικῆς καὶ πατερικῆς, δηλαδὴ «Κανονισμοῦ» καὶ «Κανόνες», ποὺ εἶναι κανόνια δικαιοσύνης.

Γιατὶ ὁμως αὐτὰ τὰ «κανόνια» δικαιοσύνης ἔχουν πάθει -πρὸς τὴν κατεῦθυνση αὐτῇ!- τελεία ἀφολογιστία; Μήπως ἡ σχετικὴ πυρίτις ἔχει περιέλθει, τώρα πιά, σὲ κατάστασι ἀρνητικῆς «ὑνρασίας», λόγῳ τῆς εἰσπληθῆσεως τῆς Νέας Ἐποχῆς, τῆς Ἐποχῆς τοῦ Ὑδροχόου καὶ εἰς αὐτὴς τῆς αὐλῆς τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας μας, ὡς πρὸς ΜΕΡΙΚΑ ὑψηλὰ πρόσωπα;

(Θὰ συνεχίσουμε μετὰ τὸ Πάσχα μὲ σειρὲς ὁλόκληρης ἄλλων - σχετικῶν - πονημάτων μας, ἐδῶ στὸν Ὁρθ. Τύπο. Μὲ ντοκουμέντα. Ὅπως πάντα).

Μοναχὸς Ἀβέρκιος
*Τεκτ. περιοδικὸ Ἀθῆνα, 1896, τεῦχος 2, σελ. 62. Ὁ Σκοτεινὸς θάλαμος Χ.Γ. Παπανικολάου, Ἀθῆνα 1930. Ὁ Σκοτεινὸς θάλαμος τῆς ψήσεως καὶ ὁ Συμβολισμὸς του, κατὰ τὴν ἔκδοσιν τῆς «Σεπτῆς Στοᾶς Ἀναγέννησις» ἀρ. 75, Ἀθῆναι 1979 κ.τ.ο.

οἰκουμενιστικὴ νοσηπρία 100%! Τὸ περιέργον εἶναι ὅτι καταφεύρεται ἐναντίον τῶν ἐνστάσεων περὶ τῆς Πατριαρχικῆς Πράξεως τοῦ 1928, αἱ ὁποῖαι ἔχουν δημοσιευθῇ ἀπὸ ἀφορμούς εἰς τὸν Ο.Τ., τῶς ὁποῖας ὁμως προσφάτως διετύπωσε καὶ π. Θεόδωρος συντασομένου πλῆρως μὲ τὸν Ο.Τ. Τὸ προηγούμενον δίστασμα ὁ κ. Π.Τ. προειδοποιεῖ αὐτὸν ἀσπύτρως καὶ μετρήσας κάθε τρῶπον, διὰ νὰ τὸν ἀποτρέψῃ ἀπὸ τὴν ἀποτειχίσιν καὶ τώρα κατηγορεῖ τὸν Ο.Τ. ὅτι δὲν προβάλλει τὴν ἀποτειχισί! Τίνος τὰ συμφέροντα ὑπηρετεῖ; Ἐμπιστευόμεθα ἀπόλυτως τὴν κρίσιν τῶν ἀναγνωστῶν! Ὁ κ. Π.Τ. δὲν θὰ καταφέρει νὰ ἀποπροσανατολίσῃ τοὺς πιστοὺς ἀπὸ τὸν ἀντιοικουμενιστικὸν ἀγῶνα καὶ νὰ πλήξῃ μὲ πανούργως μεθόδους τοὺς ἀγωνιστάς! «Σκληρὸν σοι πρὸς κέντρα λακτίζεις»!

Πρὸς τὸν κ. Δημητρίον Σωτηρόπουλον

Ἀξιοῦν κύριε, ἡ εἰδησις περὶ διακοπῆς μνημονίου ὅχι μόνον δὲν ἀπεισιωπήθῃ, ἀλλὰ ἐποστειθῇ ἑλὶς τὸ πρωτοσελίδιον. Ἐγράψαμεν διὰ θὰ ἐπιανεῶλθμεν, ἀλλὰ τὸ χρονικὸν σημεῖον ὀρίζει ὁ Ο.Τ. καὶ ὄχι ὁ κάθε ἀναγνώστης. Ἀποδείξεις εἶναι διότι, ὅταν δεικνόμεν ὁ π. Σάββας ὁ Λαυρεωτῆς καὶ ἄλλοι Ἀγιορείται ὁ Ο.Τ. πρῶτος ἐδημοσίευσε κείμενά τους. Αὐτὸ διὰτ' ἐσεῖς τὸ ἀποσιωπᾶται; Μόνον συγκεκριμέναι κληρικαὶ δεικνόμεν τὴν μνημόνευσιν δι' ἐσᾶς; Οἱ ὑπόλοιποι πού ὑπῆρξαν καὶ πρωτοπόροι εἰς αὐτὸ δὲν εἶναι ἀγωνισταί; Ὅταν ἐξέσαμεν τίτλον «Σεξεῖται ἡ Ἑλλάς καὶ ἡ Ἱεραρχία κωφεῖται», εἰς ποῖον ἀνεφέρετο; Τὸ πλῆθος τῶν ἱερῶν πού δὲν δεικνῶνται καὶ τῶν λαϊκῶν πού δὲν συμφωνοῦν δὲν εἶναι ἀγωνισταί; Εἰφ' ὅσον ὁμως ἐπιθυμεῖτε νὰ προβαινεῖς εἰς ὑποδείξεις διὰ τὸ πῶς πρέπει νὰ τοποθετοῦνται τὰ ἄρθρα καὶ μάλιστα νὰ προσδιορίζετε καὶ τὸ μέγεθος πού θὰ πρέπει νὰ καταλαμβάνουν σημαίνει δι' γνωρίζετε καλύτερα τὰς καταστάσεις ἀπὸ τὸν Ο.Τ., παρὰ τὰς ἀπορήτους πληροφορίας πού ἔχουμεν εἰς τὴν κατοχὴν μας. Ἄν δὲν τὰς γνωρίζετε ἄς μὴ σπεύδετε νὰ ἐκφέρετε γνώμην, διότι πλήτητες θαναστικῶς αὐτοὺς τοὺς ὁποίους ἱσχυρίζεσθε ὅτι ὑπερασπίζεσθε... Ὁ π. Θεόδωρος δὲν ἔχει διακόψει τὴν συνεργασίαν του μὲ τὸν Ο.Τ. καὶ μάλιστα ἐνῶ ὁ ἴδιος ὡς διευθυντὴς συντάξεως μῶλις πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἐπεκοινωνήσας μαζί του. Πάντως εἰσθε πλῆρως ἐνημερωμένος διὰ τὰ τεκταινόμενα καὶ ἔχετε μελετήσει ἐπιστολάς, αἱ ὁποῖαι κυκλοφοροῦν, ὁποτε δὲν ἔχετε τὸ δικαίωμα νὰ κατηγορήτε τὸν Ο.Τ. ὅτι δὲν σᾶς ἐνημερώνει διὰ κάτι τὸ ὁποῖον τὸ γνωρίζετε ἥδη!

Ὁ ἀγὼν τοῦ Ο.Τ. ἐναντίον οἰκουμενιστῶν Ἐπισκόπων τὸν ἔχει φέρεῖ πολλᾶκις εἰς τὰ διακοτήρια, ἀντιθέτως τὰ χιλιάδες σχόλια εἰς τὰ ἱστολόγια, ὡς καὶ τὸ ἰδικόν σας, δὲν ἔχουν κανένα τίμημα. Ἄν εἰχάτε μελετήσει ἐπιστομάνεις τὰ ἄρθρα τοῦ Ο.Τ. θὰ ἐπιστημονίσατε ὅτι ὁ Ο.Τ. εἶναι τὸσον μαχητικὸς ὅσον ποτε καὶ ἀποδείξεις εἶναι διὸ ἱστοσελίδεις ἔγραψαν δι' ἡ ἀποτυχία τοῦ Κολυμβηρίου ὀφείλεται καὶ εἰς τὸν Ο.Τ. Ὁ Ο.Τ. ἀπεκάλυψε πρῶτος ἀπ' ὅλα τὰ μέσα ἐνημερώσεως καὶ τὴν ἱδρῶσιν τῆς Κατευθυνσεως Ἱσλαμικῶν Σπουδῶν, ἀλλὰ οὔτε αὐτὸ τὸ ἐσησημάνετε... Τελευταῖον ἄφροα τὸ τέμενος. Ἐγράψαμεν πολλά, καλὰ καὶ στοχευμένα γράφα ἐναντίον τοῦ τεμένους καὶ συνεχίζομεν νὰ ἀρῶμεν. Καλύτερον θὰ ἦτο νὰ ἀπευθύνετε τὴν μομφὴν εἰς ὅλους ἐκείνους δὲν ἐννοοῦσε τοὺς ἀνομιηστὰς κληρικoὺς) οἱ ὁποῖοι ἀσχολοῦνται ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον μὲ μίαν ἀνύπαρκτον «Συνόδον» (Ὅυτε Ἀγία, οὔτε Μεγάλη, οὔτε Σύνδοδος), ἐνῶ ἡ Ἑλλάς ὀδεῖται πρὸς μωσομουλμαντοπισιν καὶ οἱ μαθηταὶ θὰ διδάσκωνται θρησκοειλογίαν.

Τὴν 5ην Ἀπριλίον ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾷ τὴν μνήμην τῆς Ἁγίας Ἀργυρῆς τῆς Νεομάρτυρος.

Ἡ Ὁρθοδοξία μας Τοῦ π. Ἰωάννου Ἀμπελά
Εἶσαι σεμνὴ καὶ ἀπλανὴς γλυκεία Ὁρθοδοξία ὁ στολισμός καὶ ἡ ψυχὴ τῆς μάνας Ἐκκλησίας. ***
Τὸ Πνεῦμα τὸ Πανάγιο σφιχτὰ σὲ ἀγκαλιάζει καὶ σὲ κρατεῖ ἀνόθευτῃ ἡ χάρις Του σ' ἀγιάζει. ***
Τὸ σῶμα σου τὸ Ἅγιο τὸ συγκροτοῦν σμαράγδια τῆς πίστεως οἱ ἄθλητές, μάρτυρες παλληκάρια. ***
Σὲ σένα ἀφιέρωσαν μὲ πόθο τὴ ζωὴ τους μὲ κόπους, πόνους, βάσανα πορεύτηκαν μαζί σου. ***
Οἱ ἄμβωνες τῆς Ἐκκλησίας μὲ δύναμη βροντοῦνε τὰ στόματα τὰ ἱερὰ ἐσένα ἐξυμνοῦνε. ***
Κάθε καλοπρωραῖοτε στὴν ἀγκαλιά σου φέρνεις γιὰτὶ τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ μὲ παρρησία σπέρνεις. ***
Μὲς στὶς καρδιὲς τῶν χριστιανῶν θρόνος γιὰ σὲ ὑπάρχει καὶ σὲ λατρεύουν οἱ πιστοὶ ἀπ' τῆς ψυχῆς τὰ βᾶθη. ***
Καὶ εἶναι πάντα ἔτοιμοι γιὰ σὲ νὰ μαρτυρήσουν καὶ μὲ τὰ μῦρα τῆς καρδιᾶς νὰ σὲ ἄρωματίσουν. ***
Εἶσαι ἡ μεγαλύτερη πνευματικὴ ἀξία καὶ σὲ μισοῦν ἀντίχριστοι φίλῃ Ὁρθοδοξία. ***
Αἷμα καὶ δάκρυ χύθηκε γιὰ τὴν δική σου χάρις καὶ πότισαν τὸ ἱερὸ τῆς πίστεως βλαστάρι. ***
Πολλοὶ σὲ ἐπολέμησαν καὶ θὰ σὲ πολεμήσουν γιὰτὶ ζητοῦν ἀνότητα τὴν δόξα σου νὰ σβήσουν. ***
Πιστεύουν ὅτι κάποτε μποροῦν νὰ σ' ἀφανίσουν, μὰ ὅπως σβῆνει τὸ κερί, τὰ σχέδια τους θὰ σβήσουν. ***
Ἀρχόντισσα σὲ ἀγαποῦν ἄνθρωποι καὶ ἀγγέλοι ἀφοῦ τὴν πίστιν στὸ Χριστὸ ἐσὺ μᾶς ἀναγγέλλεις. ***
Ἡ χάρις σου ἀπλώνεται στὰ πέρατα τοῦ κόσμου γιὰτὶ κρατᾷς τὰ δόγματα ταμεῖο θείου νόμου. ***
Ὁρθοδοξία πάντῃ τὴ χάρις σου θεώνει στερεῖται τὸν Παράδεισο ὅποιος σὲ ταπεινώνει.

Καθηγηταὶ ἀγνοοῦν τὰ δόγματα!

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

φιλοσοφικῆς γνώσεως ὁρολογία τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας. Εἶναι ὅμως πολὺ ἀπλὸν τὸ νὰ καταλάβῃμε τὶ συμβαίνει διὰ τῆς προβολῆς τῆς αἰρετικῆς Τριαδολογίας ἐπὶ τῆς Ἐκκλησιολογίας τοῦ Πατισμοῦ. Ἐπειδὴ ἡ Οὐσία τοῦ Θεοῦ θεωρεῖται ὅτι προηγεῖται ἀπὸ τὰ Πρόσωπα εἰς τὸν Θεόν, ἔτσι καὶ ὁ Πάπας ἀποτελεῖ τὸν μοναρχὴν τῆς Ἐκκλησίας. Ἐπειδὴ ἡ Οὐσία ὑπερκαίει τὸν Προσώπων ἔτσι καὶ ὁ Πάπας κατέχει τὸ ἀξίωμα πού πλήρως ἀκόμη καὶ ἐκτός ἢ χωρὶς τὴν Ἐκκλησίαν. Ὅπως θεωροῦν ὅτι ὁ Πατὴρ καὶ ὁ Υἱὸς ἐκπέμπουν μαζί τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, ἔτσι ὁποιοσδήποτε ἱερεὺς ἢ ἐπίσκοπος, διὰ νὰ μεταδίδει ἀνασπότην χάριν πρέπει νὰ εὐρίσκεται εἰς κοινωνίαν μὲ τὸν Πάπαν. Ἡ ἐνότης καὶ ἡ καθολικότης τῆς Ἐκκλησίας παύει νὰ εἶναι ὅπως εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν κοινωνία ἰσοτίμων Τοπικῶν Ἐκκλησιῶν βάσει τῆς ταυτότητος τῆς πίστεως, ἀλλὰ ἐξαρτῆται ἀπὸ ἓνα μόνον παράγοντα, τὸν Πάπαν. Ἐφ' ὅσον ἡ Ἁγία Τριάς εἶναι ἄκτιστος καὶ ὁ κόσμος κτιστός, υπάρχουν δύο ἀνεξάρτητες μεταξύ τους Ἐκκλησίες, ἡ Θριαμβεύουσα καὶ ἡ Στρατευομένη, καὶ εἰς μὲ τὴν πρώτην ἀρχηγὸς εἶναι ὁ Κύριος εἰς δὲ τὴν δεύτεραν ὁ Πάπας.

Ἡ ἀπόλυτος ἐξάρχησις (καὶ ὄχι ἰσοτέρας καὶ ἀλληλοπεριχώρησις) τῶν προσώπων τῆς Ἁγίας Τριάδος ἔχει ὀδηγήσει καὶ εἰς νὰ εἶναι ὁ Πάπας ἡ κορυφὴ τῆς Ἐκκλησίας. Ἀπτόν παραδείγματι τὸ διάγραμμα πρὸ **Πάπα Βονιφاتیου Η'** τὸ 1302: (ἡ Ἐκκλησία) ἀντιπροσωπεύει ἓνα μυστικὸ σῶμα, κεφαλὴ τὸ ὁποῖο εἶναι ὁ Χριστὸς καὶ κεφαλὴ τὸ Χριστοῦ ὁ Θεός... δηλώνουμε, βεβαιώνουμε, ὀρίζουμε καὶ ἀναγγέλλουμε ὅτι χάριν τῆς αἰώνιας σωτηρίας **εἶναι καθήκον κάθε ἀνθρωπίνου πλάσματος νὰ ὑπακούει στὸν Ρωμαιο Ποντίφηκα**. Λόγῳ τῆς ἱεραρχίας κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ φθάσῃ εἰς τὸν Κύριον, ἀν δὲν ὑποτάσσεται πρῶτα εἰς τὸν Πάπα. Ὅπως χαρακτηριστικὰ ἐδῆλωσεν ὁ Πάπας Πίος ΙΒ' στὸ Mystici Corporis Christi: «Βαθίζου τὴν ὁδὸ μίᾶς ἐπικίνδυνος πλάνης αὐτοὶ οἱ ὁποῖοι πιστεύουν πῶς μποροῦν νὰ δεχθοῦν τὸν Χριστὸ, ὅταν ἀπορρίπτουν τὴ γνήσια πιστότητα στὸν ἐπὶ γῆς Βικαρίῳ τρου». Αὐτὴ ἡ θεολογία ἐπέρασε ἐπισήμως νὰ τὴν Α' Βατικανὴν καὶ εἶναι μὴ ἀκυρώσιμος!

Ἄν αὐτὰ ἀφορῶν μόνον εἰς τὸ πρωταρχικὸν δόγμα τῆς Ἁγίας Τριάδος, ἄς φαντασθῇ κανεὶς πόσα περισσότερα ἔχουν ἀλλοιωθῇ εἰς τὸ δόγμα περὶ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ εἰς ἄλλα δόγματα. Σκοπῶμες ὁμως, διότι ἀδυνατοῦμε νὰ ἀποδεχθῶμεν ἄ

Καλοί Στρατιώται Ίησοϋ Χριστοῦ καί στρατιωτάκια

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

Φλωρίνης Αιγλουσίνιος Καντιώτης, ὁ ὁποῖος ὑπῆρξε πρῶτον μεγάλους Παιερικό ἀνάστημα τῶν καιρῶν μας, ἀξιός καί ἀληθινός ἐπίσκοπος, φωτισμένος διδάσκαλος, σφοδρός πολέμιος τῶν αἰρέσεων, ιδιαίτερως δὲ τοῦ ἐπ'απορί Οἰκουμενισμοῦ, μιάς ὅχι ἀπλῶς αἰρέσεως, ἀλλά παναρέσους, ἡ ὁποία, ὅπως ἀναμνησται, θά ἐξεληχθῇ σέ πανθρησκεία, οἱ πιστοί τῆς ὁποίας θά λατρεύσουν ὡς θεοὶ τὸν πρετυπῶδῶς προετοιμαζόμενο καί βιαστικά ἐρχόμενο στήν ἀνθρωπότητα Ἀντίχριστο.

Τὸ ἀληθές τοῦ λόγου τοῦ μακαριστοῦ ιεράρχου ἀποδεικνύεται καί θά ἀποδεικνύεται σὲ κάθε ἐποχῇ. Ἀκόμη καί στῇ δικῇ μας ἐποχῇ, τὴν ὁποία οἱ Νεοεποχίτες (πρῶτα ζαζέλφρια τῶν Οἰκουμενιστῶν) ὀνομάζουν Νέα Ἐποχῇ, ἐμεῖς ὅμως τῇ θεωρούμεν Διαβολοεποχῇ.

Ναί, ἀγαπητοὶ ἀναγνώστες, ὑπάρχουν καί σήμερα ἐτοιμοπόλεμοι στρατιῶτες στὶς τάξεις τῆς Ορθοδοξίας καί δὲν πρέπει νὰ ἀπογοητευομεθα, ὅποτε κάποιοι ἀνάδοχοι εκπρόσωποι τῆς Στρατευομένης Ορθοδόξου Ἐκκλησίας, τιμῶν, ὡς παράφρονες ἡ μεθυσμένοι ἀπὸ τὸ γλυκὸ κρασί τῆς ἀρχιερατικῆς ἐξουσίας, τοὺς ἐχθρούς ὡς φίλους καί συμμαχίους αὐτῶν καί ἀπειλούν, δίκουκαν καί τιμωροὺν γενναίους στρατιώτες (ὅπως τὸν δεινμνηστο μεγάλο θεολόγο Νικόλαο Σωτηρόπουλο). Πάντοτε, ἐπομένως, θά ὑπάρχουν στρατιῶτες στὴν Ορθοδοξία. Αὐτοὶ μᾶς τὸ ἐγγυήθηκε ὁ ἴδιος ὁ Χριστὸς με τὸν διαβεβαιωτικὸ ἐκεῖνο λόγο του πρὸς τὸν Πέτρο γιὰ τὴν Ἐκκλησία *«πῦλα Ἰδοὺ σὺ κατασχύσουσιν αὐτήν»* (Ματθ.16:18), ἓνα λόγο, ὁ ὁποῖος υποδηλώνει καί τὴν παντοπνιὴ ὑπάρει καλῶν στρατιωτῶν στὸ ἐπίγειο Στράτευμα τοῦ Θεοῦ. Ὅπως γνωρίζομε, ὅμως, ἐκτός ἀπὸ τοὺς ἀληθινούς στρατιώτες ἐνὸς στρατεύματος, ὑπάρχουν καί τὰ στρατιωτάκια, μὲ τὰ ὁποῖα παίζου καὶ μικρὰ παιδιά. Αὐτὰ τὰ στρατιωτάκια, ὡς ἀψυχκα, δὲν κινουῖνται ἀπ' ἐαυτοὺν, ὅπως οἱ στρατιῶτες, ἀλλὰ τὰ κινοῦν καὶ τὰ τοποθετοῦν, ὅπως καὶ ὅπου θέλουν τὰ παιδιά. Στρατιωτάκια ἐμψυχκα ὅμως, ὄχι ψεύτικα καί πλαστικά, ὑπάρχουν καί ἀνάμεσα στοὺς ἀληθινούς στρατιῶτες καί μέσα στὴν Ἐκκλησία, κινούμενα ὄχι ἀπὸ μικρὰ παιδιά, ἀλλὰ ἀπὸ πᾶθῃ ἀβυσσάλεα (φιλοδοξία, ἀρχομανία, ἐμπάθεια, φθόνος, μίσος, κ.ἄ.) καὶ ἀπὸ σκεπτικές δυνάμεις ἐκδηλώντας ἐντολές, τοὺς λαμβάνουν ἰσως καί μέσα σὲ Μασονικὲς Στάτες, τῆς ὁποῖες (ἐντολές) ἐκτελοῦν πιστῶς, ἔστω καὶ ἂν αὐτοὶ εἶναι ἐπιζήμιες καὶ ἀλόγεραι γιὰ τὴν Ορθοδοξία, φοβούμενοι τῆς συνέπειες, τῆς ὁποῖες θά ἔχουν, ἐάν, ὅπως υποψιάζεται ὁ λαὸς μας, ἀνυπακούουν στοὺς ἀδιότατους ἐντολούς των.

Ὡλέτες παραδείγματα ἀμφότερῶν τῶν κατηγοριῶν: Ἀξιὸ ἀξιωματικοὶ καί στρατιῶτες στῇ Στρατευομένη μας Ἐκκλησίᾳ ὑπάρχουν πολλοί, τοὺς ὁποίους γνωρίζομε ἀπὸ τὴν Εὐαγγελικῇ καί Παιτερικῇ βιοτῇ καί δράσει τους. Δύο μόνο θὰ ἀναφέρωμεν ἐπὶ τοῦ παρόντος, οἱ ὁποῖοι εἶναι ἀληθينوὶ στρατιῶτες, ποὺ ξεχωρίζουν αὐτὲς τῆς ἡμέρες μὲ τοὺς ἀγῶνες των, ἀλλὰ καί τοὺς διωγμοὺς καί τῆς κακοπάθειας ποὺ ὑφίστανται ὡς καλοὶ στρατιῶτες Ἰησοῦ Χριστοῦ. Αὐτοὶ εἶναι ὁ π. Θεόδωρος Ζήσης καί π. Νικόλαος Μανώλης, ἀμφότεροι κληρικοὶ - κοσμήματα τῆς ἱ. Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης. Ἐκτός ἀπὸ τοὺς πολυετές ὑπὲρ τῆς Ορθοδόξου Πίστεως ἀγῶνες των, λίαν προσφάτως οἱ προαναφερθέντες κληρικοὶ ἐπλόυσσαν τὸ στρατολογικὸ τους μῆτρωο καὶ ἐνεργητικῶ μετὴ τὴν ἠρωϊκὴ καὶ ἀξέπαινη καί προβλεπόμενη ἀπὸ τοὺς ἱ. Κανόνες πράξῃ τῆς διακοπῆς τοῦ μνημοσύνου τοῦ πνευματικοῦ προεσταμένου των Μητροπ. Θεσσαλονικίης Ἀνθίμου, γιὰ τὴ σκανδαλώδη στάσι ποὺ τρεφεῖ ἐναντὶ τοῦ Οἰκουμηνισμοῦ, συμπεριλαμβανομένης καί τῆς ἀποδοχῆς ἐκ μέρους του τὸν κακοδόξον ἀποφάσεων τῆς ψευδοσυνόδου τοῦ Κολυμβαρίου Κρήτης τὸν περασμένο Ἰούνιο, τῆς ὁποῖας ἀποφάσεις καταδίκασε καὶ ἀπέριψε παράυτα καὶ πανορθόδοξῇ ἡ ὑγιής συνειδησι τοῦ Ορθοδόξου ἐκκλησιαστικοῦ πληρώματος, γεγονόσι ποὺ ἐτάραξε σφοδρὰ τῆς ἐνοχῆς συνειδήσεως τῶν πρωτεργατῶν τοῦ καλοκαιρινοῦ ἐκείνου συνοδικοῦ ἐκτρώματος. Εἶναι δὲ φυσικὸ, αὐτὲς τῆς στιγμῆς, οἱ πρωτεργάτες αὐτοὶ νὰ πνέουν τὰ μένεα κατὰ τὸν ἀντιπῶντων καί ἀνυπακούοντων στὰ οἰκουμενιστικὰ κελεύσματα τοὺς καί νὰ αἰσθάνωνται ὅπως ἠσθάνοντο οἱ Φαρισαῖοι, ὅταν ἐβλῆταν τοὺς ἀδόλους, ἀγαθούς, δικαίους καί καλοπροαίρετους Ἰουδαίους νὰ πιστεύουν καί νὰ ἀκολουθοῦν τὸν Χριστὸ καί ἔλεγον πρὸς ἐαυτοὺς (οἱ Φαρισαῖοι) πλῆρεις φθόνου καί θυμοῦ: *«Θεωρεῖτε οὗτ οὐκ ὠφέλειτε οὐδέν· Ἰδε, ὁ κόσμος ὅπως αὐτοὶ ἀπηλθεν»* (Ιωάν.12:19). Οἱ φθόβοι, βεβαίως, τῶν οἰκουμενιστῶν δὲν εἶναι ἀβάσιμοι, διότι πράγματι, ἂν κρίνωμε ἀπὸ τὰ βροντερὰ *«Ἀξίος»* καί ἄλλες ἐνδοθυσιδικῆς ἐκδηλώσεις τῶν ἐκκλησιασμάτων τὴν ὥρα ποὺ ἀνακοινώθηκε ἡ παύσι τῆς μνημονεύσεως τοῦ Μητροπολίτου, οἱ συνειδητοὶ πιστοὶ ἀκολουθοῦν μὲ πολὺ σεβασμὸ καὶ τυφλῇ ἐμπιστοσύνῃ τους καλοὺς αὐτοὺς ποιμένες των, ἐφαρμόζοντας τὸ λεχθὲν γιὰ τοὺς καλοὺς ποιμένες ἀπὸ τὸν Χριστὸ *«καὶ τὰ πρόβατα τῆς φωνῆς αὐτῶν ἀκούετε... οὗτ οἰδασι τὴν φωνὴν αὐτῶν»*.

Διὰ νὰ εἰμεθα ὅμως δικαιοί, πρέπει νὰ ἀναφέρωμε ὅτι, ἐκτός τῶν δύο προαναφερθέντων καλῶν κληρικῶν τῆς Θεσσαλονικίης, καί ἄλλοι ἀξιοὶ τῆς ιερωσύνης των κληρι-

κοί - στρατιῶτες, ἐκτιμῶντες τὴν κρίσιμότητα τῶν καιρῶν καί αἰσθανόμενοι τὴ μεγάλη εὐθύνη τους ἐναντὶ τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ λαοῦ Του, προέβησαν σὲ ἠρωϊκὲς πράξεις (ὅπως εἶναι ἡ διασφάλισι Ορθοδόξων κληρικῶν καὶ λαϊκῶν ἐντὸς καὶ ἐκτὸς Ἑλλάδος γιὰ τὴν ἀντικανονικότητα καὶ ἀντορθοδοξότητα τῆς κάθε ἄλλοι παρὰ «Ἀγίας» καὶ «Μεγάλης» Συνόδου), πράξεις τῆς ὁποῖες ἦδη ἀρχισαν νὰ «πληρῶνουν» μὲ διωγμοὺς, ἀπειλές, ἐιρωνικά καὶ συκοφαντικὰ δημοσιεύματα κ.ἄ. Οἱ κληρικοὶ αὐτοὶ εἶναι οἱ πρωτοπρ. π. Αναστάσιος Γκοτσόπουλος (Ι.Μ. Πατρῶν) καί π. Πέτρος Χίρς (Ι.Μ. Ἱερισσοῦ). Τοὺς γενναίους αὐτοὺς κληρικοὺς ἐνα εἰρωνικὸ καὶ πικρόχολο διαδικτυακὸ δημοσίευμα χαρακτηρίζει ὡς «οὐρές» τῶν π. Θ. Ζήση καί Ν. Μανώλη! Γιὰ τὸν συντάκτη αὐτοῦ τοῦ δημοσιεύματος ταιριάζει ἡ παροιμία *«εἶπε ὁ γάδορας τὸν πετεινὸν κεφάλαι»* (Σζημ). Ἐάν ὁ συντάκτης αὐτοῦ θεωρεῖ τὸν λόγο μας προσβλητικὸ καί θίγειται ἀπ' αὐτόν, δηλώνομε διὲν δὲν δι-στάσαμε νὰ τὸν ἀνακαλέσωμε, ὑπὸ τὴν προϋπόθεσι ὅμως νὰ ἀνακαλέσῃ πρῶτος αὐτὸς τὸν δικὸ του περὶ «οὐρῶν» λόγο, ὁ ὁποῖος δὲν θίγει καὶ δὲν προσβάλει τέσσαρες μόνον ἀξίους κληρικοὺς, ἀλλὰ καὶ πολλοὺς ἄλλους κληρικοὺς, μοναχοὺς καὶ λαϊκοὺς, οἱ ὁποῖοι διατηροῦν στενὲς πνευματικὲς σχέσεις μαζὶ τους). Τὸ ὅτι οἱ πατέρες Ἀναστάσιος καὶ Πέτρος δὲν εἶναι «οὐρές» κα-νενὸς καὶ ὅτι δὲν εἶναι ἄλογα καὶ ἄβουλα ὄντα, ἀποδεικνύει, μετὰρῶ ἄλλων, καὶ τὸ γεγονός ὅτι καὶ οἱ δύο εἶναι πολὺ μορφωμένοι κληρικοὶ, κάτοχοι μάλιστα μεταπτυ-χιακῶν τίτλων Θεολογίας, ὁ δὲ π. Πέτρος Χίρς εἶναι προσήλυτος στὴν Ορθοδοξία καὶ ὡς τοιοῦτος εἶναι ἓνα θαῦμα τοῦ Θεοῦ! Τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιο τρεμάσθαι τὴν πολυετὴ καὶ ἐπὶδυνῶν περιπλάνησι τοῦ ἀγαθοῦ αὐτοῦ δούλου του στὸν σκοτεινὸ λαβύρινθο τοῦ παναιρετικοῦ Προτεσταντισμοῦ καὶ ὠδήγησεν τὰ βήματά του ἀπὸ τὴν Ἀμε-ρική μέσα στὴν ἀσφαλὶ μάνδρα τῆς Ἑλληνικῆς Ορθοδο-ξίας, **τιμῶνας αὐτὸν καὶ μὲ τὸ ὕψιστο ὄξιωμα τῆς ιερωσύνης**. Οἱ οἰκουμενιστές ὅμως τὸν διώκουν, χαίρ-εκακὲς δὲ οὐρές τοῦ Πατριάρχου Βαρθολομαίου ἐν Ἑλλάδι ἀπατοῦν τὴν καθαιρεσί του καὶ ἐκδιώξῃ του ἀπὸ τὴν Ἁγία Μάνδρα τῆς Ορθοδοξίας, τῶν ὁποῖα βρήκε κα-ταφυγίον, κραυγάζοντας *«Σταύρωσον, σταύρωσον αὐτόν!»*. Ὡ, Χριστέ, πῶς ἀνέχεσαι τῆς ἀδικίης καὶ ἀνομίης ἀπὸ κα-κοὺς ἐκτροπώπους σου μέσα στὴν Ἐκκλησίᾳ! Δόξα τῇ μακροθυμίᾳ σου, Κύριε! Ἀλλὰ καὶ ἂν υποθέσωμε ὅτι οἱ δύο κληρικοὶ εἶναι «οὐρές» τῶν π. Θ. Ζήση καί π. Ν. Μανώλη (ποὺ δὲν εἶναι), δὲ ὑπενωθίωμενε στὸν κατήγο-ρό τους μία σημαντικὴ λεπτομέρεια: **τὰ ἄλογα, ἀγαπητέ ἠ Χριστῶ Π.Α., μὲ τῆς οὐρές τους διωχνόν τῆς ἐνο-χλητικῆς ἀλογόμυνης. Νὰ εἰσὶν δὲ βεβαίως, ὅτι μὲ παρόμοιο τρόπο οἱ κατ' ἐσὲ «οὐρές» θά ἐκδιώκουν τῆς ἐνοχλητικῆς, μολυσμένες καὶ ἀκάθαρτες ἀλογόμυ-νές τοῦ Οἰκουμενισμοῦ ἀπὸ τὸ πανάγιο Σῶμα τοῦ Χριστοῦ.**

Ἀπὸ πληροφορίες ποὺ ἀντλήσαμε ἀπὸ τὸ διαδίκτυο, στὸν κατάλογο τῶν ἱερῶν, ποὺ ἔπασσαν τὸ μνημόσυνο τῶν ἐπισκόπων των, προστέθηκαν καί ἄλλοι γενναῖοι κληρικοὶ, ποὺ ἐλάβαν τὴν ἠρωϊκὴ ἀπόφασιν τῆς ἀπειτε-χίσεως ἀπὸ τοὺς ἐπισκόπους των ἐξ αἰτίας τῆς ἐνεργη-τικῆς ἡ καὶ παθητικῆς συμπεριφορᾶς αὐτῶν ἐναντὶ τοῦ Οἰκουμηνισμοῦ, ιδιαίτερως δὲ τῆς ψευδοσυνόδου τῆς Κρήτης. Μέχρι τὴν ὥρα ποὺ γράφομαι αὐτοὶ οἱ γραμμέ-ς, ἔχουν συμβῇ τὰ ἐξῆς γεγονότα: τέσσαρες ἱερεῖς, ἀνήκον-τες στὴν Ἐκκλησίᾳ τῆς Κρήτης, οἱ π. Γαβριήλ Μαζανάκης, π. Ἑμμανουὴλ Σαρηρῆ, π. Σπυρίδων Δαμανάκης καὶ π. Παῦλος Μαζανάκης, δέκονταν τὸ μνημόσυνο τῶν μητρο-πολίτων τους, τῶν Σεβ. Κυδωνίας καὶ Ἀποκορινῶν κ. Δα-μασκηνοῦ, Σεβ. Ρεθύμνι καὶ Αἰλουποτάμου κ. Κυένειου, Σεβ. Λαμίας καὶ Σαρκίων κ. Εἰρηναίου. Ὁ Ὑμνωμένος ἐξ ἄλλου π. Μάξιμος Καραβᾶς καὶ ὁλοὶ οἱ Πατέρες τῆς ἱ. Μονῆς Ἀγ. Παρασκευῆς Μηλοχωρίου Ἐορδαίας ἔπασσαν τὸ μνημόσυνο τοῦ Μητροπολίτου Φλωρίνης Θεοκλήτου. Μετὰ τὸν κύριο σεισμό τῆς ἱ. Μητροπόλεως Θεσσαλονί-κης, μετασεισμικῆς δονήσεῖς ἔγιναν αἰσθητές καὶ στῇ γει-τονικῇ ἱ. Μητρόπολι Λαγκαδᾶ, ὅπου οἱ π. Φώτιος Βεζζίνιος δέκοντο τὸ μνημόσυνο τοῦ Μητροπολίτου Ἰωάννου, ὁ ὁποῖος, ὅπως ἀναφέρεται στὸ διαδίκτυο, ἐδίωξε τὸν εὐλαβῆ αὐτὸν ἱερεὰ ἀπὸ τὸν ναὸ καὶ τὸ στίππ καὶ τοῦ ἀπαγόρευσε νὰ λειτουργῇ καὶ νὰ ἐξομολογῇ!

Ὑπάρχουν ὅμως, ὅπως εἶπαμε, καί τὰ στρατιωτάκια, τὰ ὁποῖα, ἀντὶ καλοῦ στρατιῶται Ἰησοῦ Χριστοῦ προτίμη-σαν νὰ εἶναι κόλακες καὶ φερέφωνα Βαρθολομαίου ἀρχι-οικουμενιστοῦ καὶ νὰ ρίχνουν «Ἀάδι στὶ φωτιά», προτεί-νοντας (τὰ στρατιωτάκια) διδικτυακῶς τὴν παραδει-γματικὴ τιμωρία (καθαίρεσι) τῶν δύο ἠρωϊκῶν κληρικῶν τῆς Θεσσαλονικίης, ιδιαίτερως μάλιστα τοῦ π. Θεοδώρου Ζήση! (ἀκόμη καὶ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Πειραιῶς Σε-ραφεῖμ!). Ἄν τὸ τολμήσουν τὸ Φανέρη, ὁ ἅγιος Θεσσα-λονικίης, πθιανὸν καὶ ἡ ἱ.Σ.Ε.Ε., προβλέπεται ὅτι τὸ ἐκκλησιαστικὸ τοσονάμι ἱερὰς ὀργῆς, ἀντιδράσεων καὶ δια-μαρτυριῶν, ποὺ προκάλεσε ὁ ἀδικὸς καὶ ἀντικανονικὸς ἀφορισμὸς τοῦ ἐκλεκτοῦ ἐργάτου τοῦ Εὐαγγελίου, ἀειμνηστοῦ πλῆν Νικολάου Σωτηρόπουλου, θά ἱσχυρο-ποιοθῇ ἐπὶ περισσότερο, τὰ δὲ ἐράστασι παλληρσοικά κμῆματα θά τὰ παραδόν τὸν Βάσποτρο, τὸν Θεομδιὰ καὶ τὸν Σαρωνικὸ, τὰ δὲ ἀγριεμένα θαλάσσια ὕδατα θά ξεβράσουν ψάρια μέχρι καὶ τὸ Συνοδικὸ μέγαρο τῆς ἱ. Μονῆς Πετριάδ. Ὅπως δὲ ἤλεγξε κάποτε στὴν Π.Δ. μία ὄνος τὸν Βαλαάμ, τοιουτοτρόπως καὶ τὰ ψάρια αὐτά, ἐάν θελήσῃ ὁ Θεός, θά ἐλέγχουν τοὺς Συνοδικοὺς ἀρχιερεῖς, διότι ἐν καιρῷ τοῦ λαλεῖν ἀφυνώτεροι ἰχθύων ἐγένοντο. Ἀς εὐχρηθῶμε οἱ διὰ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ προδοσιῆς Πίστεως, ποὺ ἔχουν πληθυνθῇ στῆς ἡμέρες μας, νὰ μὴ ἐπιφέρουν καμμία νέα ἐθνικὴ περιπέτεια, ὅπως συνέβη με τὴν ἄλυσιν τῆς Πόλεως καὶ πῦσιν τοῦ Βυζαντίου μετὰ τὴν ψευδονόσην Φερράρας-Φλωρεντίας καὶ τὸ βεβλέρυο συλλεύτεργιο Ἐνωτικῶν Ορθοδόξων καὶ Λατίνων στὴν Ἁγία Σοφίᾳ ἡ με τὴν Κυπριακὴ τραγωδία μετὰ τὸ σχίσμα τῆς ἐκεῖ Ἱεραρχίας. Δόξα ὅμως τῷ Θεῷ, διότι οἱ προφη-τεῖες τῶν Ἁγίων Κοσμά τοῦ Αἰτωλοῦ, Ἀρσενίου τοῦ Καπ-παδόκου καὶ Παΐσιου τοῦ Ἀγιορείτου μᾶς δίδουν τὸ δι-καίωμα νὰ αἰσιοδοξοῦμε γιὰ τὴν τελικὴ ἐκβρσι τῶν ἐπερ-χομένων στὴν Πατρίδα μας καὶ σὲ ὅλο τὸν κόσμο γε-γονόντων.

Θὰ κλείσωμε τὸ παρὸν ἄρθρο μὲ μία ἐκκλησι πρὸς τοὺς μητροπολίτες τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Δὲν ἀπευθυνόμεθα καὶ πρὸς τοὺς ἐκτὸς Ἑλλάδος Ἑλληνορ-θοδόξους ἀρχιερεῖς, διότι στὸν χώρο τοῦ Ἀποδήμιου Ἑλληνισμοῦ εἶναι σχεδὸν ἀδύνατο νὰ εὐρεθῇ κάποιοις μὴ οἰκουμενιστῆς ἀρχιερεῖς. Κάνομε, λοιπὸν, ἐκκλησία σὲ ὅλους τοὺς ἐπισκόπους τῆς Ἑλλάδος νὰ ἐξέλθουν ἀπὸ τὸ καβούκι τῶν τῆς δειλίας, ἡ ἀδιαφορίας, ἡ κάποιας ἄλλης αἰτίας, ποὺ τοὺς κρατεῖ στὸ περιβόριο, μακριὰ ἀπὸ τὰ πεδία τῶν μαχῶν, ποὺ διεξάγει ἡ Ορθοδοξία κατὰ τῆς ποὶ ἐπὶκινδυνῆς αἰρέσεως ὅλων τῶν αἰώνων. Οἱ στιγμῆς ποὺ ζοῦμε εἶναι ἱστορικῆς καὶ ἡ ἀπουσία, ἀπτραξία καὶ ἀδράνεια τῶν ἀξιωματικῶν τῆς Στρατευομένης Ἐκκλη-σίας τώρα, ποὺ κορυφώνεται ὁ εὐλογημένος ἀπὸ τὸν Θεὸ ἀγῶνας καὶ ποὺ ἵχουν ἀρχαγγελικῆς σάπτηνης πνευματικῆς ἐπισταρτέσεως, ἰσοδυναμεῖ μὲ Ἀποταξία

«Ὁ νέος Μάρκος Εὐγενικός»

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

Ορθοδοξίας μας!!!

Καὶ τὸ πιὸ ἀδιανόητον, νὰ σχισθῇ ὁ ἄραφος χιτῶν τῆς πίστεως!!!

Ἐπιχείρησι διαίρεσεως τῆς κιβωτοῦ Ἁγίου Ὅρους, ἀλλὰ καὶ τὸν ἀπαντήστω Γῆς Ορθοδόξων ἐκκλησιῶν!! Προειδοποιῶ: βαρύνει θανάσιμα τὴν Ἱεραρχί-α σας!...Ἀλλὰ ἐσὰς πρῶτον! Διανύομεν: Ἐσχολο-γικῆς ἡμέρῃ!! Ὁ Παγκόσμιος Διωγμὸς ἐνδοίει! Ἡ εὐθύ-νη σας, ἀδιανόητος, ὅπως προειδοποιεῖ ὁ Ἅγιος Κυθῆ-ρων. Δύσατε ἱστορικὴ μάχη, καὶ οὐχί, συννεγάσι με-τά: λυσσῶδων λύκων! Μακαριώτατε: ὁ Ορθόδοξος λα-ὸς σας, σὰς περιμένει ὁμολογητὴ καὶ οὐχί ἐπίκουρον! Καὶ οὐχὶ συνεργάτης στοὺς καταδικασθέντας ὑπὸ ὅλων τῶν Ἱερῶν Συνόδων.

Γράφω στὴν ἐορτῇ τοῦ μεγάλου ὁμολογητῆ τῆς πί-στεως Ἀγίου Σπυριδίου 12/12/2016

καὶ προδοσία.

Ἄγιοι ἀρχιερεῖς, δὲν ἀκούετε τοὺς ἦχους τῶν σαπτήγων; Εἶναι τόσο δυνατόι οἱ ἦχοι, ποὺ μποροῦν νὰ ζυτηήσουν καὶ νεκροὺς στὰ νεκροταφεῖα! Απορούμε καὶ ἀναρωτώμεθα τί εἶδος ἠχοημονικοῦ ὀλίκου τοποθέτησαν στὰ μητροπολι-κά σας μέγαρα οἱ κατασκευαστές των. Ἄγιε Πειραιῶς, ἄγιε Γόρτυνος, ἄγιε Φλωρίνης, ἄγιε Αἰτωλοακαρνανίας, ἄγιε Κονί-της, ἄγιε Κυθήρων, ἄγιε Γαυράδας, ἐσεῖς ἔχετε δώσει δείγματα γραφῆς καὶ λόγου κατὰ τῶν αἰρέσεων καὶ κυρίως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ἄλλοι περισσότερο καὶ ἄλλοι ὀλιγότερο. Λάβετε ἐσεῖς, ἐπομένως, τὴν πρωτοβουλία τῆς οργανώσε-ως τοῦ ἀνποικουμενιστικοῦ ἀγῶνος τώρα ποὺ ὁ πόλεμος μαίνεται. Ὁ Οἰκουμενισμὸς εὐρίσκειται πρὸ πολλοῦ ἐντὸς τῶν τοιχῶν. Καιρὸς νὰ ἐλευθερωθῇ ἡ Ἐκκλησία ἀπὸ τῆ δουλεία του. Ἡ ἱερὰ ἐπανάστασις ἀρχισε καὶ ἡ ἱδρυσι μιάς ἀρχιερα-τικῆς αὐτῇ τῇ φορᾷ «Φιλικῆς Ἑταιρείας» ἐπιβάλλεται σημε-ρά ὅσο ποτε ἄλλοτε. Σὰς προσκαλεῖ ὁ ἴδιος ὁ Χριστός.

Τὸ ἄρθρο μας ὅμως θά ἦταν ἑλλείπες, ἐάν ἡ ἐκκλησί μας ἀπευθυνέτο μόνον πρὸς τοὺς ἀρχιερεῖς. Ὑπακούουσιν στῇ φωνῇ τῆς συνειδήσεώς μας καὶ ἐλπίζοντες νὰ μὴ πα-ρεξηγηθῶν οἱ προδόσεις μας, ἐνύνομε τὴν ἰσχνὴ μας φωνὴν με τῆς φωνῆς πολλῶν ἄλλων Ορθοδόξων πιστῶν καὶ κάνομε ἐκκλησί καὶ πρὸς τοὺς Ἀγιορείτες Πατέρες, τοὺς φυλάσσοντες τὴν Ἀκρόπολι τῆς Ἑλληνικῆς Ὁρθο-δόξας. Διότι Ἀγιορείται πατέρες, οἱ διακόνησαντες ἐντὲ 1965 τὸ τοῦ Ἀθηνῶνταρου μνημοσύνην, ἀναστήσανται ἐν τῇ κρίσει μετὰ τῶν τῆς γενεᾶς ταύτης μοναχῶν καὶ κατα-κρινουσιν αὐτούς: δι' ἐκεῖνοι ἀντέδρασαν σθεναρῶς κατὰ πατριαρχικῆς κακοδοξί-ας τε καὶ κακοπραξίας, καὶ ἰδοὺ πλείον Ἀθηνῶνταρο ὠδε. Κάποιοι βεβαίως Ἀγιορείτες, μι-οῦμεναι παλαιῶσι ἁγίοις μοναχοὺς τοῦ ἀγιωνύμου Ὅρους, ἀντιδρῶν καὶ διαμαρτύνονται δημοσίως καὶ εὐθαρώς με ἐπιστολὰς καὶ πεπαρηχασμένες ὁμολο-γίαις Πίστεως, γεγνημένοι νέοι ὁμολογητές. Δυστυχῶς, ὅμως, αὐτοὶ δὲν εἶναι πολλοί. Πάντοτε, βεβαίως, οἱ ἥρωες ἦταν ὀλίγοι. Ἄλλωστε, ὁ Κύριός μας εἶπε κάποτε: *«πολ-λοὶ εἰσι κληροὶ, ὀλίγοι δὲ ἐκλεκτοὶ»* (Ματθ. 20:16). Εἰμεθα ἄραγε ποτὶ ἀπαιτητικοί, ὅταν βλέπτοντες σμῆνῃ ἀκρίδες τῆς Ἀποκαλύψεως νὰ ἔχουν πέσει, ἐκτός τῶν ἄλλων τόπων, ἀκόμη καὶ στὸ Περιβόλι τῆς Παναγίας (ἀπόρρητο ἄλλοτε κάστρο τῆς Ορθοδοξίας) καὶ νὰ κατατρώνουν τοὺς ἀγαλούς καὶ εὐχόμενος καρποὺς τῶν αἰωνίων δένδρων, τὰ ὁποῖα ἔχουν ποτίσει καὶ αὐξήσει ρυάκια ὀλόκληρα δα-κρυῶν μετανοίας καὶ ἰδρωτῶν ἀσκητικῶν ἀγώνων καὶ πα-λεσιμάτων, ἀλλὰ καὶ αἱμάτων μαρτύρων καὶ ὁμολογητῶν, ὀλίγους μόνον μοναχοὺς νὰ ψεκάζουν τὸ Περιβόλι με τὸ ἀνωθεν καθέσθ σ' αὐτοὺς «ἐντομοκτόνο», οἱ περισσότεροι δὲ νὰ καθυστεροῦν τῇ συνειδήσει τους, διὲ τῇ δικῇ τους ἀρμοδιόττη ἐναντὶ τοῦ κομμοσχοῖνι καὶ ἡ προσευχῇ; Ἐπὶ τῇ ευκαιρίᾳ ἐνθυμηθήκαμε τώρα τὴν εὐστοχὴ ἀπάντησι, ποὺ ἔδωσε σὲ ἐρώτησι κάποιοι ἀκροατοὶ τοῦ ὁ δεινμητος Νικολάου Σωτηρόπουλος (καὶ ποῖα ἀπάντησι τοῦ σοφοῦ ἐκεῖνου θεολόγου δὲν ἦταν εὐστοχῇ):

Ἐρώτησι: «Δὲν θά ἦταν καλύτερα, ἀντὶ νὰ ἐλέγχωμε τὰ κακὼς κείμενα μέσα στὴν Ἐκκλησία, νὰ κάνωμε προσ-ευχῇ».

Ἀπάντησι: «Ὁ Χριστὸς προσευχήθηκε στὸν κῆπο τῆς Γεθσημανῇ ὅμως δὲν ἀρκέστηκε στὴν προσευχή, ἀλλὰ ἔπλυνσε κατόπιν τὰ χέρια του νὰ καρφωθοῦν ἐπάνω στὸν Σταυρὸν!

Ἀναφερόμεθα συχνὰ στὰ ἄρθρα μας στὸν ἀξιόμνη-μο Νικόλαο Σωτηρόπουλο, ὅπως θά ἔχουν διαπι-στῶσι πολλοὶ ἀναγνώστες, διότι ὑπῆρξε ὁ ἀγωνιστι-κόφροτος Ορθόδοξος λαϊκὸς θεολόγος τῶν καιρῶν μας καὶ σφοδρότερος πολέμιος τῶν αἰρέσεων καὶ διὲ τοῦ Οἰκου-μενισμοῦ. Στὸν ἀντιαιρετικὸ ἀγῶνα καὶ στὴν ἑρμηνεία τῆς Ἀγ. Γραφῆς εἶχε ἀφιερῶσει ὀλόκληρη τῇ Χριστομνητῇ ζωῇ του, ἀγωνιζόμενος δὲ γιὰ τὴν ψυχοφθορὸν ἐπέκτασι τῆς σατανικῆς παναιρέσεως τοὺς τελευταίους καιροὺς σὲ τέτοιο βαθμὸ, ὥστε στὰ τέλη τῆς ζωῆς του ἔλεγε συχνὰ στὸν γράφοντα καὶ σὲ προσφιλῇ του πρόσωπα καὶ πάλι στενοὺς συνεργάτες του *«Τὸ μόνο ποὺ ἐπιθυμῶ εἶναι (ἐὰν θέλῃς ὁ Θεός) νὰ ζήσω 3 - 4 χρόνια ἀκόμη γιὰ νὰ πολεμήσω περισσότερο (μὲ τῇ χάρι Του) τὸν Οἰκουμενισμό»*. Ἡ παράτασι ὅμως τῆς ἐπιτειγῆς ζωῆς τοῦ ὁμολογητοῦ θεολόγου, ὅπως ἀπεδείχθη, δὲν ἦταν στὰ σχέδια τοῦ Θεοῦ. Ἦταν ὅμως κατὶ ἄλλο, τὸ ὁποῖο εἰμεθα βεβαῖοι ὅτι εὐφραίνει πολὺ τὴν ψυχὴ τοῦ Νικολάου Σωτηροπούλου, ἀλλὰ καὶ πολλῶν ἄλλων κοιμηθέντων ἀγωνιστῶν κατὰ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ὅπως εἶναι οἱ μα-καριστοὶ πατέρες Ὁσ. Ἰουστίνος Ποπόβιτς, Αἰγλουσίνιος Καντιώτης, Χαρδάλας Βασιλόπουλος, Μάρκος Μανώ-λης καὶ πολλοὶ ἄλλοι. Καὶ αὐτοὶ ποτὶ εὐφραίνει τὰ πνεύμα-τα ὅλων τῶν δικαίων καὶ τετελειωμένων στοὺς οὐρανούς εἶναι ἡ καθυστερημένη μὴ, ἀλλὰ εὐλογημένη ἐξέγερσι πολλῶν ἱερατικῶν συνειδήσεων κατὰ τῶν ἐπισκόπων, ἐφε τὸν συμμετεχόντων ἐνεργῶς στῇ γεγονηνῇ Οἰκουμε-νικῇ κίνησι, ἐφε τὸν παρακολουθούντων ἀπαθῶς καὶ μοι-ρολατρικῶς αὐτὴ καὶ ἀποδοχομένων τὰ ἀντορθόδοξά ἀποτελέσματα τῆς, ὅπως καὶ πλῆθος προδοσιῆς Πίστε-ως ἀπὸ προκαθημένους καὶ συνετισκόπους των.

Ἡ τελευταία αὐτῇ ἱερὰ ἐπιθυμία τοῦ ἀγωνιστοῦ θε-ολό

ΜΟΝΟΣ ΚΕΡΔΙΣΜΕΝΟΣ Ο ΠΑΠΑΣ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΘΕΟΛΟΓΙΚΟΥΣ ΔΙΑΛΟΓΟΥΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

ρες προσέφεραν κατά κανόνα την ύποταγή στον Πάπα. Αυτό γίνεται και σήμερα. Τί άλλο είναι η αναγνώριση της εκκλησιαστικότητας του Πατισμου και της Ουνίας στο Balamand (1993) και η συνέχεια του διαλόγου της Όρθοδοξίας με την Λατινική «Εκκλησία»;

β) Οι Διάλογοι υπηρετούν τά συμφέροντα του Πατισμού: Οι Πάπες χρησιμοποίησαν και χρησιμοποιούν τούς διαλόγους για την ισχυροποίηση του κύρους και της εξουσίας τους, με την σύμπραξη της ορθόδοξης εκκλησιαστικής Ήγεσίας. Επαναλαμβάνεται και σήμερα τὸ μέγα σφάλμα των «βυζαντινών» προγόνων μας, ἡ απόρριψη δηλαδή της προσκλησεως της αντιπατικής συνόδου της Βασιλείας (1431-38), που ἀνταποκρίνονταν στην ορθόδοξη στήριξη του συν-οδικού θεσμού. Γι' αὐρούμενοι τὸν παπικό θεσμό στην Δύση ἦσαν πιστοί, ὡς πρὸς αὐτό, σὸ φρόνημα της Έκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, ἑνσαρκούμενο καὶ ἐκφραζόμενο ἀπὸ τούς ἁγίους Πατέρες. Ἀλλά καὶ σήμερα οὐνίτητες Ὀρθόδοξοι στήριζουν τὸν Πατισμό, ἀνεχόμενοι νὰ χαρακτηρίζεῖ ὁ Πάπας (ὁ προηγούμενος Πάπας Βενέδικτος ΙΣΤ΄) «ἐλλειμματική» τὴν Έκκλησία μας, διότι δὲν δέχεται τὸ παπικό πρωτείο καὶ τὸ συναρπεί φυσικά με αὐτὸ ἀλλάθον. Στήριζοντας δὲ τὸν Πατισμό, ἀθετοῦν τούς Ἁγίους καὶ τὴν περί Πατισμοῦ ὁμολογία τους. Σῶζουμε τὸν Πατισμό ὡς κοσμικὸ κράτος καὶ χάνουμε τὴν Ὀρθοδοξία!

γ) Οι πιστοὶ στὴν πατερική παράδοση πάντα δικαιώνονται: Σ' ἀντίθεση με τούς αὐτοκράτορες καὶ τούς ἀποτελούντες τὴν οὐνίτητικα αὐλή τους, ἡ μερίδα τῶν πατερικῶν Ὀρθοδόξων εἶχε πάντα συνείδηση τῆς ριζικής διαφοροποιήσεως καὶ πτώσεως τοῦ Δυτικοῦ Χριστιανισμοῦ, ὅταν μάλιστα ἀπὸ τὸν ΓΓ΄ αἰώνα ἄρχισαν οὐσιαστικότερες συζητήσεις. Γι' αὐτὸ καὶ ἀγωνίζονταν γιὰ τὴν διάσωση καὶ στήριξη τῆς δογματικό-κανονικής τάξεως τῆς Έκκλησίας. Αὐτοὶ εἶναι ὁ λόγος, ποὺ χῆ-τοῦσαν βάση τῶν συζητήσεων νὰ εἶναι οἱ ἐπὶ τὰ οἰκουμενικές συνόδοι, ὡς ἀρραγές θεμέλιο τῆς ἐνότητος.

Εἶναι ἐξ ἁλλου γεγονὸς ὅτι Ὁ Ανατολικὸς, σ' ἀντίθεση με τὴς σημερινές πρακτικές, δὲν συμμετείχαν στους διαλόγους θεωρώντας τὴν ἀλήθεια τῆς πίστεως ὡς ἥπιουμένο, ἀλλ' ὡς ἀπόλυτα καὶ ἀσασίαστα δεδομένο. Τὸ φρόνημα τῶν Ἁγίων Πατέρων, ἡ κρινή πατερική παράδοση τῆς πρώτης χιλιετίας, ἦταν γιὰ τούς πατερικούς ἡ ἀμετακί-νητη βάση. Ἀποφευχόνταν κάθε τι, ποὺ θὰ μπορούσε νὰ θέσει ὑπὸ ἀμφισβήτηση τὴν μοναδικότητα («Μίαν») τῆς Έκκλησίας. Τὸ διατυμωνίζουμε σήμερα «διάλογος ἐπὶ ἰσῶς ὁροίς» θέτει ἀπ' ἀρχῆς ἐν ἀμφίβολῳ τὴν ἀλήθεια τῆς πατερικής παραδόσεως καὶ καταθῶναι ὡς ἐκκλησιαστικότητα τὰ ἀποδειξιμένες αἰρέσεις. Ἡ συμπεριφορά τῶν πατερικῶ Ὀρθοδόξων φαίνεται καθαρότερα στὴν Σύνοδο Φεράρας-Φλωρεντίας. Ὁ διάλογος τῶν πατερικῶ Ὀρθοδόξων δὲν ἦταν κάποιος θεολογικός συμψηφισμός, ἀλλὰ ἀπέβλεπε στὴν συνάντη-ση τῶν δύο πλεύρων στὴν ἐν Χριστῷ ἀλήθεια. Εἶναι σαφὲς σὸ σημεῖο αὐτὸ ἡ θέση τοῦ αἰγίου Μάρκου Εὐγενικοῦ: «οὐκ ἐγχωρεῖ συγκατάβασις εἰς τὰ περί τῆς πίστεως». Ὁ θεολογικός διάλογος ἔχει χαρακτηριστὴ ἱεραποστολής. Εἶναι κλήση στὴν Ἀλήθεια. Μία ἐνότητα ἐν τῇ ποικιλίᾳ, ὅσον ἀφορᾷ στὴν Πίστη, ἦταν ἀδιανόητη, ὅπως σήμερα προβάλλεται γιὰ τὴ μόνη δυνατοῖτητα ἐνότητας, λόγω τῆς πατικής ἀδιαλλάξιας. Οἱ οὐνίτητες Ὀρθόδοξοι ἔχουν τὴν ψευδαίσθηση ὅτι οἱ ὅποιοι συμβιβασμοὶ θὰ ὀδηγήσουν σὲ ἀληθὴ καὶ ἀρραγὴ ἐνότη-τα.

δ) Τὸ «παπικό πρωτεῖο», κύρια καὶ μόνιμη ἐκφάραση τῆς πατικής ἀλλοτριώσεως: Αὐτὴ ἦτὶ ἡ συνείδηση τῶν «βυζαντινών» Ὀρθοδόξων, ποὺ προσέκρουαν μόνιμα στὴν πατική ἐμμονή στο πρωτεῖο Jurisdictionis καὶ τὴν ἐντονη προβολή του. Εἶναι δὲ γεγονὸς, ὅτι τὰ περί Πάπα δόγμα-τα (πρωτεῖο, ἀλλάθον, Vicarius Christi κ.λπ.) ἦταν καὶ εἶναι τὸ μεγαλύτερο ἐμπόδιο στὴν ἐπιτυχὴ ἐκβασὶ ἐνὸς διαλόγου με τὴν Λατινική «Εκκλη-σία». Τὸ πρωτεῖο, ἐξ ἁλλου, κατὰ τὴν πατική ἐκδοχή του, εἶναι ἡ πηγὴ ὅλων τῶν ἁλων καινο-τομιῶν τῆς. Ἡ ἀνύψωση δὲ τοῦ Πάπα ὑπὲρ τῆς Συνόδους μένει μέχρι σήμερα ἀμετακίνητη. Ἀρκεῖ νὰ μελετήσῃ κάποιος τὰ ἀναφερόμενα στὸν Πά-πα στὴν ισχύουσα σήμερα ἐπίσημὴ Ρωμαϊκὴ Κα-τήχηση.

Ἡ μεγαλύτερη δὲ αὐταπάτη εἶναι ἡ ἐπιδίωξη ἐπανεμφανίσεως τοῦ πρωτεῖου, τὸ ὁποῖο, ὅπως καὶ ἂν χαρακτηρισθεῖ, παραμένει πρωτεῖο, ἀνιεκκλη-σιαστικό καὶ πατερικὰ ἀπαράδεκτο, ὡς φορησιμέ-νο με τὴν πολιτική-κοσμική σημασία του. Ἡ πρό-ταση, Πατικῶν καὶ Οἰκουμινιστῶν, νὰ γίνεῖ δεκτὸ τὸ παπικό πρωτεῖο ὡς «πρωτεῖον διακονίας», ἀποδεικνύεται ἀπατηλὸ πυροτέχνημα. Διότὶ ἡ με-γαλύτερη ἐκφάραση εἰλικρινείας, διακονίας καὶ φι-λαλληθείας θὰ ἦταν ἡ ἐπίσημη ἄρνηση ἐκ μέρους τοῦ Πατισμοῦ ὅλων τῶν πατικῶν καινοτομιῶν, σὸ ἐπικεντρω τῶν ὁποίων βρίσκονται τὰ εἰδικὰ κατὰ Πάπα δόγματα.

Τὴν ἀδιαλλάξία τοῦ Πατισμοῦ δείχνει ἡ σημερι-νὴ Ρωμαϊκὴ Κατήχηση: «Ὁ Πάπας, ἐπίσκοπος Ρώμης καὶ διδόχος τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου, εἶναι ἡ αἰώνια καὶ ὀρατὴ ἀρχὴ καὶ θεμέλιο τῆς ἐνότητας, ποὺ συνδέει τόσο τούς ἐπισκόπους μετὰ τούς ὅσο καὶ τὰ πλήθος τῶν πιστῶν... Πραγματικά ὁ ἐπίσκοπος Ρώμης μετ' ὃ ἀξίωμα τοῦ ὡς ἀντιπρό-σωπος τοῦ Χριστοῦ ὡς ὡς ποιμένες ὅλης τῆς Έκκλησίας, ἔχει **πλήρη, ὑπεράρτη καὶ παγκό-σμιαν ἐξουσία** μέσα στὴν Έκκλησία, τὴν ὁποία μπορεῖ πάντοτε ἐλευθερὰ νὰ ἀσκεῖ». Καὶ στὴν συν-έχεια: «Ὁ σύλλογος, δὲ τὸ σώμα τῶν Ἐπισκόπων δὲν ἔχει ἐξουσία, ἂν δὲν βρίσκεται σὲ κοινωνία μετ' τὸν ἐπίσκοπο Ρώμης, ὡς ἀρχηγό του. Ὁ σύλλο-γος τῶν ἐπισκόπων ἀσκεῖ τὴν ἐξουσία πᾶνω σὲ ὅλη τὴν Έκκλησίᾳ μετ' ἐπίσημο τρόπο στὴν Οἰκου-μενική Σύνοδο». Προστίθεται ὁμῶς τὸ ἀναρκετὸ τῆς Οἰκουμενικής Συνόδου: «**Δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος, ἂν δὲν ἐπικυ-ρωθεῖ, ἡ τουλάχιστον ἂν δὲν γίνεῖ δεκτὴ, ἀπὸ τὸν διδόχο τοῦ Πέτρου.**» Εἶναι γεγονὸς. Ἡ Λα-τινικὴ Έκκλησία, χάριν τῆς ὑποταγῆς τῆς Ὀρθο-δοξίας, θὰ ἦταν πρόθυμη νὰ ὑποχωρήσει σὲ θεο-λογικὰ ζητήματα, ὅπως λ.χ. τὸ Filioque, ποτε ὁμως στὰ περί Πάπα δόγματα (πρωτεῖο καὶ ἀλά-θητο). Καὶ ὁμως κατὰ τούς οὐνίτητες Ὀρθόδο-ξους ὁ Πατισμός εἶναι ἡ Έκκλησία!

Υπάρχει ὁμως καὶ τὸ δαιμονιότερο: εἶναι ἡ προ-σπάθεια τῶν οὐνίτητων Ὀρθοδόξων νὰ στήριζον τὴν ἀπάτη τῆς πατικής πλευράς, με τὴν ἀναγνώρι-ση ἐκ μέρους τῶν τοῦ Πατισμοῦ, **ὅπως εἶναι σή-μερα**, ὡς αὐθεντικῆς ἐκκλησίας. Αὐτὸ σημαίνει, ὅτι ὁ διάλογος με τὴν Λατινική «Εκκλησία» στήριζεται καὶ σήμερα σὲ σαθρὴ βάση καὶ γι' αὐτὸ οἱ ὅποιες ἀποφάσεις τῶν τοπικῶν Ὀρθοδόξων Ἱεραρχιῶν ἐλέγχονται γιὰ τὴν ὀρθοδοξία τους, ἀφοῦ ἀντιμ-α-χονται τὸ φρόνημα τῶν Ἁγίων.

ε) Οἱ μὴ πατερικὸι ἐκκλησιολοὶ λειτουργοῦν ὡς «πέμπτη φάλαγγ» στὸ σώμα τῆς Ὀρθοδοξίας: Τὴν ἀναρχικιστὴ φάελα τῶν αὐτοκρατόρων καὶ γενικότερα τῶν ηγετῶν τοῦ Γένους, ποῦ, μω-ψάζοντας μπροστὰ στὴν πραγματικότητα, στήρι-ζαν τῆς ἐλπίδες τους σὸ Πάπα, ἐνίσχυναν καὶ ἐν πολλοῖς καθοδηγούνταν πρόσωπα τυχοδιωκτικά, κατὰ κανόνα, οἱ λεγόμενοι φιλενωτικοί, προτάς-α.

σόντες τὸ ἴδιον ὄφελος τῶν δικαίων τῆς Έκκλη-σίας. Κοντὰ στὸν Ἰωάννη Ε' Παλαιολόγο ἦταν ἡ (παπική) μητέρα τοῦ Ἄννα τῆς Σαβοΐας καὶ κύριος σύμβουλος του ὁ λατινόφωνος Δημήτριος Κυδῶ-νης. Τὸν Ἀνδρόνικο Γ' συμβούλευσε καὶ στήριξε ὁ οὐνίτης Βαρλαάμ ὁ Καλαβρός. Καὶ αὐτοὶ δὲν εἶναι οἱ μόνοι, ἀλλ' οἱ ἐπισημότεροι.Τέτοια πρόσωπα διαμόρφωναν τὴν πολιτικὴ τοῦ Κράτους καὶ τὴς ἐπιλογές τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἡγεσίας, καθορίζον-τας τὴν πορεία τοῦ Γένους στὶς κρισιμότερες ἱστο-ρικές στιγμές του. Ὁ Βαρλαάμ εἶναι ἐκείνος, ποῦ προειδοποίησε «τὸν διάλογο τῆς ἀγάπης» γιὰ τὴν ἀμβλυση τῶν διαφορῶν καὶ τῶν ἀντιστάσεων τῶν Ὀρθοδόξων, συστατώντας στὸν Πάπα τὴν διατήρηση φιλικῶν σχέσεων με τὴν Ἀνατολή μέ-χρι τὴν ἀποκατάσταση τῆς ἐνότητας στὴν πίστη. Εἰς ἄλλου, ὁ Νικαῖας Βησσαρίων καὶ ὁ Ρωσίας Ισι-δωρος, πεπεισμένοι ἐνωτικοὶ καὶ φιλοπαπικοί, ἐνίσχυναν τὴν ἀποψη τοῦ αὐτοκράτορα, ὅτι ἦσαν ἄσκοπες οἱ ἀτελεύτητες θεολογικὲς συζητήσεις, χάριν τῆς ἐπισπεύσεως τῆς συμφωνίας. Ἡ ἴδια ἀδικαιολόγητη σπουδὴ διακρίνει καὶ τὴς σημερινές ἐνωτικές προσπάθειες.

Τὸ ἐρώτημα ὁμως εἶναι, γιὰτὶ πολεμοῦνται σή-μερα, μετ' ὅση σφοδρότητα καὶ πᾶθος, οἱ συνεχι-στές τῆς στάσεως τοῦ Ἁγίου Μάρκου, ὁ ὁποῖος μάλιστα δὲν ἐζήσε τὴν δογματοποίηση καὶ τοῦ παπικοῦ Ἀλαθῆτου (1870), ποὺ καθιστὰ τὰ ἐμπό-δια τῶν δικῶν μας ἐνωτικῶν προσπάθειῶν ἀνυ-πέρβλητα.

Χαρακτηριστικὴ περίπτωση διαχρονικοῦ θεολο-γικοῦ δωσιολόγου εἶναι ὁ «πατριάρχης» Ἰωάννης Βέκκος, πρωταγωνιστικὴ μορφή τῆς ἐνωτικής συν-όδου τοῦ 1274. Ὁ Βέκκος ἐνσαρκώνει ἱστορικά τὸν ἀσπόνδυλο καιροσκόπο ὅλων τῶν ἐνωτικῶν διαλόγων, ποὺ ἔχει ἐπιφανεῖς συνεχιστές καὶ στὴν ἐποχὴ μας. Φαινομενικὰ ὀρθόδοξος στὴν ἀρχὴ καὶ μάλιστα ἀμύνητος τοῦ Ἁγίου Μάρκου, ὁ ὁποῖος συνοδοιπορεῖ ἀργότερα καὶ διαστοφέας τῆς. Ὁ Βέκκος προσφέρει σημαντικὴ βοήθεια καὶ σὲ μιά ἄλλη ψυχολογικὴ κατεύθυνση. Ἐπειδὴ καιρο-σκοπικός ἐνωτισμός συγκαλύπτεται ὅχι καιροῦ τὸ ἀληθινὸ φρόνημα, εἶναι ἀνάγκη νὰ μὴ παρασυρό-μεθα στὴν κατάταξη τῶν Θεολόγων μας ἀπὸ κά-ποιον κείμενα τῆς πρώιμης παραγωγῆς τους, ὅστω καὶ ἂν εἶναι ὀρθόδοξοι καὶ πατερικά. Κατὰ τὸν ρή-τορα Δημοσθένη, ἄλλωστε, «πρὸς τὸ τελευταῖον ἐξῆβαν ἑκαστὸν τῶν πρὶν ὑπαρξάντων κρινεῖσθαι». Εἶναι ἐπόμενο, συνεπώς, οἱ ἐξοχότεροι ἐνωτικοὶ νὰ τιμωτὰν ἀπὸ τὸν Πάπα. Οἱ δέχόμενοι ημιτικές διακρίσεις σήμερα συνεχίζουν τὸ παράδειγμα τῶν Βησσαρίωνος καὶ τοῦ Ἰσιδωρου, τῶν καρδινα-λίων. Μόνιμο παραμένει, συνεπώς, τὸ πρόβλημα τῆς διααστάσεως τῆς ἐνότητος τῶν Ὀρθοδόξων.

στ) Ὁ Πατισμὸς ἀποδεικνύεται πάντα ἀνυ-ποχώρητος καὶ ἀμετανόητος: Καὶ αὐτὸ λόγω τῆς κοσμικής-κρατικής ὑποστάσεώς του. Ὁ Πατι-σμός, ὡς κράτος, δὲν ἦταν, οὔτε εἶναι δυνατόν νὰ λειτουργήσει ὡς Έκκλησία καὶ μάλιστα ὑπὲρ τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ὅπως φαντά-ζονται οἱ ἀφελείς (:) ἐκ τῶν Οἰκουμινιστῶν.

ζ) Τὸ ψευδοεπιχείρημα: Ὁ σημερινὸς Διάλογος με τὴν Πατική «Εκκλησία» στήριζεται σὲ ἑνα ψευ-δοεπιχείρημα, ποὺ ἀναπαράγεται συνεχῶς ἀπὸ τὴν ἐνωτικὴ παράταξη. Καὶ αὐτὸ εἶναι, ὅτι δῆθεν ὁ Πατισμὸς δὲν ἔχει καταδικασθεῖ συνοδικά, δηλ. ἀπὸ Οἰκουμενικὴ Σύνοδο. Μὲ βάση δὲ αὐτὴ τὴν παραπλανητικὴ διακήρυξη προχώρησαν, χωρὶς φυσικὰ καμία πανορθόδοξὴ ἀπόφαση, στὴν ἀνα-γνώριση de facto τῆς ἐκκλησιαστικότητας τοῦ Πα-τισμοῦ καὶ τῆς συμπεριφορᾶς ἀπέναντι σ' αὐτόν καὶ τὸν Πάπα, ὡς ἐκκλησιαστικῶν μενεβῶν καὶ «τὸν ἕτερον πνεῦμον» τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ σώμα-τος, ὅστω καὶ ἂν εἶναι «φωμιακοί», μὴ ὑγιῆς δηλα-δὲ εἰς τὴν πίστη καὶ πράξη του. Ὅλες οἱ ἀναφορὲς στὸν Πάπα, τόσο στὸν θεολογικὸ διάλογο, ὅσο καὶ στὶς σχέσεις με αὐτόν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρ-χείου, ποὺ ἐπιτηδεύει καὶ τὴς ἁλῆς ἑλληνοφώνες Έκκλησίες, ὁ Πάπας ἐκλαμβάνεται ὡς ὀρθόδοξος ἐπίσκοπος, μέλος τῆς Έκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, κα-νονικὸ καὶ ὑπεροχικό, ὡς νὰ εὐρισκόμεθα στὴν πρὸ τοῦ σχίσματος ἐποχῇ, στὴν περίοδο τῶν ἀρχαίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων.

Μελετώντας ὁμως τὴν ἐκκλησιαστικὴ ἱστορία καὶ λαμβάνοντας ὑπόψη τὴ μακρὰ διαδικασία τῶν μετὰ τὸ σχίσμα ἐνωτικῶν προσπαθειῶν, καταλή-γουμε σὸ κριτικὸ ἐρώτημα: **Μπορούμε σήμε-ρα δεχθούμε τὴν συνέχεια τῆς ἀρχαίας Πεν-ταρχίας, με «πρωτὸν τῆ τάξε» τὸν ἐπίσκοπο τῆς Πρεσβυτέρας Ρώμης; Ἀσφαλὺς ὄχι.** Ἡ Παλαία Ρώμη μετὰ τὸ σχίσμα εἶναι τὸ Πατριαρ-χείο, ποὺ ἀποσχίσθηκε καί, συνεπώς, ἐξέπεσε σὸ θεσμοῦ τῆς Πενταρχίας. Κάθε ἐπαρρηγι, συν-επῶς, τῶν ἀφορώντων στὴν Πενταρχία τῶν Πα-τριάρχων Ὁρόνων στὶς σημερινές σχέσεις εἶναι ὄχι μόνον ἐσφαλμένη, ἀλλὰ καὶ προβάλλει τὴν πλήρως ἀθεολόγητη, ἀνιεκκλησιαστικὴ καὶ ἀυθαίρετη μεθόδευση τοῦ θεολογικοῦ διαλόγου.

Σ' ὅλη τὴ διάρκεια τῆς δουλείας διακεκριμένοι ἐκκλησιαστικοὶ συγγραφεῖς τῆς ρωμαϊκής Ἀνα-τολής θεωροῦσαν ἀναγκαῖο νὰ ἀπαντήσουν σὸ ἐρώτημα «τί ἐστὶ Πάπας», γιὰ νὰ συμπεράνουν τὸν αἰρετικὸ χαρακτήρα τῆς Παλαιᾶς Ρώμης καὶ τοῦ Πατισμοῦ, καὶ ποὺ ἔχει ἀποτυπωθεῖ καὶ στὰ σχετικὰ δογματικο-συμβολικὰ συνοδικὰ κείμενα αὐτῆς τῆς περιόδου.

Συγκεκριμένα ὁμως οἱ ὑπὸ μεγάλων θεολόγων μας χαρακτηριζόμενες ὡς **οἰκουμενικές** συνόδοι, τὸ 879 ἐπὶ Μεγάλῳ Φωτίῳ καὶ οἱ ησυχαστικές συνόδοι τοῦ 14ου αἰ. με κορυφωση ἐκείνη τοῦ 1351 (Ἡ' καὶ Θ' ἀντίστοιχα) ἔχουν καταδικάσει πατικές πλάνες/αἰρέσεις. Εἶναι δὲ σημαντικὸ, ὅτι τῆς ὀνομαστικῆς καταδικῆς ἐνὸς πατριαρχικοῦ θρόνου εἶναι πολὺ βαρύτερη ἡ καταδική (de facto) τῶν κακοδοξίων, τῆς ὁποῖας ὁ θρόνος αὐτὸς «γυμνὴ τῇ κεφαλῇ» ἀποδέχεται καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ κηρύττει.

Σ' αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ σημεῖο, ὅπως καὶ σὲ ἄλλα φυσικά, ἀπογοητεύσει τὸ ὀρθόδοξο πλήρωμα ἡ πρόσφατη «Σύνοδος τῆς Κρήτης» (Ιουνῖος 2016). «Δὲν ὑπάρχει οὐνε ἐνας Ἅγιος τῆς Έκκλη-σίας μας ποὺ μὴ κατὰδικαίει τὸν πατισμό. Δὲν ὑπάρχει οὔτε ἐνας πατέρας καὶ σύγχρονος ἁγια-σμένος Ἔρροντας ... ποὺ νὰ μὴ κατὰδικαίει τὴς πα-τικές πλάνες. Εἶναι ὁμόφωνη, ὁμῶθυμ καὶ δια-χρονικὴ ἡ ἀπόρριψη καὶ ἡ καταδικὴ τῶν δοξασιῶν τοῦ πατισμοῦ». Ὅλες αὐτές οἱ Σύνοδικές ἀποφά-σεις τῆς Έκκλησίας μας καὶ τῶν Ἁγίων Πατέρων μας διαχρονικά **παραβίασε καὶ κατεπάτησε βά-ναυσα** ἡ «Σύνοδος» τῆς Κρήτης. (Βλ. Ἡ Σύνοδος τῆς Κρήτης: Αγία καὶ Μεγάλὴ Σύνοδος: Ἐκδόση Συνάξεως Ὀρθοδόξων Ρωμηῶν «Φωτὴς Κόντο-γλου», Σεπτέμβριος 2016, σ. 33).

Γ' αὐτὸ ὅλοι οἱ, με τὴ Χάρη τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ μας, βαδίζοντες στὰ ἴχνη τῶν Ἁγίων καὶ Θεοφώ-ρων Πατέρων μας ὅλων τῶν αἰώνων, ἐπιμένουμε στὴν ἀρχή, ποὺ ἔθεσε ὁ «Ἀπάντησις τῆς ἐν Κων-σταντινουπόλει Συνόδου τῶ 1895 πρὸς τὸν Πάπα Λέοντα ΙΓ'»: «Ἡ φυσικωτέρα δόξς πρὸς τὴν ἐνω-σὶν ἐστὶν ἡ ἐπάνοδος τῆς Δυτικῆς Έκκλησίας ἐν-τὸ ἀρχαῖον δογματικὸν καὶ διοικητικὸν καθε-στῶς». Κάθε ἐνωτικὴ προσπάθεια, ποὺ δὲν κινεῖται στὰ ὅρια τῆς αἰωνιότητος, ἀλλ' ἀποβλέπει σὲ «πρὸςκαιρον ἀμαρτίας ἀπλόαυσις» (Εβρ. 11,25), εἶναι καταδικασμένη σὲ ἀποτυχία, ὅπως οἱ ἐνωτικές προσπάθειες τῶν «βυζαντινῶν» αὐτο-κρατόρων.

Ο ΑΓΙΟΣ ΙΩΧΗΦ Ο ΥΜΝΟΓΡΑΦΟΣ

Τὴν 3ην Ἀπριλίου ἡ Έκκλησία μας τιμᾷ τὴν μνήμην τοῦ Ἁγίου Ἰωσήφ τοῦ ὑμνογράφου.

Ἀγὼν κατὰ τὸν Οἰκουμενισμοῦ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

χάθηκε ἡ διαφημιζόμενη κρητικὴ λεβεντιά καὶ ἡ παρρησία! Ἀλλὰ καὶ στὴ διασπορά, ὁ Φόβος εἶναι μόνιμη κατάσταση στους ἄρχιερεῖς καὶ κανεῖς δὲν τοῖμα νὰ διατυπώσῃ τὴν παρα-μικρὴ φωνιά. Δυστυχῶς τὸ οἰκουμενικὸ πατριαρχεῖο διατη-ρεῖ τὴν ἐνότητα διὰ τῆς ἀπειλῆς καὶ βίας!

Ἡ Έκκλησία, ποὺ καυχάται γιὰ τὸ συνοδικὸ τῆς σύστημα, στὴν πραγματικότητα στενάχει ἀπὸ τὸ στεγνὸ οἰκουμενιστικό σύστημα. Ἐχουμε χάσει τὴν παρρησία, γεμίσαιε ἀπόγνωση καὶ κινδυνεύουμε νὰ χάσουμε τὸ φῶς τῆς πίστεως. Παντοῦ χει-ροκροτήματα, δουλικές ὑποκλίσεις, χαμόγελα καὶ ἐμετικές ἐκδηλώσεις, ποὺ δὲν ἔχουν καμιά σχέση με τὴν ἀληθινὴ εὐσέ-βεια καὶ τὸ μαρτυρικὸ φρόνημα τῆς Έκκλησίας. Ὅλα αὐτὰ ἐξ αἰτίας τῶν ἐπιμόνων καὶ τυφλῶν οἰκουμενιστῶν! Μᾶς περιμέ-νουν δυσκόλες μέρες. Ὁ ἐχθρὸς εἶναι ἐντὸς τῶν τειχῶν. Οἱ ἐπι-θέσεις εἶναι ἀπὸ μέσα καὶ ὄχι ἀπὸ ἔξω.

Ἐάν δὲν ὑπῆρχε ὁ οἰκουμενισμός, τὸ ἔργο τῆς Έκκλησίας θὰ ἦταν μεγαλύτερο, οὐσιαστικότερο καὶ ἀποτελεσματικότερο. Ἡ πίστη θὰ ἀπέδιθε πολλοὺς καρπούς. Ἡ Ὀρθοδοξία θὰ ἔλαμπε, θὰ συγκινούσε καὶ θὰ προκαλοῦσε πνευματικὴ ἀφύπνιση σὲ αὐτοὺς ποὺ τὴν ἐγκατέλειψαν ἢ δὲν τὴν γνώρισαν ποτέ. Τότε θὰ φαίνονταν οἱ μεγάλες διαφορές με τὴς ἄλλες «ἐκκλησίες» καὶ ἡ ἀγιότητα θὰ καθοδηγοῦσε τούς καλοπροαίρετους. Ὅλοι θὰ ἔβλεπαν ὅτι ὁ πάπας ἐμπαίζει τούς λαούς χρησιμοποιοῦντας χωρὶς φόβο Θεοῦ τὴν πίστη, τούς ὀδηγεῖ σὲ ἐγκόσμιους λει-μῶνες καὶ ὄχι στὴ βασιλεία τῶν οὐρανῶν. Θὰ διατίστανον ἐπί-σης τὴν ἀπομάκρυνση τῶν προτεσταντῶν ἀπὸ τῆς διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ καὶ τὴν περιπλάνησή τους σὲ σκοτεινὸς δρόμους, γεγονός ποὺ δημιουργεῖ ἀνεφύρωτο χᾶσμα καὶ κόβει κάθε ἐλπί-δα προσέγγισης καὶ ἐπικοινωνίας. Οἱ προτεστάντες δὲν μπο-ροῦν νὰ συνηνευθοῦν οὔτε μετὰ τούς. Πολὺ περισσότερο δὲν τούς ὀρθόδοξους. Εἶναι ματαιοπονία κάθε προσπάθεια διαλό-γου μαζί τους. Μοιάζει με τὴν προσπάθεια νὰ θέλῃ κάποιος νὰ ἰσορροπήσῃ ἑνα κῶνο με τὴν κορυφὴ πρὸς τὰ κάτω. Οἱ οἰκου-μενιστές ὁμως βλέπουν καλὴ προαίρεση στους προτεστάντες καὶ ἔχουν τὴν ψευδαίσθηση ὅτι στήθηκαν οἱ γέφυρες καὶ μηδε-νίστηκαν οἱ ἀποστάσεις! Μᾶς διαβεβαίωνει καὶ ὁ ἴδιος ὁ Πα-τριάρχης!

Εὐχὴ τῶν ὀρθοδόξων χριστιανῶν εἶναι νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ Φανάρὶ τὸν οἰκουμενισμό καὶ νὰ ἀρχίσῃ νὰ ἐργάζεται γιὰ τὴ δό-ξα τῆς Ὀρθοδοξίας. Οἱ μεγαλόσχημοι κληρικοί τοῦ ἄς μὴ συχνά-ζουν στὶς αὐλὲς τῶν αἰρετικῶν, γιὰ νὰ μὴ δημιουργοῦνται ψευ-τικές ἐντυπώσεις στὸ λαό. Ἀν ὁμως ἡ συμπτάθειά τους πρὸς αὐτοὺς εἶναι μεγάλὴ καὶ δὲν μποροῦν νὰ ζήσουν δίχως αὐτούς, ἄς μετακομίσουν ἐκεῖ, γιὰ νὰ ἡρεμήσουν οἱ ἴδιοι καὶ νὰ ησυχά-σουμε καὶ ἐμεῖς. Δὲν θὰ νιώσουμε καὶ μεγάλο κενὸ ἀπὸ τὴν ἀπουσία τους. Ἐμεῖς θὰ συνεχίσουμε τὴν ἱερὴ μὴ ἀποστολή καὶ θὰ διδάσκουμε ὅτι μόνον στὴν Ὀρθοδοξία ὑπάρχει σωτηρία. Θὰ τονίζουμε ἐπίσης ὅτι μποροῦν νὰ ἐπιστρέψουν στὴν Έκκλη-σία ἀπαρνούμενοι τῆς αἰρετικές τους θέσεις.

Ἀπὸ τούς ἐτερόδοξους δὲν πρέπει νὰ περιμένουμε καμιά βοήθεια. Οἱ ὑποσχέσεις τους ποτέ δὲν πραγματοποιήθηκαν. Τὸ σχέδιό τους ἦταν πάντα ἡ ἄλωση τῆς Ὀρθοδοξίας. Αὐτὸ τὸ ξε-χνοῦν οἱ Φαναριώτες, οἱ ὁποῖοι ἡνομιούνται στους αἰρετικούς καὶ περιμένουν τὴ συμπαράστασή τους. Εἶναι σὰν νὰ περιμέ-νουν στοργικὴ συμπεριφορὰ πρὸς ἑνα κοπιδὶ πρόβατο ἀπὸ μιά ἀγέλη λύκων! Μὰ δὲν καταλαμβάνουν τί γίνεται! Δὲν θυμοῦν-ται τὰ «κατορθώματα» τῶν σταυροφόρων; Δὲν ὑπομίζονται τὴ δολιότητα τῶν πατικῶν καὶ τῶν προτεσταντῶν; Ἐπιτέλους, εἰάν ἐκεῖνοι ἔχασαν τὴν δρασὴ τοῦ καὶ λημονήσαν τὴν ἱστο-ρία, ἐμεῖς δὲν θὰ τούς ἀκολουθήσουμε. Ἀς πᾶνε μόνου τους σὸ κρεμῖο. Δικὴ τους ἡ ἐπιλογή, δικὴ τους καὶ ἡ εὐθύνη. Ἐμεῖς δὲν θὰ γίνουμε ἀναβαστές στὰ ἀφηγισμένα ὄλογα τοῦ οἰκουμει-σμοῦ, οὔτε θὰ συνενηργήσουμε σὲ οποιαδήποτε ὑποκριτικὴ καὶ κοσμικὴ συμπεριφορά. Ἡ προκλητικὴ τους στάση ἀπέναντι στους αἰρετικούς στὴν πραγματικότητα ὑψώνει τοῖχο ἀπομω-νώσης τους ἀπὸ τὸ ὀρθόδοξο πλήρωμα.

Εἶναι τραγωδία ποὺ οἱ πνευματικοὶ μας πατέρες, δηλ. οἱ πα-τριάρχες, οἱ ἀρχιεπίσκοποι καὶ οἱ μητροπολίτες, ἀδιαφοροῦν μπροστὰ στὴν ἀγνωμία τοῦ ἁπλοῦ καὶ ἁδολου λαοῦ, ποὺ προ-καλεῖται ἀπὸ τῆς οἰκουμενιστικές τους δραστηριότητες. Γι' αὐτὸ οἱ πιστοὶ στρέφονται στους ἐνέρετους γέροντες, οἱ ὁποῖοι, ἐνῶ δὲν ἔχουν ἀνωτερὴ θέση στὴν Έκκλησία, ἀποτελοῦν τὸ στήριγ-μά τους. Εἶναι τὸ πνευματικὸ ἀλεξικέραυνο, ποὺ προφυλάσσει ἀπὸ τούς αἰρετικούς. Τὸ γεγονός αὐτὸ δὲν μὴς ἀφήνῃ νὰ ἀπο-γρηυθευθούμε. Ὁ Θεὸς ἔχει ἀναθέσει σὲ αὐτοὺς τὸ ἱερό ἔργο τῆς σωτηρίας μας. Αὐτὸν πηδαλιουργοῦ τὸ καράβι τῆς Έκκλησίας, ματαιώνοντας τὰ σχέδια τῶν οἰκουμινιστῶν καὶ ἀντικροῦν τῆς θεωρίας τῶν αἰρετικῶν. Δὲν πρέπει ἐπίσης νὰ

Δέν πρόκειται δὶὰ τὸ σκῆνωμα τῆς Ἀγ. Ἑλένης

Ὅσον ἐγγίζει ἡ ἡμέρα τῆς ἀφίξεως τοῦ Λειψάνου καθίσταται γνωστόν ὅτι δὲν εἶναι καθόλου βέβαιον ὅτι ἀνήκει εἰς τὴν Ἁγίαν Ἑλένην! Μάλιστα, ἐνῶ εἶχε δοθῇ ἡ ἐντύπωσις ὅτι πρόκειται διὰ σκῆνωμα εἰς τὴν πραγματικότητα εἶναι μόνον ἐλάχιστα τμήματα! Ὁ Σεβ. Φαναρίου διατὶ δὲν τὰ λέγει αὐτὰ εἰς τὰ τηλεοπτικὰ κανάλια, ὥστε νὰ μὴ-θῇ ὁ κόσμος καὶ οἱ Ἰεράρχει τὴν ἀλήθειαν; Ἀντιθέτως ἐπέτυχε συμφωνεῖν μὲ τὴν «Σταθερὲς Συγκοινωνίης Α.Ε.» διὰ ὥρων ὑποβολῆν τοῦ ἔργου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας, ὥστε νὰ διαφιμῶσιν τὸ γεγονός καὶ ἐμμέσως τὸν ἴδιον. Ὡς ἐπληροφορήθημεν ἀπὸ ἄρθρον τοῦ κ. Δημήτρη Ἀλεξοπούλου εἰς τὴν ἐφημερίδα «ΑΧΙΑ NEWS» τῆς 24ης Μαρτίου 2017:

«Ὁ ἑπίσκοπος Φαναρίου καὶ γενικός διευθυντὴς τῆς Αποστολικῆς Διακονίας κ. Ἀγαθάγγελος...

Νέα διαμάχη Ἀρχιεπισκοπῆς - Φαναρίου

Μετὰ τὴν ἀπόκτησιν Ἱ. Ναοῦ ἀπὸ τὸ Πατριαρχεῖον Κωνσταντινουπόλεως εἰς τὴν Ἀττικὴν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν προέβη εἰς τὴν σφράγισιν αὐτοῦ! Ἡ ὑπόθεσις αὕτη δὴ παρουσάζου ἐπιπλοκάς, ἀπ’ ἐνὸς ἐπειδὴ τὸ Πατριαρχεῖον φαίνεται νὰ πύπτει εἰς Κανονικὸν ἀδίκημα ἀπ’ ἐτέρου ὁ Ἀρχιεπίσκοπος εἰς νομικὸν σφάλμα. Ὡς ἐπληροφορήθημεν ἀπὸ ἄρθρον τοῦ κ. Σωτήρη Τζούμα εἰς τὴν ἱστοσελίδα Exarsalmos.gr τῆς 24ης Μαρτίου 2017:

«Πρὶν προλάβει νὰ ἀνακοινωθεῖ ἐπίσημως ἀπὸ τὴν Σύνοδο τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ἡ ὁποία συνήλθε τὴν Δευτέρα 20 Μαρτίου καὶ προέβη στὴν ἀποδοχὴ τῆς δωρεᾶς τοῦ Κτήματος Προμπονά, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν ἱερώνυμος, σὲ μία αἰφνιδιαστικὴ κίνησιν ἀντιπερισσασμῷ στὴς 22-3-2017,προχώρησε στὴ σφράγιση τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, ἐνὸς τοῦ κτήματος Προμπονά, μὲ τὴ συνδρομὴ ἀστυνομικῶν δυνάμεων. Σύμφωνα μὲ τὸ αἰτιολογικὸ τῆς ἀπό-

Σπουδαῖα θέσεις τοῦ Σεβ. Πειραιῶς διὰ τὴν πολιτικὴν

Ὁ Σεβ. Πειραιῶς παρεχώρησε συνέντευξιν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐδήλωσεν ὅτι κανένα ἀπὸ τὰ παρόντα κόμματα δὲν ἐκφράζει τὸν εὐσεβεῖ λαόν, τὴν χρειάζονται πιστοὶ ἄνθρωποι, διὰ νὰ ἐκφράσουν αὐτὸν τὸν λαὸν πολιτικά, ὅτι παραδοσιακὰ κόμματα ἐπρόδωσαν τὰς θῆκας ἀρχάς, καὶ ὅτι ἡ ἐμπλοκὴ κληρικῶν εἰς τὴν πολιτικὴν ἐπιτρέπεται, ὅταν ἀφορᾷ μόνον εἰς τὸ ἐπιπέδον τῆς «ἐκκρήσσεως τῶν ζωπύρων τοῦ γένους». Ὡς κατέστη γνωστόν ἀπὸ τὴν ἐφημερίδα «ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΤΟΥ ΤΥ-ΠΟΥ» τῆς 19ης Μαρτίου 2017:

«Οἱ παρεμβάσεις σας προκαλοῦν ἐντύπωση καὶ δημιουργοῦν μία πολιτικὴ προέκταση. Ἐχετε βολιδοσκοπηθεῖ ἀπὸ τοὺς κ.κ. Νίκο Νικολόπουλο καὶ Τάκη Μπαλτάκο γιὰ τὸ ἐνδεχόμενον νὰ πολιτευθεῖτε, νὰ δημιουργηθεῖ κάποιον κόμμα; -Ναί, ἀλλὰ ἡ Ἐκκλησία εἶναι ὁλων, εἶναι κοινωγία Θεοῦ καὶ ἀνθρώπου. Δὲν εἶναι κόμμα, δὲν εἶναι τμήμα. Ἡ Ἐκκλησία ἀγκαλιάζει κάθε ἄνθρωπον καλῆς θέλησεως, δὲν μπορεῖ νὰ κομματιάζεται. -Επομένως; -Επομένως, ἕνα ἱεράρχης δὲν μπορεῖ νὰ μπεῖ σὲ αὐτὴ τὴ λογικὴ. Ἀλλωστε ἡ ἐνασχόλησις μὲ τὰ κοσμικὰ πράγματα, κυρίως μὲ τὴν κοσμικὴ πολιτικὴ πράξη, ἀποτελεῖ ἰδιώ-νυμο ἀδίκημα τοῦ κανονικοῦ μας Ἐκκλησιαστικοῦ Δικαίου, ποὺ κόλλάζεται μὲ τὴν ποιητὴ τῆς καθαρῆσεως. Δὲν ἔχω καμία πρόθεσι φυσικὰ νὰ ἐμφανισθῶ

Μήνυσις Σεβ. Ζακύνθου κατὰ Ὑπ. Ἀμύνης

Αἱ καταγγελίαι τοῦ Ὑπουργοῦ διὰ ἀπατίτησιν παρανόμου συναλλαγῆς παρότρυνον τὸν Σεβ. Ζακύνθου νὰ καταφυγῇ εἰς τὴν δικαιοσύνην. Ὡς κατέστη γνωστόν ἀπὸ τὴν ἐφημερίδα «ΗΜΕΡΑ ΖΑΚΥΝΘΟΥ» τῆς 21ης Μαρτίου 2017:

«Μνηντήρια ἀναφορὰ προκειμένου νὰ ὑπερασπιστεῖ τὰ δικαιώματα ἀλλὰ καὶ τὴ φήμῃ τῆς Μητροπόλεως Ζακύνθου ἀπέ-στειλε ὁ Μητροπολίτης Διονύσιος πρὸς τὸν Εἰσαγγελεὰ Πρωτοδικῶν Ζακύνθου, μετὰ τὴς τελευταῖες ἐξελεύσεις καὶ τὰ ὅσα ἀνέφεραν, μεταξὺ ἑλλων, στὴ Βουλῇ, ὁ ὑπουργὸς Ἐθνικῆς Ἀμυνας, Π. Καμμένος, Συγκεκριμένα, ὁ ὑπουργὸς ἀναφέρθηκε σὲ «στέλεχος, ἱερέα» ποὺ ζήτησε ἀντάλλαγμα σὲ μετρητὰ καὶ μία βίλα, γιὰ νὰ μὴ ἀπαγο-

ρεύσει τὴν ἐπένδυσιν. «Εἶναι φανερό ὅτι ἡ παραπάνω ἀποστοφρὸ τοῦ Π. Καμμένου βασίζεται σὲ ἀκράια παραπληγιὰν τοῦ πληροφόρησιν, γιὰτὶ οὔτε ὑπάρχει ἀλλὰ οὔτε θὰ μπορούσε νὰ ὑπάρξει διάλογος ὅπου ἱερωμένους τῆς Μητροπόλεως Ζακύνθου, νὰ ἔχει ζητήσει ὄδωρα» παράνομα, γιὰ νὰ μὴ ἀπαγορεύσει τάχα τὴν ἐπένδυσιν, πλην ὅμως μὲ αὐτὴν τὴν διατύπωση, θίγει βαρύτερα καὶ καίρια τὴν Ἐκκλησία τῆς Ζακύνθου καὶ πρὸς ἀποκατάστασιν τῆς ἀλήθειας, ποὺ μὲ βεβαιότη-τὰ πιστεύουμε ὅτι εἶναι οὐσιωδῶς διαφορετικὴ καὶ γιὰ νὰ μὴ παραμείνῃ ἡ παραμικρὴ σκία σὲ βάρος τῆς, θὰ πρέπει τὸ ἀνωτέρω ἀναφερθὲν περιστατικὸ νὰ ἐρευνηθεῖ πλήρως», ἀναφέρει ὁ κ. Διονύσιος».

Δικαιώσεις τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Φανερωμένης Λευκάδος

Μὲ ἀριθμὸ ἀπόφασις 463/2017 στὴς 7 Μαρτίου τὸ Συμβούλιο Ἐπικρατείας δι-οικαίωσε τὴν Ἱερὰ Μονὴ Φανερωμένης Λευκάδος σὲ δικαστι-κὸ ἀγῶνα μὲ τὴν Ἱερὰ Μητρό-πολη Λευκάδος, ποὺ ἐκκρουήθη-σε ἀπὸ τὸ 2010 καὶ ἀφορούσε τὴν αἰρετὴ ἐκλογὴ τῶν ὀργά-νων διοικήσεως τῆς Μονῆς - ἡγούμενο καὶ ἡγουμενοσσυμ-βούλιο-. Ὅπως ἀναφέρει καὶ ἡ δικαστικὴ ἀπόφασις «ὃ Μητρο-πολίτης κ. Θεόφιλος εἶχε ἐκδη-λώσει ἀρνήσιν νὰ ὀρίσῃ μέλος ἐφορευτικῆς ἐπιτροπῆς γιὰ τὴν ἀνάδειξιν αἰρετοῦ ἡγούμενου καὶ ἡγουμενοσσυμβουλίου». Μὲ σκοπὸ , ὅπως ἰσχυρίζεται ἡ Μονή, τὴν μετατροπὴ τῆς ἱστο-ρικῆς Μονῆς Φανερωμένης Λευκάδος σὲ ἱερὸ προσκυνη-τό, ὥστε νὰ ἐλεγχθῇ τὰ οἰκονο-μικά τῆς Ἱ. Μονῆς. Ἐτοί μὲ τὴν ἀπόφασιν αὕτη κατοχυρώνεται τὸ αὐτοδιοικητὸ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς. Νὰ ὑπενθυμίσουμε ὅτι

ἡ διαμάχῃ εἶχε ξεκινήσει σχε-δὸν πρὶν ἐπὶ τὰ χρόνια, δηλαδὴ δύο χρόνια μετὰ τὴν ἐκλογὴν τοῦ κ.Θεοφίλου ὡς Μητροπολί-του Λευκάδος. Ὁ ἡγούμενος τῆς Μονῆς, κ. Νικηφόρος Ἀσπρογέρακος, ὁ ὁποῖος ἦταν καὶ στὸ τρίπρόσωπον γιὰ τὴν ἐκλογὴ νέου Μητροπολίτου Λευκάδος καὶ ἰθάκης μετὰ τὴν κοίμησιν τοῦ μακαριστοῦ κυροῦ Νικηφόρου, εἶναι ἰδιαίτερα ἀγα-πητὸς στοὺς κατοίκους τῆς Λευκάδος καὶ ἀπὸ τὴν πρώτην στιγμὴ εἶχαν ταχθῇ στὸ πλευροῦ τοῦ. Ὁ π. Νικηφόρος διακρίνει καὶ προσφέρει τὶς υπηρεσίες του στὴν Ἱερὰ Μητρόπολιν ὡς πνευματικὸς ἐδῶ καὶ μία εἰκο-σαστία καὶ ἔχει νὰ ὑποδείξῃ ἕνα μεγάλον ἱεραποστολικὸ ἔργον, τὸ ὁποῖο θὰ συνεχισθῇ, χωρὶς κα-νένα πρόσκομμα μετὰ ἀπὸ αὐτὴν τὴν δικαστικὴ ἀπόφασιν, ὅπως ἀναφέρεται στὸν τύπο. Ἡ ἀπόφασιν μεταξὺ τῶν ἄλλων τονίζει, «Ἡ αἰτιολογία αὕτη,

σύμφωνα μὲ τὰ ἐκτεθέντα στὴν προηγουμένη σκέψιν (τῆς Ἱ.Μητρόπολης) δὲν εἶναι νόμι-μῃ, διότι, ἐφόσον ἡ αἰτούσα Ἱερὰ Μονὴ ζήτησε τὸν ὀρισμὸν (τρίτου) μέλους ἐφορευτικῆς ἐπιτροπῆς ἀπὸ τὴν Μητροπολί-τῃ, γιὰ τὴν διεξαγωγὴ τῶν ἐπι-μαχῶν ἐκλογῶν, ἐπικαλούμενη τὴ συνδρομὴν τῶν κατὰ νόμον προϋποθέσεων ἀπὸ τὴν ἀπο-ψη τοῦ ἀριθμοῦ καὶ τῆς ἐν γέ-νῃ νόμιμης συγκρότησής τῆς μοναχικῆς ἀδελφότητας γιὰ τὴν ἀνάδειξιν αἰρετοῦ ἡγουμεῖ-νου καὶ ἡγουμενοσσυμβουλίου, ὁ ὡς ἄνω Μητροπολίτης ἦταν ὑποχρεωμένος νὰ ἐξετάσῃ τὸ αἴτημα καὶ ἐφόσον, κατὰ τὴν ἀπολογημένῃ κρίσει του, συνέ-τρεχαν οἱ ὡς ἄνω προϋποθέ-σεις, ὀφείλε καὶ νὰ τὸ ἀποδεχ-θῇ, προκειμένου νὰ διενεργη-θῇ νομότυπα ἡ ἐκλογή, ἀπὸ τριμελὴ ἐφορευτικὴ ἐπιτρο-πή».

Σύμφωνα μὲ τελευταῖα δημο-

Γ.Κ.Τ.

Ἀν. Ὑπ. Παδείας: «Τὸ μάθημα τῶν Ὁρθησκευτικῶν θὰ ἀλλάξῃ!»

«Ἀναπάντα ἔχουν μείνει ἔως τώρα τὰ βασικά ἐρωτήματα ποὺ ἡ Ἐκκλησία ἔχει θέσει καὶ ἀφορροῦν τὶς ὥρες διδασκαλίας τοῦ μαθήματος τῶν Ὁρθησκευ-τικῶν, ποὺ δὲν πρέπει νὰ μειω-θῶν, ἀλλὰ καὶ τὴν υποχρεωτι-κότητά του, ὅπως καὶ τὸν προσ-ανατολισμὸ του, ποὺ πρέπει νὰ παραμείνῃ Ὀρθόδοξος καὶ νὰ μὴ ἀλλάξῃ πρὸς μία γενικὴ Ὁρθησκολογία. Ἡ ἐντονὴ τριβὴ ἀναμένεται νὰ ὑπάρξῃ ἂν τὸ ὑπουργεῖο Παδείας ἐπιμείνῃ νὰ μετατρέμῃ τὰ Ὁρθησκευτικὰ μὲ μάθημα ἐπιλογῆς στὶς δύο τε-λευταῖες τάξεις τοῦ Λυκείου.

Ἀνυσυχία ὑπάρχει ἐπίσης καθὼς τὴ νέα σχολικὴ χρονιά δὲν πρόκειται νὰ δοθῶν ἐνα βι-βλία, παρὰ ἕνας «φάκελος ὑλι-κού» -δηλαδὴ στὴν οὐσίαν ζῆνα φωτοτυπίες-, γιὰ τὸν ὁποῖο ἡ Ἐκκλησία δὲν ἐχρεὶ κληθεῖ νὰ ἐκφράσῃ τὴν ἀποψὴ τῆς. Κι αὐτὸ πολλοὶ φοβοῦνται ὅτι ἔχει νὰ κάνει μὲ τὶς προβόσεις πολλῶν στὸν ΣΥΡΙΖΑ νὰ μετα-τραπῇ τὸ μάθημα μὲ ἕμμεσο τρόπο σὲ θρησκολογία, χωρὶς Ὁρθόδοξο προσανατολισμὸ. Τὸ μήνυμα ποὺ στέλνουν στὸ Μέ-γαρον Μαζίμου ἀπὸ τὴν Ἱεραρχία εἶναι πλεόν σαφές: «Ἡ Ἐκκλη-σία ἔχει στοιχηθεῖ "μπετόν ἀρμε" τίσιον ἀπὸ τὸν Ἀρχιεπίσκοπον ἱερώνυμον. Ὅλοι μαζὶ περιμέ-νουμε νὰ ὑλοποιηθῶν τὰ ὑπε-σχνημένα δημοσιολογία καὶ ὅλοι μαζὶ νὰ ἀντιδράσουμε, ἂν δοῦμε ὅτι συνεχίζεται ἡ σημερινὴ κατά-στασι, μὲ στόχον τὴν ἀλλοίωσιν τοῦ μαθήματος τῶν Ὁρθησκευ-τικῶν».

Σὲ νέο γύρο σύγκρουσις μὲ τὴν Ἐκκλησίαν ὀδηγεῖ τὴν κυβέρ-νησιν ὁ «βροθὺς» ΣΥΡΙΖΑ γιὰ τὰ Ὁρθησκευτικά στὰ σχολεῖα, καὶ πῶς

ἐκτεθέντα στὴν προηγουμένη σκέψιν (τῆς Ἱ.Μητρόπολης) δὲν εἶναι νόμι-μῃ, διότι, ἐφόσον ἡ αἰτούσα Ἱερὰ Μονὴ ζήτησε τὸν ὀρισμὸν (τρίτου) μέλους ἐφορευτικῆς ἐπιτροπῆς ἀπὸ τὴν Μητροπολί-τῃ, γιὰ τὴν διεξαγωγὴ τῶν ἐπι-μαχῶν ἐκλογῶν, ἐπικαλούμενη τὴ συνδρομὴ τῶν κατὰ νόμον προϋποθέσεων ἀπὸ τὴν ἀπο-ψη τοῦ ἀριθμοῦ καὶ τῆς ἐν γέ-νῃ νόμιμης συγκρότησής τῆς μοναχικῆς ἀδελφότητας γιὰ τὴν ἀνάδειξιν αἰρετοῦ ἡγουμεῖ-νου καὶ ἡγουμενοσσυμβουλίου, ὁ ὡς ἄνω Μητροπολίτης ἦταν ὑποχρεωμένος νὰ ἐξετάσῃ τὸ αἴτημα καὶ ἐφόσον, κατὰ τὴν ἀπολογημένῃ κρίσει του, συνέ-τρεχαν οἱ ὡς ἄνω προϋποθέ-σεις, ὀφείλε καὶ νὰ τὸ ἀποδεχ-θῇ, προκειμένου νὰ διενεργη-θῇ νομότυπα ἡ ἐκλογή, ἀπὸ τριμελὴ ἐφορευτικὴ ἐπιτρο-πή».

«Τὸ κλίμα διαλόγου εἶναι καλὸ», στὴν Ἐκκλησίαν φοβοῦνται ὅτι οἱ προβόσεις τῆς κυβερνήσεως καὶ εἰδικότερα τοῦ συγκεκριμένου ἂν. ὑπουργοῦ κάθε ἄλλο παρὰ ἀγνές καὶ ἀδολές εἶναι. «Τὸ κρί-ματιο τὸσο στὰ

Δημοτικά ὅσο ἰσομιο εἶναι ὅτι οἱ «βαθῆς» ΣΥΡΙΖΑ δέχονται νὰ θέλει καὶ στὰ Γυμνά-σια-Λύκεια. Ὁ κ. Μπαξεβανάκης, ὁ ὁποῖος προέρχεται ἀπὸ τὴν ριζοσπαστικὴ Ἀριστερά καὶ ὑπῆρξε καθηγητὴς στὰ ΕΠΑΛ καὶ σκληρὸς συνδικαλιστὴς τοῦ συγκεκριμένου πολιτικοῦ χώ-ρου, πρὶν ἀπὸ λίγες ἡμέρες προκάλεσε ἀνοχητὴ τὴν Ἐκκλη-σίαν μὲ μία σειρά τοποθετησέων του, ποὺ μπορεῖ νὰ μὴ ἐλάβαν ἰδιαίτερη δημοσιότητα, ἀλλὰ δη-μιούργησαν ἐντονὴ ἀνυσυχία στὸ κορυφαῖο ἐπίπεδο τῆς Ἱεραρχίας. Κι αὐτὸ γιὰτὶ, ἐνῶ ὁ ἀρμόδιος ὑπουργός, Κώστας Γεβργόλογον, δέχνται νὰ κινεῖται σὲ πᾶν μετριοπαθεῖς τόνους, ὁ ἂν. ὑπουργὸς ποὺ βρίσκεται στὸ «κλίμα Φίλην». Ἀνάμεσα στὰ ἄλλα, ὁ κ. Μπαξεβανάκης δὲν θὰ λῶσε εὐθεὺς ὅτι: - Ἡ Γραμμά-τεια Ὁρθησκευτικῶν δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ εἶναι τμήμα τοῦ ὑπουργείου Παδείας, ἀλλὰ τοῦ ὑπουργείου... Ἐσωτερικῶν. Τό-νισες μάλιστα ὅτι «πολὺ σύντομα αὕτη ἡ ἀνορθογραφία θὰ διορ-θωθεῖ». - «Τὸ μάθημα τῶν Ὁρ-θησκευτικῶν δὲ ἀλλάξῃ!... Ἄν ἡ Ἐκκλησία θέλει κατηχητικὰ, ἅς τὰ κάνει ἡ ἴδια». - «Συζητᾶμε μὲ ὁλους ὅσοι ἔχουν νὰ συνεισφέ-ρουν, ἀλλὰ τὸ τί θὰ διαχαθεῖ δὲν θὰ τὸ ἀποφασίσῃ ἡ Ἐκκλησία. Ὁ ρόλος τοῦ κάθε θεομοῦ εἶναι ἐφορευτικός». Ἄν καὶ ὁ κ. Μπα-ξεβανάκης προσθέτῃ σὲ ὅλα αὐτὰ ὅτι «ὁ διάλογος μὲ τὴν Ἐκκλησίαν συνεχίζεται» καὶ πῶς

Τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι, σύμφω-να μὲ παράγοντα, «τὸ μάθημα τῶν Ὁρθησκευτικῶν νὰ ἔχει εὐτε-λίχεθ ὅλη τὴ φετινὴ σχολικὴ χρονία, ἀφοῦ γίνεται κυρίως μὲ φωτοτυπίες, καμμία ἐπιμόρφωσις νὰ μὴ γίνεται σὲ θεολόγους, ἐνῶ δὲν προχωρᾷ τὸ θέμα τῶν νέων προγραμμάτων, ποὺ θὰ ὀδηγῇ στὰ καινωύργια σχολικὰ βιβλία». «Ἐμεῖς, ἀπὸ τὴν πλευ-ρά μας, κάναμε ὅ, τι ἔπρεπε προκειμένου νὰ ἡρμηνυθῇ τὰ πράγματα καὶ νὰ ἐκτονωθεῖ ἡ ἐντασι ποὺ προκλήθηκε ἐπὶ ὑπουργίας Φίλη. Τώρα περιμέ-

Εἰδικότερα καὶ κατὰ τὴν διάρ-κειαν τῆς ἄλωσης ἀπὸ τοὺς Φράγκους, ἡ Αγία Σοφία ὑπέ-στη τεράστιες ζημιές. Ἐπίσης κατὰ τὴν περίοδον τῆς Ὁθωμ-νικῆς Ἀυτοκρατορίας ἔγιναν στὸ ναὸ σημαντικὲς καταστροφές στὶς τοιχογραφίες τοῦ Ναοῦ (ἀσβεστοῦθηκαν), ἀφοῦ ἡ ἀπει-κόνησι τοῦ ἀνθρωπίνου σώμα-τος θεωρεῖται βλασφημία γιὰ τὸ ἱσλὰμ. Ὁ ναὸς μὲ τὴν σπουδαία ἀρχιτεκτονικὴ τοῦ ἀπέτελεσε πρότυπον γιὰ τὴν κατασκευὴ καὶ ἄλλων τεμενῶν, ὅπως τὸ Μπλε Τζαμί.

Τὸ 1934 ὁ Μουσταφὰ Κεμάλ, στὸ πλαίσιο τοῦ ἐκσυγχροني-σμοῦ τῆς Τουρκίας, μετέτρεψε τὸ τέμενος σὲ μουσεῖο. Σήμερα ὁ ναὸς ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι μουσεῖο, ἐνῶ πραγματοποιοῦν-ται αὐτὸν πολιπτικὲς ἐκδη-λώσεις, ἀλλὰ καὶ ἐκδηλώσεις ποὺ θεωροῦνται ἀπὸ ὀρισμέ-νους ὅτι δὲν ἀρμόζουν στὸ χώ-ρο, ὅπως ἐπιδείξεις μῶδας. Παράλληλα γίνονται προσπα-θειες γιὰ τὴ διδασιν τῶν ψηφι-δωτῶν τοῦ Ναοῦ.

Ἡ Αγία Σοφία ἔχει χαρακτηρι-στεῖ μνημεῖο παγκόσμιος κλη-ρονομίας ἀπὸ τὸ 1985. Ἀπὸ τὸ 1981 ὑπάρχει ἡ Συνθήκη τῆς UNESCO γιὰ τὴν προστασία τῶν μνημείων καὶ χώρων παγ-κόσμιως κληρονομιάς. Στόχος τῆς UNESCO εἶναι ἡ προστασία ἀπὸ κάθε εἶδους φθορὰ καὶ κα-ταστροφῇ, προκειμένου αὐτὰ νὰ ἀποδοποιηθῶν στὶς γενιές τοῦ μέλλοντος. Σύμφωνα μὲ τὴν ἱστοσελίδα τῆς Unesco οἱ ἱστο-ρικοὲς περιοχὲς στὴν Κωνσταντι-νουπόλη, μεταξὺ αὐτῶν καὶ ἡ Αγία Σοφία, προστατεύονται νο-μικὰ ἀπὸ τὴν ἐθνικὴ νομοθεσία διατήρησιν. Δὲν ὑπάρχει συγ-κεκριμένη νομοθεσία γιὰ τὴν προστασία τοποθεσιῶν παγκό-σμιως κληρονομιάς. Ἡ διαχειρι-στικὴ δομὴ γιὰ τὴν προστασία καὶ τὴν διατήρησιν συμπεριλαμ-βάνει τὴν ἀπὸ κοινὸ ἐυθύνη τῆς κυβερνήσεως, τῶν τοπικῶν ἀρχῶν καὶ διαφόρων κρατικῶν ἰδρυμάτων. Γιὰ κάθε φυσικὴ πα-ρέμβασι καὶ λειτουργικὲς ἀλλαγές στὰ καταγεγραμμένα κτῖρια καὶ τοποθεσίες θὰ πρέπει νὰ ὑπάρχει ἡ σχετικὴ ἀδειοδό-τησις τοῦ Συμβουλίου Διατήρη-σεως».

Τὸ 1934 ὁ Μουσταφὰ Κεμάλ, στὸ πλαίσιο τοῦ ἐκσυγχροني-σμοῦ τῆς Τουρκίας, μετέτρεψε τὸ τέμενος σὲ μουσεῖο. Σήμερα ὁ ναὸς ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι μουσεῖο, ἐνῶ πραγματοποιοῦν-ται αὐτὸν πολιπτικὲς ἐκδη-λώσεις, ἀλλὰ καὶ ἐκδηλώσεις ποὺ θεωροῦνται ἀπὸ ὀρισμέ-νους ὅτι δὲν ἀρμόζουν στὸ χώ-ρο, ὅπως ἐπιδείξεις μῶδας. Παράλληλα γίνονται προσπα-θειες γιὰ τὴ διδασιν τῶν ψηφι-δωτῶν τοῦ Ναοῦ.

Ἡ Αγία Σοφία ἔχει χαρακτηρι-στεῖ μνημεῖο παγκόσμιος κλη-ρονομίας ἀπὸ τὸ 1985. Ἀπὸ τὸ 1981 ὑπάρχει ἡ Συνθήκη τῆς UNESCO γιὰ τὴν προστασία τῶν μνημείων καὶ χώρων παγ-κόσμιως κληρονομιάς. Στόχος τῆς UNESCO εἶναι ἡ προστασία ἀπὸ κάθε εἶδους φθορὰ καὶ κα-ταστροφῇ, προκειμένου αὐτὰ νὰ ἀποδοποιηθῶν στὶς γενιές τοῦ μέλλοντος. Σύμφωνα μὲ τὴν ἱστοσελίδα τῆς Unesco οἱ ἱστο-ρικοὲς περιοχὲς στὴν Κωνσταντι-νουπόλη, μεταξὺ αὐτῶν καὶ ἡ Αγία Σοφία, προστατεύονται νο-μικὰ ἀπὸ τὴν ἐθνικὴ νομοθεσία διατήρησιν. Δὲν ὑπάρχει συγ-κεκριμένη νομοθεσία γιὰ τὴν προστασία τοποθεσιῶν παγκό-σμιως κληρονομιάς. Ἡ διαχειρι-στικὴ δομὴ γιὰ τὴν προστασία καὶ τὴν διατήρησιν συμπεριλαμ-βάνει τὴν ἀπὸ κοινὸ ἐυθύνη τῆς κυβερνήσεως, τῶν τοπικῶν ἀρχῶν καὶ διαφόρων κρατικῶν ἰδρυμάτων. Γιὰ κάθε φυσικὴ πα-ρέμβασι καὶ λειτουργικὲς ἀλλαγές στὰ καταγεγραμμένα κτῖρια καὶ τοποθεσίες θὰ πρέπει νὰ ὑπάρχει ἡ σχετικὴ ἀδειοδό-τησις τοῦ Συμβουλίου Διατήρη-σεως».

Εἰδικότερα καὶ κατὰ τὴν διάρ-κειαν τῆς ἄλωσης ἀπὸ τοὺς Φράγκους, ἡ Αγία Σοφία ὑπέ-στη τεράστιες ζημιές. Ἐπίσης κατὰ τὴν περίοδον τῆς Ὁθωμ-νικῆς Ἀυτοκρατορίας ἔγιναν στὸ ναὸ σημαντικὲς καταστροφές στὶς τοιχογραφίες τοῦ Ναοῦ (ἀσβεστοῦθηκαν), ἀφοῦ ἡ ἀπει-κόνησι τοῦ ἀνθρωπίνου σώμα-τος θεωρεῖται βλασφημία γιὰ τὸ ἱσλὰμ. Ὁ ναὸς μὲ τὴν σπουδαία ἀρχιτεκτονικὴ τοῦ ἀπέτελεσε πρότυπον γιὰ τὴν κατασκευὴ καὶ ἄλλων τεμενῶν, ὅπως τὸ Μπλε Τζαμί.

Τὸ 1934 ὁ Μουσταφὰ Κεμάλ, στὸ πλαίσιο τοῦ ἐκσυγχροني-σμοῦ τῆς Τουρκίας, μετέτρεψε τὸ τέμενος σὲ μουσεῖο. Σήμερα ὁ ναὸς ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι μουσεῖο, ἐνῶ πραγματοποιοῦν-ται αὐτὸν πολιπτικὲς ἐκδη-λώσεις, ἀλλὰ καὶ ἐκδηλώσεις ποὺ θεωροῦνται ἀπὸ ὀρισμέ-νους ὅτι δὲν ἀρμόζουν στὸ χώ-ρο, ὅπως ἐπιδείξεις μῶδας. Παράλληλα γίνονται προσπα-θειες γιὰ τὴ διδασιν τῶν ψηφι-δωτῶν τοῦ Ναοῦ.

Εἰδικότερα καὶ κατὰ τὴν διάρ-κειαν τῆς ἄλωσης ἀπὸ τοὺς Φράγκους, ἡ Αγία Σοφία ὑπέ-στη τεράστιες ζημιές. Ἐπίσης κατὰ τὴν περίοδον τῆς Ὁθωμ-νικῆς Ἀυτοκρατορίας ἔγιναν στὸ ναὸ σημαντικὲς καταστροφές στὶς τοιχογραφίες τοῦ Ναοῦ (ἀσβεστοῦθηκαν), ἀφοῦ ἡ ἀπει-κόνησι τοῦ ἀνθρωπίνου σώμα-τος θεωρεῖται βλασφημία γιὰ τὸ ἱσλὰμ. Ὁ ναὸς μὲ τὴν σπουδαία ἀρχιτεκτονικὴ τοῦ ἀπέτελεσε πρότυπον γιὰ τὴν κατασκευὴ καὶ ἄλλων τεμενῶν, ὅπως τὸ Μπλε Τζαμί.

Δύο Ἀγιορειτικαὶ Μοναὶ ἔτοιμαὶ πρὸς διακοπὴν τοῦ μνημοσύνου;

Αὐξάνονται ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι διακόπτουν τὸ μνημόσυνον τοῦ Παράσχου κ. Βαρθολομαίου. Τὸ Ἅγιον Ὅρος εἶναι ἀνάστατον καὶ εἶναι ἄβηλον ποὺ δὴ ὀδηγῇ-σῃ ἡ κατάστασις αὕτη. Ἄς ἐνθυμηθῇ ὁ Πατριάρχης ὅτι ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος παρητήθη ἀπὸ τὸν θρόνον του, διὰ νὰ ἀποφευχθῇ τὸ σχίσμα. Ὡς ἐπληροφορήθημεν ἀπὸ τὴν ἱστοσελίδα vimaorthodoxias.gr τῆς 26ης Μαρτίου 2017:

«Ἀνεξέλεγκτὴ εἶναι ἡ κατά-στασι στὴν Ἀθωνικὴ Πολιτεία μὲ τὸ μνημόσυνο στὸν Οἰκουμε-νικὸ Πατριάρχη Βαρθολομαῖο.

Συνάντησις ἔπειτα ἀπὸ 11 ἔτη!

Μετὰ ἀπὸ 11 ἔτη ἀπεφάσισεν ὁ Πατριάρχης Κωνσταντινουπό-λεως νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν Πα-τριάρχην πρ. Ἱεροσολύμων κ. Εἰρηναῖον. Ποῖον τὸ ὄρελος; Ἥλλαξέ τι; Πρὸς ἔτους ὁ κ. Εἰρ-ναῖος εἶχε δημοσιεύσει κείμενον τοῦ κατὰ τὸ Οἰκουμενισμῷ καὶ τοῦ Κολυμβαρίου. Πῶς ἐδέχθη τὸρα τὸν ἐνορχηστρωτὴν ἀμφότερων; Συμφωνῶς πρὸς τὴν ἱστοσελίδα amen.gr τῆς 22ας Μαρτίου 2017:

«Τὸν πρῶν Πατριάρχη Ἱερο-σολύμων Εἰρηναῖο ἐπισκέφθηκε ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Βαρθολομαῖος, ὁ ὁποῖος λίγο νωρίτερα παρέστη στὴν τελετὴ τῶν ἐγκαινίων τοῦ ἀποκατεστη-μένου Ἱ.Κουβουκλίου τοῦ Πανα-γίου Τάφου στὸ Ναὸ τῆς Ανα-στάσεως. Ὁ Οἰκουμενικὸς Πα-τριάρχης ἐπισκέφθηκε τὸν πρῶν Πατριάρχη στὴν κατοί-κία του ἐνὸς τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων καὶ εἶχε τὴν ευκαι-ρίαν νὰ συνομιλήσουν. Στὴ συ-νάντηση παρέστη καὶ ὁ Μητρο-πολίτης Χαλκηδόνος Ἀθανά-σιος ἀλλὰ καὶ κληρικοὶ τοῦ Πα-τριαρχείου Ἱεροσολύμων. Ἀξίζει νὰ ἀναφερθεῖ ὅτι εἶναι ἡ πρώτη ἐπισκευαὶς καὶ ἐκ τῶ συνέργει ἀπαικωνία ποὺ εἶχαν ὑπέρα ἀπὸ ἑνδεκα χρόνια».

Νεαὶ συγκαλύψεις ἀπὸ τὸ Βατικανόν